

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1948

1. szám - 1948

HASZNOTHAJTÓ TÜRELEM (FOLYTATÁS) - 2

2. szám - 1948

A MARADANDÓ HAJLÉKOKBA VALÓ BEMENETEL ELNYERÉSE - 18

The background of the entire page is a detailed black and white illustration. At the top, a group of angels with large, feathered wings are shown in a celestial setting, some holding long, pointed instruments. Below them, a city with domes and arches is visible, with rays of light emanating from a central point. In the lower left, a stone wall with a crenelated top is shown, with several figures standing near its base. One figure is pointing towards the right. The overall style is reminiscent of early 20th-century religious art.

AZ

ÓRTORONY

mint Jehova
királyságának
hírnöke

Megtudják, hogy én Jehova vagyok.
Ezékiel 35:15

TARTALOM

Hasznothajtó türelem	3
Lemondás a jogunkról	3
Emelkedjünk a kicsinyes dolgok fölé	4
Türelem a mellékes dolgokban	4
A lényeges	6
A teokratikus szervezet és vezető testülete	7
Jótétemények	8
Kölcsönös támogatás	9
Az utasítások kiadása	9
Nem nacionalista, hanem teokratikus ...	11
Hova tekintsünk?	11
A maradandó hajlékokba való bemenetel elnyerése	12
A hamis sáfár	13
A hű sáfárság jutalmat nyer	14
Okos előrelátás	15
Barátokat szerezni a mammonnal	16

TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM ÍGY SZÓL JEHOVA, HOGY ISTEN VAGYOK' Ésaiás 43:12.

AZ ÓRTORONY

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY kiadása
Főhivatal: 117 Adams Street, Brooklyn 1. N. Y.

Tisztviselői:

N. H. Knorr, elnök Grant Suiter, titkár
Magyarországi fiókhivatal: Budapest, XIV. Cvadányi-u. 8.

„Minden gyermekeidet Jehova tanítja; és nagy lesz a te gyermekeid békéje.” — Ésaiás 54: 13, angol Biblia.

A BIBLIA VILAGOSAN TANITJA:

HOGY JEHOVA az egyedül igaz Isten, aki öröktől fogva mind-örökké létezik. Ő a menny és föld Teremtője s minden teremtményeinek az Élelője: hogy az Ige vagy a Logosz volt teremtményei kezdete és művezető minden más dolog megteremtésénél; s hogy Lucifer Jehova ellen lázadt és felvetette a Jehova egyetemes felsőbbségére vonatkozó vitakérdést;

HOGY ISTEN a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a földre teremtette és a földre helyezte őt: hogy az ember engedett a hűtlen Lucifernek, illetve Sátánnak és szándékosan áthágta Isten törvényét s emiatt Isten halálra ítélte; hogy Ádám jogtalan cselekedete következtében minden ember bűnösnek és életjog nélkül született;

HOGY A LOGOSZ emberré lett, tudniillik az Ember Jézus, és elszenvetve a bűnt, hogy megszerezze a váltásdíjat vagy a megváltási árt az engedelmes emberek érdekében; hogy Isten Krisztus Jézust isteni életre támasztotta fel, a mennyben minden más teremtmény fölé helyezte őt s mint Isten új főszervezetének legfőbb tisztviselőjét minden hatalommal és tekintéllyel felruházta!

HOGY ISTEN FŐSZERVEZETE egy Sionnak is nevezett Teokrácia s hogy Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője és az új világ jogszerű Királya; hogy Krisztus Jézus hű felkent követői a Sion gyermekei. Jehova szervezetének tagjai, s az ő tanúinak az a kötelességük és kiváltságuk, hogy bizonyosságot tegyenek Jehova felsőbbségéről és hirdessék Istennek a Bibliában az emberiségre vonatkozólag feltárt elhatározásait;

HOGY A RÉGI VILÁG, azaz Sátán szakadatlan uralma, Kr. u. 1914-ben végetért s Jehova Krisztus Jézust trónra emelte, aki Sátánt kivetette a mennyből s most előhalad Jehova nevének igazolására és az „új föld” megalapítására;

HOGY A NÉPEK MEGSZABADÍTÁSA ÉS MEGÁLDÁSA csak Jehova királysága útján jöhet, amely Krisztus uralkodása alatt áll és megkezdődött; hogy Isten következő nagy aktsa Sátán szervezetének a megsemmisítése és az igazságosságunk a földön való teljes felépítése lesz; s hogy az Armageddon túlélő jóakarátú emberek a királyság uralma alatt végrehajtják az isteni megbízást, amennyiben „a földet igazságos utódokkal töltik be”, s hogy, a halottak, a sírban alvó emberek előhozhatnak, hogy alkalmat nyújtsanak a földi örök élet megszerzésére.

KÜLDETÉSE:

Az „Órtorony” kiadása azért történik, hogy az embereket képesítse Jehova Istennek és a Bibliában kifejezésre juttatott elhatározásainak a megismerésére. Ez a folyóirat olyan bibliai oktatásokat közöl, amelyek különösen Jehova tanúinak és az összes jóakarátú embereknek nagy szolgálatot tesznek. Összes olvasóit rendszeres bibliai tanulmányozáshoz segíti, a Társulat pedig az ilyen tanulmányozásokhoz még további iratokkal is szolgál mint segédanyagokkal. Alkalmas anyagot szolgáltat rádióelőadásokhoz és a Szentírásban való nyilvános oktatások más módszereire.

Kinyilatkoztatásaiban ez a folyóirat szigorúan a Bibliához ragaszkodik mint tekintélyhez. Teljesen mentes és elkülönült minden vallástól, minden párttól, szektától vagy más világi szervezettől, s teljesen és tartózkodás nélkül Jehova Isten és szeretett Királya, Krisztus Jézus alatt álló országa mellett száll síkra. Nem dogmatikus, hanem olvasóit tartalmának a Szentírás világánál való részletes és gondos megvizsgálására serkenti. Nem bocsátkozik vitatkozásokba és hasábjai nem szolgálnak személyes dolgok megvitatására.

— Ez a folyóirat megjelenik számtalan más nyelven is, —

„Az Órtorony”

olyan folyóirat, amelynek az egész földön nincsen párja; ilyennek értékeli mindazok a hű olvasói, akik megjelenésének több mint hatvan évén keresztül tanulmányozzák a hasábjain feltárt csodálatos igazságokat. Az Órtorony az évek folyamán állandóan növekedik a jelentősége és sohasem volt értékesebb, mint napjainkban, e világválság idején, midőn minden értelemmel felruházott ember sorsa eldöntésre kerül. Eppen a helyes felvilágosítás és a helyes oktatás az, amire ebben az időben sokkal nagyobb szükségünk van, mint valaha, hogy olyan irányt választhassunk utunknak, amely biztosan a boldog célhoz vezet. „hisz ahol nincs értelem, ott elpusztul a nép.” Azok a jólétesültek, akik tisztában vannak Az Órtorony világos és logikus tartalmával, egyetértéssel velünk abban, hogy akik el szeretnék nyerni az örök békével és boldogsággal párosult végtelen életet, azoknak olvasniuk kell Az Órtoront s a Biblia segítségével és más olvasókkal karöltve tanulmányozni tartoznak annak tartalmát. Ezzel nem a folyóirat kiadóinak kell dicsőítéssel adózni, hanem a Biblia nagy Szerzőjének, a benne feltárt igazságok és jóindulások örökkévaló Forrásának, a mindenható Jehova Istennek, aki most ezeket a jóindulásokat megmagyarázza és világosan megérteti. Ő a Szerzője ezeken a folyóirathasábjokon megjelenő anyagnak, és megígérte, hogy a hasábjakon továbbra is kinyilatkoztatja az előrehaladó igazságokat mindaddig, míg ezek az ő teokratikus uralma érdekeinek a szolgálatára fennállanak. Olvasd át gondosan és imádsággal Az Órtorony kiadását s azután ne vonakodj beküldeni megrendelésedet, hogy rendszeresen megkapd minden egyes számát.

A szövegért és kiadásért felelős: Konrád János, Budapest.
Watchtower-nyomda, Bern, Allmendstr. 39

AZ ÖRTORONY

MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HÍRNOKE

Hasznóhajtó türelem

(FOLYTATÁS ÉS VÉGE)

LEMONDÁS A JOCUNKRÓL

¹⁴ Figyeljük meg az apostol türelmességét ebben a dologban, midőn így ír: „Mindazt, amit a mézszárzékban árulnak, egyétek meg, mit sem kérdezve a lelkiismeret miatt. Mert az Úr é föld és annak teljessége (Elberfeldi: és annak minden terméke). Ha pedig a hitetlenek közül valaki meghív titeket és ti el akartok menni, amit elétek tálnak, mindazt egyétek meg, mit sem kérdezgetve a lelkiismeret miatt. De ha valaki így szól nektek: Ez bálványoknak áldozott hús! akkor ne egyétek belőle a miatt, aki erre figyelmeztetett és a lelkiismeret miatt. Persze én nem a te lelkiismeretedet értem, hanem a másét. Mert miért kárhóztassa az én szabadságomat a más lelkiismerete? Ha pedig én hálaadással veszek részt, miért káromoljon engem valaki azért, amiért hálát adok?” — 1. Korinthus 10: 25-30.

¹⁵ Pál világosan kimutatja, hogy ő okosan jár el, midőn nem kérdezi meg, honnan kerül a hús az asztalra, midőn érdeklődő vendéglátójával jót akar cselekedni anélkül, hogy jelentéktelen dolgokkal elterelné a figyelmet és anélkül, hogy mindjárt kezdetben az ő útjába helyezné a botrányok kövét. Ha azonban az utólagotgatásnál egy keresztény testvére elkísérte az érdeklődőhöz s ennek lelkiismereti aggodalma volt és a hús eredete iránt érdeklődött, így szólván: „Ezt a húst a bálványoknak áldozták”, akkor Pál engedelmet kért vendéglátójától, hogy ebből nem ehetik. Pál amellett nem járt el képmutatón, hanem szabadságában állott így cselekednie annak érdekében, aki már keresztény volt. Ahelyett, hogy a kérdést feszegette volna ez új érdeklődő előtt, ami ennek esetleg megütközésére szolgált volna; ahelyett tehát, hogy a figyelmet a megvizsgálandó főtémáról, tudniillik az Isten országáról elterelte volna, Pál inkább tartózkodott az evéstől. Nem mintha keresztény társának szavai által lelkiismereti kérdést merült volna fel benne, hanem annak a testvérenek lelkiismereti kételyei miatt, akit Pál példája bizonyos körülmények között megrendített volna. Megtörténhetett volna, hogy arra a hamis következtetésre jut, hogy Pál egy hanyag keresztény, vagy Pál példája félrevezethette volna őt, hogy egyék a húsból, mialatt az ő saját, iskolázatlan lelkiismerete bebeszélte őt erről.

¹⁶ Ez a testvér a lelkiismereti aggodalma által az étkezés miatt kárt szenvedhetett volna. Ez történt egykor valakivel, tudniillik Ézsauval, aki egy étkezésért eladta elsőszülöttségi jogát, az ábrahám ígéretre szóló igényét. Ő meg akarta tömni hasát s így egy étkezésért kész volt mindent elvetni. Pált a saját lelkiismerete általában nem kárhóztatta, ha igénybe vette szabadságát és résztvett egy étkezésen, mivel ő értékelte vendéglátója barátságát és ennek az igazság iránti érdeklődését. Miért tette volna ki magát Pál annak, hogy egy gyengébb testvér az ő lelkiismereti aggodalma által elítélje őt, amennyiben egyszerűen él a szabadságával és húst eszik egy olyan alkalommal, ahol a királyság evangéliuma a fő beszédtema.

¹⁷ Ennek megfelelően fektette le az apostol a helyes cselekvést és a helyes eljárást a lelkiismeretes ember számára a következőkben: „Azért akár esztek, akár isztok s egyáltalán bármit cselekesz-

tek, mindent az Isten dicsőségére tegyetek. Ne botrányoztassátok meg sem a zsidókat, sem a görögöket, sem az Isten egyházát, amiképpen én is mindenkinek kedvében járok. Én nem keresem a magam előnyét, hanem a sokakét, hogy megmentésben részesüljenek. Kövessétek [ebben] az én példámat, amint én követem Krisztus példáját!” — 1. Kor. 10: 31-33; 11: 1, Rösch.

¹⁸ Pál azon a nézetten volt, hogy minden, amivel Isten a földet betöltötte, az az Isten teremtmése s az ő tulajdona és így nem bűnös. A pogány vendéglátója által elébe tált húst Pál mint Isten teremtmését vette, ami tehát Istené. Pál ezt a húst vagy az állati testet, amelyből származott, tisztán tárgyilagosan Isten teremtmésének tekintette. Így tekintve a dolgot, azért Istennek adhatott hálát, nem pedig a bálványoknak, amelyeknek áldozták. Pál keresztény társa ellenben nem tárgyilagosan szemlélte a húst, hanem abból a szempontból, hogy kapcsolatban állott a pogány vallással. Azért tiltakozott az ő lelkiismerete ennek a húsnak az evése ellen, mivel ő a bálványokat elutasította és azokat semilyen tekintetben nem volt hajlandó elismerni. Számára ezt a húst megszeplősítette a pogány felhasználás. Pál azonban tudta, hogy az áldozat még mindig Isten tulajdona volt, annak Teremtőjéé, még ha azt egy bálványnak szentelték is, s jó lelkiismerettel és joggal adhatott hálát Istennek ennek egy élébe tett darabkájáért.

¹⁹ Az ezt követő szavaiból felismerhetjük az apostol világos értelmét, valamint az ő önzetlen türelmességét is két irányban, egyrészt a gyengébb lelkiismeretű keresztény iránt és másrészt az érdeklődő pogány iránt: „Ami tehát a bálványoknak áldozott hús evését illeti, mindannyian tudjuk, hogy a valóságban nem létezik bálvány s hogy csak egy Isten van. Mert, ha vannak is úgynevezett istenek mennyen és földön — és valóban van sok ilyen isten és úr —, számunkra azonban csak egy Isten van, az Atya, aki minden dolgoknak az eredete és akiért mi élünk, és csak egy Úr, Jézus Krisztus, aki által minden alkottatott és aki által mi élünk. De nincs meg mindenben ez az ismeret; mert egyesek, akik hosszú időn keresztül a bálványokhoz voltak szokva, a bálványoknak áldozott húst még mindig mint valóban bálványáldozati húst eszik és a túlzott lelkiismeretesség következtében nyugtalaná lesznek. Pedig az eledel nem változtat az Istennél való állásunkon. Nem vagyunk rosszabbak, ha nem eszünk meg és nem jobbak, ha megesszük. De gondoskodjatok arról, hogy ez a jogotok ne akadályozza a túlzott lelkiismeretűeket. Mert ha valaki téged, akinek ebben a dologban megvan az ismerete, vendégeskedni lát a bálványtemplomban, nem viszi-e rá érzékeny lelkiismerete, hogy megegye a bálványáldozati húst? Sőt, ez a túlzott lelkiismeretű testvér, akiért Krisztus meghalt, romlásba jut azáltal, amit te a te ismeretnednek nevezel. Ha azután ilyenformán a testvéretek ellen vétkeztek és érzékeny lelkiismeretüket megsértitek, akkor a valóságban Krisztus ellen vétkeztek. Ha azért az, amit eszem, romlásba dönti testvéretem, akkor inkább soha többé nem eszem húst, mint hogy testvéretem romlásba döntsem.” — 1. Kor. 8: 4-13, Egy Amerikai ford., Lásd Dr. Masznyik ford. is.

²⁰ Akár evett tehát az apostol, akár nem, igyekezett mindkét résznek tetszeni, nem azáltal, hogy mint határozatlan, minden meghatározott helyes alapelv nélkül cselekedett volna, hanem azáltal,

14, 15 (a) Milyen tanácsot adott Pál az 1. Kor. 10: 25-30-ban egy pogány asztalánál való evésre és ivásra vonatkozólag?

(b) Miért adta ő ezt a tanácsot?

16 Mit került el az apostol ezzel az eljárással?

17 Szavai szerint mi volt a helyes viselkedés és helyes eljárás?

18 Mi volt a nézete a bálványáldozati hússal kapcsolatban?

19 Mely körülmények között tartózkodott a húsevéstől?

20 Hogyan és miért igyekezett minden résztvevőnek tetszeni?

hogy a személyes kívánságokat és hajlamokat figyelmen kívül hagyta és mások jólétére tekintett. Kerülte azt, hogy megbotránkoztatásukra legyen s az a cél vezette, hogy akadály nélkül megmentéshez segíthesse őket. Így mindent Isten dicsőítésére fordított és példaképül szolgált.

EMELKEDJÜNK A KICSINYES DOLGOK FÖLÉ

²¹ Eszerint tehát nem a mi főfeladatunk, hogy a különböző népek és fajok hazai szokásairól és eljárásairól s arról a kérdésről beszéljünk, hogy vajjon kávé, teát, sört vagy kakaót élveznek s hogyan készítik el, találják az asztalra és isszák azt. Balgaság és időpazarlás volna, ha eltérnénk a fő gondolatmenetünkől, a királyság fenséges témájától. Pálhoz hasonlóan ne engedjük meg, hogy nemzeti és helyi szokásaink vagy faji sajátosságaink akadályozzanak bennünket a királyság evangéliumának prédikálásában az érdeklődő kérdésfeltevők előtt. Ha elfogadunk egy ebédre szóló meghívást, amint azt Jézus gyakran tette, akkor ne azért menjünk a lakásba, hogy a táplálék eredetéről és elkészítéséről beszéljünk. Mindenekelőtt azért megyünk oda, hogy Jehova teokratikus uralmát hirdessük s ezt tegyük meg egész ott-tartózkodásunk alatt. Akkor nem tévesztjük szem elől látogatásunk célját. Nem engedjük magunkat feltartóztatni ily mellékkérdések által az evangélium prédikálásában, amiképpen azt sem engedjük meg, hogy egyik látogató, aki később váratlanul közénk toppan, szándékosan vagy akaratlanul szétrobbantsa a biblia tanulmányozásra keletkezett házi gyülekezetet.

²² Az apostol további képet nyújt arról, hogyan kell keresztényi türelmet és irgalmasságot gyakorolnunk az érzékeny lelkiismeretűek iránt: „Ez az egyik napot különbnek tartja a másiktól, míg a másik minden napot egyformának tart. Kiki a maga értelme felől legyen meggyőződve. Aki ügyel a napra, az Urért ügyel. Aki eszik, az Urért [az Ur dicsőségére] eszik, mert hálát ad az Istennek; aki nem eszik, az Urért nem eszik (Egy Amerikai ford.: az Ur tiszteltére nem teszi) és szintén hálát ad Istennek. Mert közülünk senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának. Mert ha élünk, az Úrnak élünk (Egy Amerikai ford.: akkor az Úrnak vagyunk felelősek); ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk.” — Róma 14: 5–8.

²³ Ezeknek a szavaknak a világánál gondoljunk például egy született zsidóra, aki az első században a keresztény szervezetbe került. Ezért félre tette a régi mózesi törvénytiszteletet és belépett az új szövetségbe, mégpedig ennek közvetítője, Jézus Krisztus által, aki önmagát emberi áldozatul odaadta, hogy ezt a szövetséget érvényre emelje. Ez a zsidó igyekezett megtartani minden szombatnapot és mindent, ami a Mózes törvényében állott. Mózesig visszamenőleg összes elődei megtartották a hét hetedik napját szombatként, amely Jehova Isten előtt szent, és teljes szívvel hitte, hogy ez a különleges nap különbözik a többi naptól. Hit által most ez a zsidó szabaddá tétetett a mózesi törvénytől, azzal a szabadsággal, amellyel Krisztus szabaddá tesz minket, mivel bekerült a Közvetítő, Krisztus alatt álló teokratikus szervezetbe. Amikor azután eljött a zsidó szombat nap, természetesen hajlamos volt arra, hogy azt kissé szentebbnek tartsa, mint a hat hétköznapi napot. Az a gyülekezet, amellyel az ilyen megtért zsidó összeállt, magába foglalt „görögöket” vagy görögül beszélő nemzsidókat mint megtérteket. Ezek sohasem voltak megterhelve a mózesi törvénnyel. Ezek szabadok voltak attól a törvénytől, mielőtt keresztényekké lettek; s ők nem kerültek a törvény alá akkor sem, amikor keresztényekké lettek. Így egész életükben nem tekintették nagyobbak egyik napot a másiktól. Nem valószínű, hogy az így megtértek egymás között vitatkoztak a napok megtartása felett.

²⁴ A görög esetleg ezt mondhatta a megtért zsidónak: „Hallgass ide! Neked ebben egyáltalán nincs igazad. Neked teljesen el kell felejtened mindent a zsidóknak erre a szent napjára vonatkozólag!”

²¹ Mi a főfeladatunk az emberek lakásában és mi nem?

²² Mit mond Pál bizonyos személyekkel kapcsolatban, akik bizonyos napokat megtartottak?

²³ Miért tegyünk türelmesek egy megtért zsidóval, aki bizonyos napokat megtart? Hogyan érvelhettek görögök és zsidók a miért kell türelmesek legyünk?

Erre a megtért zsidó esetleg kijelentette, hogy a görögnek nincs igaza, midőn a hetedik napot figyelmen kívül hagyja, és esetleg azt állíthatta, hogy a keresztények még mindig kötelesek megtartani ezt a napot, amint ezt Jézus is megtette, amikor a földön tartózkodott. A görög erre válaszként kijelenthette, hogy Jézus maga mint zsidó a mózesi törvény alatt született s ezért köteles volt megtartani a szombatot mindaddig, amíg a testben volt, de az ő halálával az átkozott fatörzsről félretétetett a mózesi törvény. Isten Jézus Krisztus halálakor a fatörzsre szegezte, mivel Jézus betöltötte ezt a törvényt és a bűnnel terhelt zsidókat átokká lett. Hogyan áll tehát? Vajjon zsidók és görögök igazsággal fel magukat efelelt, legyenek türelmetlenek egymás iránt s ítéljék meg és átkozzák meg egymást? Nem, hangzott az apostol tanácsa. Értésünkre adja, hogy ez a kérdés nem a földolgozó, s ezért az olyan, aki tárgyilagosan megérti az Írást, gyakoroljon türelmet és hordozza el az olyant, aki még nem képes felismerni a Krisztusban levő teljes szabadságot. Természetesen így kell eljárni, hisz aki az ismeretben még nem teljes, annak nincsenek rossz szándékai, hanem igyekszik az Urat az Írás alapján tisztelni, amelyben ő bár hisz, de még nem érti meg teljesen. A türelmetlen vitaközegek egyiket sem juttatják előbbre. Miért nem prédikálják a földolgot, a királyságot s az ilyen mellékes dolgokat bízzák az Úrra, aki az ő szelleme által az idők folyamán nyugodtan rendezni fogja?

²⁵ Ha egy szektáskodó, aki azt hiszi, hogy meg kell tartania a hetedik napot, a házadba jön vagy a házankénti bizonyágtevés folyamán találkozik vele, majdnem bizonyos, hogy azonnal a szombatról kezd beszélni veled. A bibliai tanításokat illetőleg addig a pontig esetleg egyetért veled, hogy mi az emberi lélek vagy hol vannak a halottak vagy a „háromság”-tan helytelenségére vonatkozólag, sőt sok további írásszerinti pontban is a szombat kivételével. Miért kellene nekünk — az apostol szavainak a világánál nézve — a szombatnapot oly fontos vitakérdéssé tennünk? Miért helyeznénk a szektáskodónak azonnal útjába a botránkozás követ és akadályoznánk meg őt abban, hogy megérthessen általunk ismert más igazságokat, s különösen Jehova egyetemes felsőbbbbségének a királyság útján történő igazolásáról szóló fő igazságot?

²⁶ A szektáskodó értelme szerinti szombat kérdésének a tisztázását nyugodtan az időre bízhatjuk, amely idő alatt ő „a jelenvaló igazság” ismeretére jut és szembe jobban felnyílik Jehova nagyszerű elhatározása számára. Annak semmi alapja sincs, hogy *kitartsunk* amellett vagy arról diskuráljunk, hogy az ilyen szektások abban a helyben azonnal adják fel a szombatra vonatkozó nézetüket; különben elvesznek! Kezeljük ezt egyelőre alárendelt magánügyként. Adj alkalmat neki, hogy megújítsa értelmét és Isten igéjének tanulmányozása útján hagyjon fel a hamis tanokkal. Miért gondolnád, hogy az illető egyetlen perc leforgása alatt hozzádomuljon a te gondolatmenet-dhez, ha te magad talán már hosszú hónapok, sőt esetleg évek óta „a jelenvaló igazságban” vagy? Légy türelmes, amint azt nekünk maga az Isten ígéje megmondja a 2. Tim. 2: 24–26-ban: „Az Úr rabszolgájának nem szabad vitatkoznia, hanem mindenkit barátságosan kell kezelnie; neki meggyőzőnek és nem haragtartónak kell lennie, ellenfeleit szelíden rendreutasítván; mert Isten esetleg még megengedheti, hogy megtérnek és elismerik az igazságot, s még észretérhetnek s kikerülhetnek az ördög töréből, aki az ő akarata alatt fogvatartotta őket.” — Egy Amerikai ford.

TÜRELEM A MELLÉKES DOLGOKBAN

²⁷ Ne helyezünk sem önmagunknak, sem másoknak féket az útba, amely megakadályoz bennünket abban, hogy a királyság életmentő üzenetét hatásosan feltárjuk mások előtt úgy, hogy azok elfogadják. Az Egyesült Államokban esetleg lehetnek olyan szókások, amelyek más országokban nem találhatók; s az Amerikán kívülálló országoknak szintén meglehetnek a maguk szokásai és eljárásai. Egyes testvérek más országokból Amerikába jöhetnek s az amerikaiakhoz csatlakozhatnak, s amidőn észreveszik, hogy ezek a dolgokat valamivel másképpen kezelik, mint ők, esetleg vitatkozni kezdenek felette és nagy dolgot csinálhatnak belőle.

25, 26 Miért kell türelmeseknek lennünk egy szektással, aki a szombatot tartja?

27 Hogyan keletkezhettek akadályok, ha idegenek össetalálkoznak?

Erre azonban semmi szükség sincs. Semilyen szokás, semilyen forma-ság, semilyen hagyomány sem lehet akadály az elviselhető, barátságos együttélésben, sem nem szabad az ilyesmi elzárja az utat az új érdeklődő előtt attól, hogy az Úr szervezetébe jöjjön és az Urat szolgálja.

²⁸ Saját célunknak ártunk, ha kitarunk amellett, hogy a másik hozzáidomuljon a felső tízezer mértékéhez vagy a gazdagok körének a hagyományos követelményeihez, mielőtt neki a királyságtérembe vagy a tanulmányi szobába bemenetelt engednénk. Egy jobb vagy magasabb társadalmi réteghez tartozótól megkövetelhetik, hogy a férfi kabátot viseljen vagy esetleg valamilyen más ruházati szabályt állíthatnak fel ahhoz, hogy az ő kiválasztott, előkelő, szertartásos társadalmi körükhöz bebecsülést nyerjen. Miért állítanánk fel azonban mi mint az alázatosszívű Názáreti követői elválasztó előírásokat és engednénk meg személyválogatást a külső megjelenés alapján? Az egyik ember például igen szegény lehet ahhoz, hogy megfellelő kabátot vehessen magának, esetleg sem a klíma, sem az évszak nem követeli meg a kabát viselését, hogy amellet kényelmesen érezze magát. Miért rendelnek alá tehát magunkat a személyválogatás elválasztó befolyásának a alkalmazkodnánk e világ emberek által felállított szabályaihoz és műberendezkedéséhez? Ezáltal minden bizonnyal megfosztanánk néhányat vagy esetleg sokat attól a kiváltságtól, hogy közénk jöjjenek, velünk együtt tanulmányozzanak s az élethez és Isten szolgálatahoz vezető utat együtt megismerjék. Jakab tanítvány mondja:

²⁹ „Testvéreim, megkíséreltek a mi dicsőséges Úrnak Jézus Krisztusba vetett hitet személyválogatással összekapcsolni? Mert ha egyik gyülekezetbe bejön egy férfi aranygyűrűvel, nagyon szépen felöltözve, de bejön egy szegény is viseltes ruhában, s ti a szépen öltözötnék szenteltek figyelmet s így szóltok neki: 'Ülj le ide erre a jó helyre!' a szegénynek pedig így szóltok: 'Állj meg ott vagy ülj le ide a lábaimhoz a földre', — nem inogtatok s nem nyilatkoztatátok ki, hogy ítéletekben alacsony indítékokkal vezéreltetétek magatokat? Hallgassátok meg, kedves testvéreim: Nem Isten választotta-e ki a világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben és a királyság birtokosai, amelyet megígért azoknak, akik őt szeretik? Ti pedig a szegényt megaláztátok. Nem a gazdagok a ti elnyomóitok? Nem ezek visznek benneteket a bíróságok elé? Nem ők káromolják azt a nemes nevet, amelyet ti viseltek? Ha ti valóban teljesítitek a legfelsőbb törvényt az Írás szerint: 'Szeresd felebarátodat, mint önmagadat', akkor helyesen cselekedtek, ha azonban személyválogatást gyakoroltok, akkor bünt követtek el és törvénytaposókként álltok a törvény előtt. Mert ha valaki az egész törvénynek engedelmeskedik is, de egyetlen pontot áthág, akkor az egész törvény áthágásában vétke. Mert aki így szól: 'Ne paráználkodj', azt is mondotta: 'Ne ölj'. Ha te tehát nem paráználkods, de ölsz, akkor is törvénszegővé lettél. Úgy beszéljétek és úgy cselekedjétek, mint azok az emberek, akik a szerint a törvény szerint jövő megítélést várják, amely az embereket szabadokként kezeli [mint olyanokat, akik nincsenek megkötözve a hagyományok által].” — Jakab 2: 1-12, *Egy Amerikai ford.*

³⁰ A mennyei bölcseségnek megfelelően jól tesszük, ha egy do-logra gondolunk: Mindannyian közülünk adjunk magunk számot Istennek és nem embereknek, emberi szervezetnek vagy annak az országnak, amelynek kormányzata alatt élünk. Ez az igazság fel-indította az apostolt, hogy írjon azoknak, akik hajlamosak mások-nak diktálni az életmódjukra vonatkozólag: „Te pedig, miért ítéled (*Egy Am. ford.*: kritizáld) testvéredet? Vagy te is miért veted meg [nézed le] a te testvéredet [akinek lelkiismeretes nézetei vagy szokásai nem felelnek meg a tiédnek]? Hiszen mind-annyiunkat Isten ítélőszéke elé állítanak. Mert megvan írva: 'Élek én, szól az Úr, hogy nekem hajol meg majd minden térd, és minden nyelv az Istent magasztalja'. Eszerint hát mindegyi-künk maga ad majd számot magáról az Istennek.” Mi tehát nem állíthatjuk irányadó mértékké a mi országunk szokásait és er-kölcseit. A mi útmutatónk a mi bíránknak, Istennek az igéje s nem

a nemzeti hagyományos szokások. Amennyiben tehát az apostol azt látta, hogy mi végeredményben Istennek kell számot adjunk, aki előtt a világ nemzetei olyanok, mint egy csepp a vödörben, óva intett bennünket: „Többé tehát ne ítéljük [kritizáljuk] egymást, hanem inkább a felett ítéljétek [döntsetek], hogy a testvéreink ne adjatok okot megítélőzésre vagy megbotránkozásra (*Egy Am. ford.*: ne helyeztetek akadályt az útjába).” — Róma 14: 10-13, *Elberf.*

³¹ Gyakorlati szemléltetés végett szemléljük meg egy esetleg be-következhető esetét egy királysághírnökönek, aki az evangéliumot házról házra hirdeti. Egy bizonyos férfi lakásában elhelyez egy bekötött könyvet, mondjuk a „Gazdagságot”, melyet a Watch Tower Bible and Tract Society adott ki. Miután a férfinak szóbelileg bi-zonyosságot tett és ennek barátságos figyelmét észrevette, megjeg-yezt tesz „A házankénti feljegyzések” céduláján. A következő héten ismét látogatást tesz és megkérdezi, hogy az illető hogyan áll az olvasással. Nagyon jól! Már a feléig elolvasta a könyvet. Megbeszél vele néhány öt foglalkoztató kérdést s indítványozza, hogy ismét meglátogassa, hogy közösen kezdhessék meg a könyv tanulmányo-zását s azt oldalról-oldalra áttanulmányozzák, ami nagyon segít-ségére lesz kérdései megoldásában s ezáltal a Bibliát komolyan tanulmányozhatják. Ez tetszik a férfinak. A hírnökön megbeszéli, hogy a jövő héten egy neki tetsző időben ismét eljön. Ezt aztán meg is teszi. Mindkettő előtt ott van a nyitott Biblia és a *Gazdagság* című kézikönyv, s együtt megkezdik ezek útmutatása szerint a bibliai tanítások tanulmányozását. Átvesznek több oldalt, megbeszélnek a kérdéseket ezekre a bekezdésekre vonatkozólag, s a tanulmányozás nagyon érdekes lesz. Akaratlanul is erőt vesz a férfin a szokás hatalma: automatikusan zsebébe nyúl, elővesz egy csomó cigarettát, meggyújt egyet és dohányozni kezd.

³² Találva és megundorodva csukja be a királysághírnök a könyvet és a Bibliát és így szól: „Várjon csak egy percig. Először egy pontot tisztáznunk kell, mielőtt tovább folytatnánk.” Eltért a könyv tárgyától, elhagyta a királyság témáját, Jehova Istent, Krisztus Jézust és az igazságos új világot; és így szólt: „A dohán-yásznak ezt az ügyét azonnal rendbe kell hoznunk.” Ezután levegőt vesz és előadást tart neki a dohányzásról s annak káros hatásairól. Vajjon nem sokkal jobb volna, ha tovább folytatná a „Gazdagság” első fejezetének a tanulmányozását s azzal tovább haladna hétről hétre az utolsó fejezetig — közvetlenül a dohánnyal kereszttül — és neki szakadatlanul a királyság evangéliumát tanítaná. Vajjon az evangéliumhírnöknek az a dolga, hogy az embereket felszólítsa, hogy mit tegyenek saját lakásukban?

³³ Ha az érdeklődőnél első utólatogatást teszünk, hogy elkezdjük egyik *Örtorony-szövegkönyvünknek* a tanulmányozását, megkívánja tőlünk a Biblia, hogy így szóljunk: „Mielőtt megkezdjük ennek a könyvnek a tanulmányozását, megkérdem Öntől: Követett-e el valaha paráznaságot? Lopott-e valaha valamit? Ült-e valaha bór-tőben hamisisküért? Megkívánta-e valaha felebarátjának a fele-ségét?” Eppen így tehetnők meg ezt is [és következetes volna], ha később nyugtalankodnánk és bibliaitanulmányunkat félbeszakí-tanánk, mivel a velünk tanulmányozó dohányozni kezd. Mi azon-ban nem azért vagyunk itt, hogy egy tanulmányozónak látogatá-sunk első estéjén pontosan megmondjuk, hogyan kell élnie.

³⁴ Az Úr tudja, hogy születésünknél fogva mindannyian bűnösök vagyunk; bűnben fogantattunk és igazságtalanságban születünk, s csupán Isten irgalmasságának és jóságának köszönhetjük mind-annyian, hogy ma megismerhettük az ő igazságát. Közülünk senki sem henegegetett erkölcsi szokásaival, midőn megismertük az igaz-ságot. Miért engednők meg tehát, hogy valami olyan csekélység, mint egy cigaretta, amely már amúgyis általánosságban mint ve-szélyes és az egészségre káros van megbélyegezve, korlátta legyen közöttünk és a tanulmányozó között, olyasvalamivé, ami meg-akadályozza őt abban, hogy a mi segítségünkkel megismerje az igazságot? Nem sokkal jobb és bölcsesebb volna, ha mi a bibliaitanul-mányozást egyszerűen tovább folytatnánk, a dohányzást magát fi-

28 Hogyan állhatunk bizonyos személyek útjába, hogy ne jöhes-senek közénk?

29 Mit mond Jakab apostol a személyválogató eljárásról?

30 Kinek kell tehát számot adnunk, s mit nem szabadna tennünk tehát?

31 Milyen esetre gondolhatunk, például, ahol felmerül a dohán-yás kérdése?

32 Mi volna balgaság, s mit tehetnének jobban?

33 Miután érdeklődni vagy mit tenni nincs jogunk egy utólato-gatásnál?

34 Hogyan lehetünk segítségére a tanulmányozónak, hogy ön-maga megfigyeléseket gyűjthessen a dohányzást illetőleg?

gyelménkívül hagyván és a tanulmányozónak segítségére lennünk, hogy megtudjon valamit a királyságról s annak kimondhatatlan áldásairól, s így bevezetnünk őt Isten szeretetébe? Alkalmas időben azután meghívhatjuk őt csoportunk heti *Örtorony*-tanulmányozására vagy a heti szolgálati gyülekezetünkre, valamint a félévi körzetgyűlésünkre is. Ott azután megfigyelheti Jehova hű tanúinak viselkedését. Majdnem bizonyos, hogy később, talán hat hónap vagy esetleg egy év múlva egy napon így szól hozzánk: „Én már több hónap óta gyülekezetbe járok s ott senkit se látok dohányozni.” Nem itt volna-e ekkor a kedvező alkalom arra, hogy néhány mellesleg megjegyzéssel kinyilatkoztassuk a dohányzásra vonatkozó nézeteket? Továbbá azt mondhatnók: „Az Úr felszentelt népe nem terbeli meg önmagát ezzel a szokással. Ez tisztátalan és egészségtelen; ezért egyszerűen nem foglalkozunk vele.” Bizonyos idő elteltével lehetséges, hogy tanulmányozónkat többé nem látjuk dohányozni. Esetleg titokban még dohányzik, de ez az ő dolga.

Nekünk nem áll jogunkban, valakinek a tanulmányozásnál diktálni, hogy mit tegyen. De segítségére lehetünk abban, hogy az igazságban jól megalapozza magát, s azután hagyjuk rá a dolgot, hogy önmagát az Úr utasítása szerint megtisztítsa: „Mivel tehát ilyen igéreteink vannak, szeretneim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi szennytől, véghezvive a megszentszítődést az Isten fölélmében.” (2. Kor. 7: 1) Mialatt megtisztítja elméjét, arra fog törekedni, hogy azt cselekedje, amit az apostol a Róma 12: 1, 2-ben mond: „Intelek tehát titeket, testvéreim, az Isten irgalmára: mutassátok be testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, ami a ti ésszerű imádatotok. Nem vehetitek fel e világ szokásait, hanem változtatok át a ti új gondolatirányotok által, hogy megtudhassátok, mi az Isten akarata — mi a jó, tetsző és tökéletes.” (Egy *Amerikai ford.*) Igen, valóban, hadd tanulmányozza az illető érdeklődő alaposan az Úr igéjét, hogy azáltal megújítsa saját gondolatvilágát. Akkor azután ő maga is indíttva érzí magát, hogy e világ összes régi szokásaival felhagyjon. Mint szolgák mi, természetesen, ebben a lehető legnagyobb mértékben segítségére leszünk, ámde semmiképpen se történjen meg, hogy egy csekély, rossz szokás miatt zavarólag avatkozzunk be, ha ő ismeretle szerezne szerezni magának Isten országáról, ami mégiscsak a legfontosabb. Az ilyen ismeret az illető érdeklődőt az élethez vezeti. A dohányzás nem segíti hozzá őt a királyságba való bemenetelhez vagy annak áldásai elnyeréséhez. Az isteni ige megismerése azonban ebben segítségére lesz. De a dohányzás nem szabad megakadályozzon bennünket abban, hogy az ilyennek segítséget nyújtsunk annak az életbevágóan fontos ismeretnek a megszerzésében, amely az embereket a királysághoz vezeti.

A LÉNYEGES

³⁶ Nekünk türelmeseknek kell lennünk és azt a türelmeséget gyakorolnunk, amely javára szolgál mindazoknak, akiket az üdvösség útján elősegíteni szeretnénk. Szeretetet kell kinyilatkoztatnunk. Ezeket az embereket éppúgy szeretnünk kell, mint önmagunkat. A másodrendű dolgokat, mint amilyen az evés, ivás vagy a személyes szokások, mint például a dohányzás, nem szabad annyira felfujsunk vagy annyira túlzottan fontosnak feltüntetnünk, hogy a fődolgot, tudniillik Jehova nevének és felsőbbségének a királyság által történő igazolását elhomályosítsák, s azonkívül a mi feladatunkat Jehova igazolásában ezzel a vitakérdéssel kapcsolatban, amennyiben az ő felszenteltjei maradunk és megőrizzük feddhetetlenségünket őiránta. Ha valakinek szüksége van a nevelésre az evésben, ivásban, a napok megtartásában s a káros szokások és szenvedélyek elhagyásában, akkor legyünk tapintatosak ezek megtárgyalásában. Közben tartsuk szem előtt a főcél s bízunk az emberekre, hogy rendre rábředjenek arra, ami összhangban van ezekkel a célokkal, akár evésről, akár ivásról, bizonyos szokásokról és az ünnepnapok megtartásáról legyen szó. Ha a gyülekezet folyamatban van, ahol az Úr szervezetétől az összes

jelenlévők szellemi táplálékban részesülnek, természetesen nem állunk fel és m szaladunk ki a szellemi táplálkozás befejezése előtt, hogy gyorsan mások megelőzésével valami testi eledelel jussunk és a büffében első legyünk a kiszolgálásban. Abban az időben, midőn Jézus szellemi táplálékot osztogatott, Márthát első sorban a természetes testi eledelel érdekelte, a nővére, Mária azonban a szellemi eledelel helyezte első helyre, hogy figyelmet szenteljen az Úr Jézusnak és szellemi szükségleteit csillapítsa. — Lukács 10: 38–42.

³⁷ Az olyan alárendelt dolgokban való rossz példaadás ellen, amelyek csak átmeneti hasznót hajtanak, írta az apostol: „Én tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézushoz, hogy önmagában semmi sem tisztátalan; legfeljebb annak tisztátalan, aki valamit tisztátalannak tart. De ha a te testvéred az evésed miatt elszomorodik, akkor nem jársz el szeretettel. Ne veszítsd el evésedd az, akiért Krisztus meghalt! Ne engedjétek hát káromolni a ti javatokat (Egy *Am. ford.*: azt, amire jogotok van). Mert az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, béke és szent szellemben való örvendezés. Mert aki ezekben szolgál a Krisztusnak, az az Isten előtt kedves és az emberek előtt helytálló. Ezért hát arra törekedjünk, ami békességre és egymás építésére szolgál. Étel kedvéért ne rontsd le az Isten munkáját!” — Róma 14: 14–20.

³⁸ Isten királysága most egy felépített, hivatalban levő kormányberendezés itt. Működése idejének kezdete a nemzetek „hét ideje” végén 1914-ben, a pogány nemzetek első világháborúja évével jött el. Ez a királyság, amelyben Krisztus Jézus mint Jehova új világának királya a trónon ül, rövidesen eldönti a felsőbbbség eredeti vitakérdését, miután Jehova Isten e kérdésben annyira türelmes volt. Krisztus Jézus a kérdést győzedelmesen eldönti Jehova oldalának javára. Isten felszentelt népének minden tagján nagyfontosságú kötelezettség nyugszik, hogy ezt a királyságot bejelentésnek és az összes világi nemzetek között bizonyoságul hirdessék, mivel e világnak a végleges vége nagyon közel érkezett. Ha mi a királyságot előtérbe helyezzük, akkor bizonyos dolgok evésének és ivásának vagy az evés és ivás bizonyos hagyományos napszakban való gyakorlásának nem tulajdonítunk olyan nagy fontosságot, hogy zavarjon bennünket a királyság hirdetésének szolgálatában. Napjainkban nem az a legfontosabb, hogy főzeléket vagy húst eszünk, kávét, teát, alkoholos italokat vagy csak vizet iszunk. Legfőbb feladatunk a királyságtévékenység.

³⁹ Ami pedig az evés, ivás és dohányzás, valamint a kabát-viselés kicsinyes kérdéseit illeti, a Bibliában ezekre vonatkozólag nincsen külön szabályok felállítva s nem tartalmaz részletes parancsot, amelyek megmondanák nekünk, hogy mi a teendő, mint például a mózesi törvény. Éppen ezért nincs találok okunk arra, hogy az ilyen kisjelentőségű dolgok miatt felizgassuk magunkat. Mi nem szűnünk meg valakinek a királyság üzenetét hirdetni, mivel az illető annak hallgatása közben dohányzik. Ebben a veszélyekkel teljes időben nők és férfiak széles körben dohányoznak, ha valaki annyira érdeklődést mutat az evangélium iránt, hogy odahallgat, kihasználjuk érdeklődését és addig beszélünk az evangéliumról, ameddig meghallgatja s az ő szellemi jóléte érdekében türelmet gyakorolunk. S ugyanúgy más dolgokban is: nem akarjuk megengedni, hogy valami kifejlődjön belőle, ami megzavarhatná a békét közöttünk, mialatt mi közösen az Úr Istentől tanulni és őt egyesült erővel szolgálmi törekszünk. Ha mi így Isten megszervezett népének a békéjéhez és az igazságosságban való felépüléséhez hozzájárulni igyekszünk, olyanoknak találhatunk, akik Krisztust szolgálják és Istennek tetszenek. Amellett kipróbáltunk találtunk azoktól, akiket Isten az igazságosság új világában való örökreletre megőriz. „Nekünk pedig, az erőseknek az a kötelességünk, hogy az erőtelenelek (Egy *Am. Ford.*: éretlenebbek) gyengeségeit elhordozzuk és ne a magunk kedvét keressük.” — Róma 15: 1.

WTa. 1947 nov. 15.

35 Hogyan lehetünk segítségére elméjének megújításában?
36 Hogyan maradhatunk — mások javára — a főtémánál?

37 Miért mondjunk le saját jogainkról testvéreink érdekében?
38 Miért tegyük a királyság-tévékenységet első feladatunkká, és hogyan?
39 Hogyan szolgáljuk Krisztust, hogyan tetszünk Istennek és találtunk embereknél kipróbáltknak?

A teokratikus szervezet és vezető testülete

„És némelyeket rendelt az Isten az egyházban először apostolokul, másodszor másokat prófétául, harmadszor megint másokat tanítókul, azután... vezetőségeket (Weymouth: szervezeti hatalmakat).” — 1. Kor. 12: 28, rev. Zürichi B.

JEHOVA Isten az emberiséget mind e háború utáni idő harmadik évéig fennmaradni engedte. A náci és fasiszták támadó cselekményei folyamán és a második világháború alatt a népek sok szenvedést túrtak el, egyesek többet mint mások. Mivel Jehova tanúi ezek között a népek között élnek, ők is ezekkel együtt szenvedtek; sőt bizonyos értelemben az ő szenvedésük még nagyobb volt, mivel a gyűlölet, a nemzetközi megvetés és az izzó vallási üldözés különös céltáblái lettek. Jézus Krisztus következő prófétai szavai teljesedtek be rajtuk: „Mert nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen... Akkor nyomorúságra adnak és megölnek titeket és gyűlöletesekké lesztek az én nevémet minden nép előtt.” (Máté 24: 7-9) Majdnem minden országban, de különösen az olyanokban, amelyeket a náci, a fasiszták és a vallási fanatikusok hordái elárastottak, Jehova tanúinak helyi csoportjai közvetlenül támadási célpontok lettek, és szétkergették őket azzal a gonosz szándékkal, hogy Isten országának ezeket a tanúit elseperjék. Az ilyen országokban most, a bekövetkezett háború utáni időben, szükségessé vált a Legfelsőbb Jehova e felszentelt népének az átszervezése és helyreállítása; szükségessé vált minden országban Isten népe látható szervezetének a telepítése és megerősítése. Egy szilárdan összekapcsolódott, önmagában zárt szervezet mindenkor szükséges számukra.

² Mindez megfelel Isten akaratának és felülmúlhatatlan bölcsességének. A rend és szervezet tőle jön, „aki az eget bölcsen teremtetten”. (136. zsoltár 5) Mire kell következtetnünk, ha szemünk a látható dolgokra emelkedik, ha a napot, a holdat és a csillagokat szemléljük s azt a szilárd pályát, azt a harmonikus utat látjuk, melyet nekik a Teremtő előírt? Arra, hogy Isten a szervezet Isten. Az 1. Kor. 14: 33-ban feljegyzett szavak ezzel összhangban vannak: „Mert Isten nem a rendetlenség Isten, hanem a békesség. Ez a szabály az összes keresztény egyházakban.” (Egy Amerikai ford.) Ahol béke van, ott a békesség élvezőinek szervezetüknek is kell lennie. Ezek valóban engedelmeskedni tartoznak a szervezeti rendelkezéseknek és utasításoknak. Ennek a gyümölcse pedig marandó béke lesz. Ha mi ebben a romlott, rendetlen világban ösztönöz Isten népe vagyunk, akkor most az egész földön, minden országban az egység egy szervezetére törekszünk, mivel Isten egy népe vagyunk. Ez a törekvés megfelel az igazi bölcsességnek és igazságos békére vezet. Az itt említett bölcsesség alatt nem e világ bölcsességét értjük, amely által a világ vezetői a politikai, kereskedelmi és vallási tetteikben vezéreltetik magukat, hanem azt a bölcsességet, amely az emberek felett álló forrásból fakad. Ez a magasságból jön, „a világosságok [nagy] Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy a változás árnyéka”. (Jakab 1: 17) Ez olyan bölcsesség, amely a teokratikus szervezethez és megnövekedett békéhez vezet.

³ Jakab tanítvány a következőket mondja levelének harmadik részében erről a tiszta bölcseségről: „Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg az ő helyes magatartásából a cselekedeteit, bölcs szelídségben. Ha azonban keserű irigység és civódás van szívetekben, ne dicsekedjétek s ne hazudjatok az igazsággal szemben. Ez a bölcsesség nem felülről jön, hanem földi, érzéki, ördögi. Mert ahol irigység és civódás van, ott rendetlenség és mindenféle gonosz dolog van. A felülről való bölcsesség ellenben először tiszta, azután békés, méltányos, engedelmes, teljes irgalommal és jó gyümölcsökkel; nem kételkedő, nem képmutató (Storr: nem részrehajló, őszinte). Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik el a békét munkálkodók számára. Honnan vannak közöttetek háborúságok és harcok? Nem onnan-e, hogy bűnös vágyaitok tusakodnak tagjaitokban?” (Jakab 3: 13-18; 4: 1) E világ bölcsége, amely földi, állati és démoni, zavart, rendetlenséget és minden gonosz munkát eredményez. A zavar állhatatlanságot jelent a kitartott helyen való kitartásban és azon hely szerinti cselekvésben, amelyre az embert kirendelték. Ez rendetlenséget jelent s ezért szervezetlenséget és széttagoltságot, amilyen ma a kereszténység-

ben uralkodik. Isten valódi népe között Isten nem az ilyen szervezetlenségnek vagy zavarnak a szerzője vagy teremtője, hanem ő a békesség Isten és szerzője. Ennek a szabálynak a követését írta elő felszentelt népe gyülekezeteinek. Ahol a békesség taktikáját követik, úgyhogy sem surlódások, sem összeütközések, sem rendetlenség nem keletkezik, ott szervezetnek kell lennie. Bölcsen jár el az, aki jó szervezetet épít ki. S az csak bölcseségről tanúskodik, ha jó megszervezésre törekszünk, ragaszkodunk hozzá és követjük ezt.

⁴ Mi tehát a felülről jövő bölcsesség szerint a szervezet? A szervezet szó abból a görög szóból származik, amelyet Jakab használt, midőn így szólt (1: 4): „A kitartásnak pedig legyen tökéletes cselekedete”, tudniillik az *ergon* szóból, amely *művet* vagy *cselekedetet* jelent. Az *erg* fizikai fogalom ebből a szóból van levezetve és munka- vagy energia-egységet jelent. Az egyszerű értelemben vett szervezet olyan elrendezés, amellyel dolgozhatunk vagy valamilyen cselekményt végrehajthatunk, amiképpen egy szerv is olyan eszköz, amellyel egy különleges munkát elvégezhetünk vagy valamit megtehetünk, legyen bár ez az emberi testnek egy szerve vagy olyan hangszer, amelyen a zenész játszik s amellyel nagy erőfeszítéseket tesz, hogy hangzatos, összhangzó hangokat hozzon létre. Isten szervezete tehát olyan ragaszkodó, engedelmes teremtményeknek az elrendezett és jól összekapcsolódott intézménye, amelynek a segítségével együttesen ugyanazon cél felé törekednek és Isten elhatározásával összhangban dolgozhatnak, mégpedig békében és egységben, összecsapások vagy konfliktusok nélkül; ellenkezőleg, előnyösen, erőt kölcsönző felszabadultsággal s szívbeli és értelmi bizalommal nyugalommal. Isten szervezete önmagával egységben van. Összes tagjai egységben vannak Jehova Istennel, nagy Szervezőjükkel, és ugyanennek a szervezetnek tagjaival. Isten tökéletes szervezete ezt így hajtja végre.

⁵ A szervezet teokratikus, mivel Isten ennek a Szervezője és minden időben legfőbb irányítója. Ez teokratikusan működik, mivel parancsait felülről kapja Istentől az ő fia, Jézus Krisztus által s nem alulról a szervezet tagjaitól. Ezerkilencszáz évvel ezelőtt Jehova Isten az ő Fia, Jézus Krisztus által egy teokratikus szervezetet létesített az emberek között. Mivel ő a földön tartózkodott, láthatták őt az emberek, de azért Jehova nagy egyetemes szervezetének egy része volt, amely fölött ő uralkodik.

⁶ Először ez a látható teokratikus szervezet csak a kis Palesztinában tevékenykedett. Ennek eredeti tagjai Jézus Krisztus apostolai és más hű zsidó tanítványok voltak, akik az ő lábnyomait követték. Ezek mindannyian Jehova Istennek szentelték magukat, hogy az egy isteni akaratot cselekedjék s szükségképpen Isten szervezetét alkották, amelyben az ő szent szelleme által működött. Ezek Isten egyetemes szervezetének látható részét alkották s az ő láthatatlan fejű Isten megdicsőített Fia, Krisztus Jézus volt. Hasonlóképpen mi is azáltal leszünk ma Isten megszervezett népének tagjai a földön, hogy magunkat az Isten és ember közötti Közbenjáró jó szolgálatának alapján Istennek szenteljük, tudniillik az ember Jézus Krisztus szolgálatának alapján, „aki önmagát váltásául adta mindenkiért”. (1. Tim. 2: 5, 6) Mivel Istennek szenteltük magunkat, hogy az övé legyünk s az ő akaratát cselekedjük, csatlakozunk kell népének többi tagjaihoz, össze kell kapcsolnunk magunkat velük az isteni akarat cselekvésében, hogy megtaláljuk helyünket az ő szervezetében és elvégezzük munkánkat ezen a helyen. Kió másé, mint az övé lennünk, ha magunkat Jézus Krisztus által neki szenteltük? S ha mi így felszenteltük magunkat, hogy közösen az ő akaratát cselekedjük, ki másnak a szervezete lehetnének, mint az Istené, az ő teokratikus szervezete?

⁷ Ha Istennek szenteljük magunkat s az ő szervezett népének tagjaivá leszünk, nem adjuk magunkat szomorú szolgátságra, sem nem veszítjük el azáltal a szabadságot. Igazi szabadságot nyerünk, tudniillik Sátán világi szervezetének a szolgátságától való szabadságot.

4 Az isteni bölcsesség szerint mi az ő szervezete?

5 Ez mennyiben teokratikus s ennek látható része mikor jött létre?

6 Hogyan van az, hogy mi Isten szervezetét alkotjuk a földön?

7 Milyen szabadságot nyerünk el, ha Isten népének a tagjaivá leszünk?

1 Milyen szükségesség áll fenn Isten felszentelt népe között a háború utáni időben?

2 Minek kell lennie a béke érdekében, és milyen bölcsesség szerint?

3 Mit jelent a rendetlenség és mire vezethető vissza?

döntött. Azután annak az igazi szabadságnak örvendhetünk, amellyel Krisztus Jézus és az általa hirdetett igazság megszabadított minket. — Gal. 4:31; 5:1; János 8:32.

⁸ Nem tagadhatjuk el, hogy azért, hogy Isten szervezetével kapcsolatba léptünk, bizonyos felelőségeket vettünk magunkra. A szervezettel kapcsolatban meghatározott hely lett kiutalva számunkra. Ezáltal meghatározott kötelezettségek hárulnak ránk s fel vagyunk szólítva, bizonyos feladatok és kötelezettségek teljesítésére, s ezeknek hűségesen eleget tartozunk tenni, hogy elnyerhessük az isteni helyeslést. Sem ember, sem valamilyen más teremtmény nem kényszerített arra minket, hogy magunkat Istennek szenteljük. Ezt a lépést mi önként tettük meg, saját indításhból, az Isten iránti szeretetből. Ezt észszerűen nem azért tettük, hogy valamilyen önző teremtménynek a rabszolgája legyünk, hogy ezáltal nyereséget huzzon belőlünk. Napjainkban csak két Úr van a világegyetemben: Jehova Isten és Sátán, az Ördög; s mi a nagy Szabadítóknak, Jehovának a szolgáivá és rabszolgáivá lettünk. Ő teljes szabadságot biztosít nekünk, hogy az igazságosság és irgalmasság cselekedeteit tegyük. Ez az egyedüli szabadság, amelynek Isten ragaszkodó teremtményei az egész világegyetemben az örök-kévalóságon keresztül örvendhetnek s amelyek nekik és összes teremtmény-társaiknak javukra szolgálnak. Isten szervezete a szabad teremtmények szervezete, s ha a jelen elnyomó világ, amely az emberiséget rabszolgaságba döntötte, az eljövendő végválságban megszűnik, Isten szabad egyetemes szervezete a földön levő látható részével együtt túl fogja élni.

JÓTÉTEMEK

⁹ A teokratikus szervezet mellett állásfoglalásunk felbecsülhetetlen jótéteményeket eredményez számunkra. Az Isten akarata végrehajtásában való együttműködés áldására szolgálnak mindazoknak, akik így együttműködnek. Isten munkájának a végzésében mások segítségével is részesülünk. Szeretkezésben részesülünk azért, hogy egymáshoz csatlakozunk. Így tehát a szervezet nagy erőt jelent számunkra. Továbbá egyesít bennünket, hogy sikeresebben dolgozhassunk. Azonkívül védelmet is jelent számunkra ebben a gonosz világban.

¹⁰ Isten előre ismerte azokat a jótéteményeket, amelyek népének a megszervezéséből származnak. Évezredekkel ezelőtt arra ihlette a bölcsét, hogy megjövendőljék számunkra azokat, amelyeket mint Isten szervezett népének tagjai elnyerünk. Prédikátor negyedik részében olvassuk erre vonatkozólag a következőket: „Sokkal jobban van a dolga kettőnek, mint egynek; mert jó jutalmuk van munkájukból.” (Préd. 4:9) Pontosan így van ez, mert ahol ketten vagy többen együtt vannak, együttműködhetnek és egymásnak segítségére lehetnek. Ezek jó jutalmat vesznek közösen végzett fáradságos munkájuknak, mivel ez az együttműködés mindnyájuk javára szolgál és az egymással való közösségnek örvendezhetnek.

¹¹ „Mert” — mondja a bölcs — „ha elesnek is, az egyik fel-emeli a társát. Jaj viszont a magánosnak, mert ha elesik, nincs, aki felemelje.” (Préd. 4:10) Az olyasvalaki, aki elkülönül társaitól és egyedül igyekszik élni, saját kis világot teremt magának, amelyben bevándorlóként kíván élni. Ha azonban elszakad az olyanokkal való életközösségtől, akik Jehova Istent szolgálják, megfosztja önmagát mindattól, ami személyes javára szolgálna, ha a szervezettel összeköttetésben van. Teljesen egyedül áll, s ha elesik, egyedül esik el és egyedül marad. Esetleg közbeveti: „Nos az Úr velem van, s ez minden, amire szükségem van; ez felsegít engem.” Természetesen az Úr képes felsegíteni őt, de az Úr most nem ténykedik egyesekkel. Isten most egy szervezettel cselekszik, az ő teokratikus szervezetével, s csak azokkal a személyekkel cselekszik, akik a szervezeten belül vagy alatt vannak. Nem tesz kivételt és személyválogatást, s nem cselekszik olyan személyekkel, akik önmagukban bíznak s akik elkülönülnek az ő egy szervezetétől. Az ő megszervezett előképes népének napjaiban úgy cselekedett, hogy eljövendő jobb dolgok előárnyékát alkossa és bemutassa, hogyan jár el felszentelt néppel ezekben a napokban, midőn Jézus Krisztus, Jehova teokratikus szervezete megdicsőített Feje

eljött. Jehova Isten az ő Jézus Krisztus alatt álló szervezete által lehajlik, hogy felajánlja felemelő kezét megszervezett népében mindazoknak, akik saját hibájukon kívül esnek el.

¹² Ha valaki azután hátat fordít Isten szervezetének, a maga választott utakat keresi és visszautasítja azt az irgalmasságot, melyet neki Isten az ő szervezete által felkínál, akkor egyedül esik el. Hogyan segítené fel az ő szervezete útján működő Isten az ilyen elesettet, ha ez elutasítja magától az ő szervezetét s egyedül és függetlenül kívánja járni a maga útját? Az Úr az ilyen önmagukban bízó fennhéjázókat csak engedi, hogy a romlása menjenek. Ha azonban érintkezésben maradunk a szervezettel és azokhoz csatlakozunk, akik érintkezésben vannak vele, akkor ha elesnénk, ezek testvéri figyelmeztetést élveznénk. Önzetlenül arra törekcsenek, hogy felállítsanak bennünket és segítségünkre legyenek, hogy feddhetetlenségben megállhassunk Isten előtt. Az ő szervezete segítségünkre készen áll. Ha szilárdan ragaszkodunk hozzá és megfelelünk a szervezeti utasításoknak, akkor a szorongatottság idején segítségünkre lesz s az ő hatalmával és gondoskodásaival szolgál bennünket. Hűségesen segítségünkre siet és arra képesít bennünket, hogy felálljunk és tovább haladjunk.

¹³ A bölcs a továbbiakban leír két olyanvalakit, akik az éjszakában vándorolnak és a szabadban kell töltsék az éjszakát. Hideg van, s ha valaki egyedül fekszik, akkor megfázik. Ha azonban kettő egymás mellett fekszik, akkor segítenek egymást felmelegíteni. „Ha együtt fekszenek is, felmelegszenek, de a magános ugyan miként melegszik fel?” (Préd. 4:11) Mennyire találóak ma ezek a szavak mireánk! Mi most ebben a hideg, törvénytelen világban vándorolunk, a „vég idejének” sötétségében. Most van az az idő, amelyről Jézus a következőket mondotta: „És mivel a gonoszság meg sokasodik, sokakban kihül a szeretet.” (Máté 24:12) Jaj azoknak, akik azt vélik, hogy a multban az Úr munkájával kapcsolatban végzett szolgálatuk bábérain pihenhetnek s azért visszavonulhatnak és egyedül élhetnek, amennyiben saját keskeny ágyukon nyugosznak, a dolgokat könnyen veszik s nem gondolnak a testvéreikkel kapcsolatos kötelezettségeikre, nem gondoskodnak arról, hogy valamivel hozzájáruljanak ezek jólétéhez. A Biblia az ilyen számára csak egy véget jövendőt: kihül az Úr iránti szeretete és elveszíti az Isten szolgálatában való buzgólkodását. A világi félelem borzongatása hatalmasodik el rajta; a szellem télenése miatt megmerevedik; s végül érezni fogja a halál hidegségét, amelyből nincs többé felmelegedés az életre a feltámadásban, tudniillik „a második halál” hidegségét.

¹⁴ Éppen ezért szükséges, hogy összejöjjünk és az Urban testvéreinkkel való szoros kapcsolatnak örvendjünk. Az ő ígéje erre vonatkozólag teljesen világos: A zsidók 10:24-27-ben olvassuk: „És ügyljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetre való felbuzdulás végett, nem hagyva el a magunk gyülekezetét, mint szokásuk némelyeknek, hanem intsük egymást annál inkább, minél jobban látjátok, hogy közeledik a nap. Mert ha az igazság ismeretének megszerezése után szándékosan vétkezünk, akkor nincsen többé számunkra büntőlő áldozat, hanem csak az ítélet borzalmas várasa és a mohó tűz, amely majdan megemészti az ellenszeglőket.” Ő igen, hogy mi önzetlenül figyelmesek legyünk egymással, hogy egymást Isten szeretetére és az ő szolgálatában való jó cselekedetekre serkentsük, s hogy egymást a hitben és a ragaszkodásban buzdítsuk. Ezek az Isten ígében említett jócselekedetek, amelyekért szilárdan össze kell tartanunk és az Urban való közösséget nem szabad feladnunk.

¹⁵ Emlékezzetek vissza arra a két tanítványra, akik a feltámadás napján Jézussal az Emmausba vezető úton együtt haladtak. Ezek az Isten szervezetével való kapcsolat áldásában részesültek, midőn a feltámadott Megmentő hozzájuk társult, mialatt ők szomorúan haladtak az úton. Felnyitotta előttük a Szentírást és kinyitalkoztatta végül, hogy ki ő, s azután eltűnt. Szellemlileg melegeget nyertek ők ezért? Határozottan, hisz ők valóban így szóltak: „Nem gerjedezett-e bennünk a szív, mikor útközben beszélt velünk és feltárta az Írásokat?” (Luk. 24:13-32) Emlékezzetek vissza azonkívül arra az időre, midőn Pál apostol a római katonák foglyaként a fáradságos, próbákkal teljes utat megtette Róma városába.

8 Miért rendelkezünk a felelősség ellenére is szabadsággal?

9, 10 Milyen jótétemények származnak a megszervezésből?

11 Miért vezet jajhoz és szenvedéshez, ha valaki egyedül, a szervezettől távol esik el?

12 Mikor és hogyan segít a szervezet valakinek, aki elesik?

13 Mi történik azzal, aki egyedül akar megelégedni?

14 Miért ne hanyagoljuk el összejöveteleinket?

15 Milyen példákat találunk a két tanítványban és Pálban?

Római testvérei tudomást szereztek erről és élbe mentek Appius Fórumáig és a Tres Tabernaeig, hogy a lehető legsürgősebben érintkezésbe lépjenek vele. Bár Pál erőszívú volt, ezeknek a testvéreknek a megpillantása mégis új erőt adott neki. Erről olvassuk: „Mikor Pál meglátta őket, hálát adott az Istennek és bizalommal telt meg.” — Cselekedetek 28: 14, 15.

¹⁰ Az ezekhez hasonló tapasztalatok még ma is ugyanilyen hatással vannak ránk. Ha mi ebben a barátságtalan világban hű testvéreinkkel érintkezésben igyekszünk maradni, amint ezt az a két ember ábrázolja, akik a hideg mezőn kint egymás mellett fekszenek, akkor szellemi melegséget és serkentést nyerünk. A kellemes, segítőkész beszélgetésekkel és Isten igéjének és szolgálatainak a tanulmányozásával a testvéreink segítségünkre vannak. Szívünk gerjedezik bennünk, ha az Isten igéje értelmünk előtt a Krisztus vezetése alatt álló teokratikus szervezet útján megvilágosodik. Ha látjuk testvéreinket és érezzük az ő erkölcsi segítségüket, mialatt előretörünk szolgálatunkban, amely gyakran kemény, akkor ez új erőt ad nekünk, mivel látjuk, hogy milyen komolyan, milyen rettenthetetlenül és félelem nélkül szolgálják ők is a mi Istenünket. Önkénytelenül hálát adunk neki már a megpillantásuknál is, hogy ilyen testvéreknek a munkatársai lehetünk az ő kegyelméből.

KÖLCSÖNÖS TÁMOGATÁS

¹⁷ A bölcs mégjobban kiemelve a szervezett együttműködést, egy utolsó képet nyújt: „Ha valaki az egyet legyőzheti is, kettesben ellenállhatnak. És hármas fonatú kötél nem szakad el olyan gyorsan.” (Préd. 4: 12, *Henne*) Vagy ahogyan a katolikus *Küldi-fordítás* mondja: „... a hármas kötél pedig el nem szakad egyhamar.” Ez azt akarja mondani, hogy bár az ellenség az egyes áldozatokat könnyen legyőzheti, de nem győzhet le két megtámadottat. Kettesben e közös ellenség ellen egyesült ellenállást tanúsíthatnak. Az egyik segítségére lehet a másiknak és megvédeheti őt. Ezzel a ténnyel teljes összhangban küldte ki Jézus az ő apostolait és az ő hetven evangélistáját kettesben a missziómunkára ismeretlen területekre. — Márk 6: 7; Luk. 10: 1; Csel. 13: 2; 15: 39, 40.

¹⁸ Az apostolok a különleges zsidó rendszernek vagy a palesztinai dolgok berendezésének a végén éltek és működtek. Mi azonban e világ végének az idején élünk és működünk. Sátán, az Ördög most a mennyből kivetett és nagy haraggal lejtött a földre; hisz tudja, hogy Armageddon végső csatájáig már csak kevés ideje van. Nekünk nem szükséges tudatlanságban lennünk azt illetően, hogy ki az ő különleges célpontja. Ez az Isten „asszonyának” vagy az ő teokratikus szervezetének a látható maradéka a földön. S mivel a jóakarató embereknek egy nagy tömege kapcsolathoz lép ezzel a maradékkal, Sátán támadása ezek ellen is irányul. Sátán különösen az 1933 és 1945 közötti években intézett rohamot az ő elvetemült szervezete náciista, fasiszta, nacionalista és fanatikus vallásos hordáinak áradatával Jehova maradéka és ezek társai ellen, hogy elnyelje őket.

¹⁹ E világ felfegyverzett demokratikus haderői ellenállottak a náciista, fasiszta, nacionalista és vallásos áradat erőszakos rohamának és elnyelték őket. Mi most a háború utáni időben élünk; de a Sátán világösszefogása további összpontosított támadásának veszélye még nem múlt el. Az Isten „asszonyának” maradéka vagy az ő teokratikus szervezete elleni harca még nincs egészen a hátunk megett, hisz az erre a háború utáni időre vonatkozó prófétai szöveg a következőképpen figyelmeztet bennünket: „Erre a sárkány [esalódva abban, hogy a maradékot nem nyelhetette el az áradat által] megharagudott az asszonyra, és elment hadakozni az ő magvának maradékával, akik az Isten parancsolatját megtartják és akik Jézus bizonyágtételét bírják.” (Jel. 12: 17, *Elberfeldi lábj.*) Semmi sem áll tisztában annál, hogy mi most a legveszélyesebb helyzetben vagyunk, egy ellenséges világ közepette, amely összeszövetkezett az Isten, az ő királysága s annak követői és látható földi képviselői ellen. Az egész világ Sátán, az Ördög

befolyása alatt áll és összeesküdött az engedelmes maradék és jóakarató társai ellen. Közülünk senki se rendelkezik annyi önbizalommal, hogy azt merné gondolni, hogy egyedül is megállhatna. Az egyesült ellenség minden bizonnyal legyőzné őt, ha így gondolkodna. S ha az illető elképzei, hogy megállhat saját erejéből a teokratikus szervezettől elkülönülten, akkor Isten bebizonyítja neki, hogy mennyire gyenge. Isten megengedi, hogy az önféjű, elbizakodott személyt az ellenség legyőzze és megsemmisítse.

²⁰ Isten népének az Isten oltalma alatti biztonsága érdekében együtt kell tartania. E nép minden tagjának az egész földön ezt kell tennie, teljesen figyelmen kívül hagyván a nemzeti határokat, faji különbségeket, otthoni szokásokat, politikai uralmakat és minden mást, ami a világ népeit elválasztja egymástól. Hogy szilárdan megállhassunk az összes ellenséges támadások ellen, amelyeket még a jövő számunkra hozhat, egyesült sereggé kell összefognunk Vezérünk, Krisztus Jézus alatt, vállatva kell állanunk s egymást az Isten szolgálatában támogatnunk kell, hogy a közös ellenség ellen szilárdan összekapcsolódva, zárt frontot alkossunk. Ezt mi rendíthetetlenül megteesszük, mivel mi mindannyian együtt Jehova nagy „Népek Parancsolója”, a mi Királyunk, Krisztus Jézus mellett döntöttünk. Akkor nem gyengítjük személyes állásunkat, hanem megerősödünk, hogy e világ rohamainak egész Armageddon csatája utolsó támadásáig ellenállhassunk, amikor a mi legyőzhetetlen Parancsolónk az ellenséget az egész világegyetemből elcséri.

²¹ Bölcsen összetartunk Jehova teokratikus szervezetében, ha vissza-emlékezünk az egyszerű, de erőteljes képre: „A hármas kötél pedig el nem szakad egyhamar”, tudniillik olyan könnyen. Ha a különböző szálakból álló kötelet felbontjuk az minden szálát külön vesszük, minden megerőltetés nélkül az ujjakkal gyorsan elszakíthatjuk. Ha azonban három szálát összefonunk, akkor már nem szakíthatjuk el oly könnyen és gyorsan. Ez az oka annak, hogy a náciák, fasiszták, és Jehova tanúinak vallásos ellenségei nem robbanthatták és szórhatták szét, nem semmisíthették meg és nem akadályozhatták meg az egész föld kerekiségén való növekedésüket és gyarapodásukat. Az ellenség azt gondolta, hogy világhadjárral gyorsan felszámol velük, de ez nem sikerült neki. Miért nem? Mivel a megelőző években nyert helyes oktatás és iskolázás által az Isten szervezetét jellemző egységben mindannyian egybeszövődöttünk, mindannyian ugyanazt tettük, mindannyian ugyanabban a látomásban részesültünk, mindannyian a teokratikus utasításoknak engedelmeskedünk, amint azokat az ő szervezete kiadja s mivel mindannyian vonakodunk megszaladni és szétszéledni az ellenség tűzétől való félelemből. Így tehát nem csoda, hanem a Mindenható dicsőítésére szolgál, hogy mi jobban megszervezve kerültünk ki a második világháborúból, erősebben és számosabban, mint amikor ebbe a háborúba belesodortak bennünket.

AZ UTASÍTÁSOK KIADÁSA

²² Az csak észszerű, hogy az egyetemes szervezet nagy Istene népének látható szervezete van a földön, amely az egész földgömbre kiterjed. Amint azt a Szentírás előre megjövendölte, tagjai közé számítanak sok nemzetből való különböző fajú, színű, erkölcsű, kultúrájú és nyelvű emberek. Mivel ez az egész földre kiterjedő szervezet olyan sok különböző elemet foglal magában, amelyek olyan sok elválasztó különbséget mutatnak fel, nem működhetnének egységesen az Űrban, ha nem volna egy központi látható vezető testületük. Csak egy ilyen központi vezető testület által lehet őket összetartani, hogy összetartóan egységes szervezeti utasítások szerint dolgozzanak. Midőn Jehova Isten ezerkilencszáz évvel ezelőtt Jézus Krisztus által egy teokratikus szervezetet létesített a földön, ennek látható vezető testülete volt. Éppúgy lennie kell egy ilyennek korunkban is, midőn a Jehova Istennek szentelt serege nagyobb, mint az első évszázadban volt s így nagyobb szükség van a központi vezetésre. De hol van ez napjainkban?

²³ Mielőtt erre a kérdésre megfelelnünk s hogy erre a feleletre előkészüljünk, feltesszük a kérdést: Hol volt az első évszázadban,

16 Hogyan gyakorolnak hasonló tapasztalatok ma ugyanolyan hatást ránk?

17 Miért jobb a támadásnál kettőnek mint egynek?

18, 19 Miért győzhet le az ellenség e háború utáni időben egy egyedülálló?

20 Miért kell most összetartanunk, és milyen módon?

21 Mennyiben jutottunk keresztül „három kötélhez” hasonlóan a második világháborún?

22 Miért van szükség most egy látható központi vezető testületre?

23 Hol létezett nyilvánvalóan az első században egy ilyen testület?

Jézus apostolai napjaiban, és kikből állott akkor? Először hajlamosak volnánk egy földrajzi pont után nézni és a vezető testületet ott keresni. Ami azonban a földrajzi székhelyet illeti a földön, az előzőleg ügylátszik a palesztinai Jeruzsálemben volt. A bibliai beszámoló szerint a vezető testület Krisztus tizenkét apostolából és azokból a vén-testvérekéből állott, akik velük a fontos állásokban a keresztény gyülekezetek vezetésére kapcsolatban voltak. A Cselekedetek tizenötödik része beszámol arról, hogyan kellett egy fontos kérdést egyszersmindenkorra eldöntsenek s egy váltásos időben az egyház vezető testülete hogyan tartott meg egy gyülekezetet Jeruzsálem városában, hogy ezt a kérdést Isten igéjének és szellemének segítségével eldöntsék. Miután a testület egyhangú döntésre jutott, a gyülekezeteknek általában szervezeti utasításokat küldtek ki, mégpedig külön követek által, akik közé Pál apostol is tartozott.

²⁴ Bár a keresztény testvéreknek birtokukban voltak az ihletett héber iratok vagy azoknak a görög Septuaginta fordításuk, mégis átvették azt a segítséget és oktatást is, melyet Isten az ő látható vezető testülete által juttatott el nekik. Ez a testület az apostolokból és azokból a vén-testvérekéből állott, akiket Isten melléjük adott felelősségteljes állásokba. Ezt a Cselekedetek 2:41, 42 tudomásunkra hozza, ahol a következőket olvassuk: „Azok tehát, akik szívesen befogadták az ő [Péter] beszédét, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. És állhatatosan ragaszkodtak az apostolok tanításához, a közösséghez, a kenyér megtörséhez és az imádságokhoz.” Figyeljük meg a kijelentést, hogy a hívők hogyan ügyeltek pünkösdtől kezdve állandóan az apostolok tanítására és utasításaira s így közösségben maradtak velük. Idővel az apostolok és a velük kapcsolatban levő testvérek tanításait vagy oktatásait megőrzés végett feljegyezték és hozzacsatolták a héber iratokhoz, hogy a Bibliát teljessé tegyék. Ezek a nagyrészt görög nyelven írt új ihletett iratok ugyanolyan tekintélynek örvendtek, mint a régi héber iratok és részét alkották azoknak a szervezeti utasításoknak, amelyeket az egész Biblia tartalmaz.

²⁵ Minden becsületes kutató kényszerítve van annak elismerésére, hogy nem az összes ilyen szervezeti utasításokat a jeruzsálemi egyház számára szereztek és nem onnan küldték ki. Ami a keresztény görög Szentírás huszonhét könyvét illeti, azokat — esetleg egy kivétellel — mind Jeruzsálemben kívül írták. Ezt a kivételt Jakab tanítvány levele képezi. Jakab mint vén-testvér kapcsolatban állott a jeruzsálemi tizenkét apostollal, s minden valószínűség szerint ebben a városban írta az ő értékes levelét Isten népének szellemi törzseikhez. Továbbá úgy hiszik, hogy a Máté evangéliuma és a Júdás levele szintén Palesztinában íratlak, de nem tudják bizonyosan, hogy melyik városban.

²⁶ A szíriai Antiókiában írta Pál apostol a Galatákhoz írt levelét. Harmadik missziós útja folyamán jutott el az Ázsia római tartományában fekvő Efészus városába és ott írta a Korinthusiakhoz írt első levelét. Később írta a Titusoz írt levelét. Úgy tűnik, hogy János apostol is Efészusban fejezte be napjait, s valószínűleg ott írta a János evangéliumát, valamint János első, második és harmadik levelét. A Jelenések könyvét az Efészustól nem messze fekvő Pátmos szigetén írta.

²⁷ Pál apostol a harmadik missziós útja alkalmával is ellátogatott a macedóniai Filippibe, ahol a Korinthusiakhoz írt második levelét szerezte. Macedóniában írta később a szolgatársához, Timótheushoz írt első levelét is. Azután ellátogatott Korinthusba és megírta ott a Rómaiakhoz írt fontos levelét. A Korinthusban tett egyik korábbi látogatása alkalmával írta a Tesszalonikaikhoz írt első és második leveleit. Idővel eljutott Rómába és ebben a városban a keresztény görög iratok kilenc könyvét írták meg. Nyilvánvalóan az ő felügyelete mellett keletkezett a Márk és Lukács evangélium, valamint a Cselekedetek könyve is. Maga Pál diktálta vagy írta az Efézusiaknak, a Filippibelieknek, a Kolosszébélieknek és a Filemonhoz írt leveleket, azonkívül egy második levelet Timótheusnak és a Zsidókhoz írt levelet. Továbbá Péter apostol elutazott északkeletre Babilon városába, Mezopotámiába, ahol az ő első és valószínűleg a második levelét is írta.

²⁸ Így világos, hogy a görög szent iratokban foglalt és inspiráltan

írt szervezeti utasítások közül csak nagyon kevés jött Jeruzsálemből. Másrészt szervezeti utasításokat adtak ki ott, ahol az első évszázad egyháza vezető testületének a tagjai mindenkor tartózkodtak. Az egyház láthatatlan feje, Krisztus Jézus volt a nem látható összekötő kapocs mindannyiuk között, aki az Isten szellemével ihlette és mindannyiukat egymással összhangban megtartotta. Következésképp tehát az egyház vezető testülete tagjainak a jelenléte határozta meg, hogy melyik volt az a földrajzi hely, ahonnan a szervezeti utasításoknak ki kellett indulniuk. Mit mondhatunk tehát most a teokratikus szervezet látható vezető testületének a mai földi székhelyéről?

²⁹ Krisztus apostolainak napjai óta ezerkilencszáz év telt el. Ez azonban nem teszi lehetetlenné vagy valószínűtlenné a teokratikus szervezet mai földi létezését, mégpedig abból az okból nem, mert Jézus Krisztus, a szervezet láthatatlan feje biztosítékot nyújtott követőinek: „És imé én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.” (Máté 28:20) A teokratikus szervezet látható része „a vég ez idején” még mindig létezik a földön. Ez annyira megnövekedett, hogy az egész földgömbre kiterjed, és magába foglal felszentelt embereket minden fajból, nemzethől, néphől és nyelvből. Azoknak az elválasztóknak áthidalására, amelyek most a föld népei és nemzetségei között fennállanak, szükségünk van egy elismert központi vezető testületre. Hivatalban kell lenniük látható képviselőknek a földön mint Jehova Isten és az ő Krisztusa szolgáinak az utasítások kiadására. Itt ismét felmerül a kérdés: Hol keressük most a szervezet látható vezető testületét? Mivel most éppen földrajzi székhelyének a megbeszélésénél tartunk, esetleg Jeruzsálem városában találjuk meg, ahonnan először adtak ki szervezeti utasításokat? Hogyan volna ez lehetséges? Jeruzsálem a Kr. u. 70-ben történt lerombolása után többé bizonyosan nem maradt Jehova látható szervezetének a székhelye a földön. Azonkívül a Bibliában egyetlen olyan jövendőlés sincs, amely helyesen értelmezve azt mutatná, hogy Jeruzsálem Krisztus visszajövetelkor és királysága megkezdésekor újra Jehova szervezetének látható központjává lenne beliktatva.

³⁰ Tekintsünk Efészusba, arra a helyre, ahol Pál és János apostolok a keresztény szervezeti utasításoknak egy tekintélyes részét kiadták és amely városban a korábbi vallástörténelem négy jelentékeny zsinatát tartották? Nem igen. Efészust ma az Ajasoluk nevű falú reprezentálja és Törökországhoz tartozik, ahol mohamedánizmus uralkodik. A valóságban a régi város romokban hever és az egykori helyzetéről ásatásokat végeznek. Az olyan emberek, akik földrajzi helyek után ábrándoznak, esetleg mint következő helyre Görögországba pillantanak, ennek Filippi és Korinthus nevű városaiba, ahonnan Pál mint a vezető testület tagja olyan szervezeti utasításokat adott ki, amelyek még ma is érvényben vannak. A régi Filippi azonban romokban hever, és Jehova tanúit egész Görögországban súlyosan üldözik a görög-ortodox szervezet papsága révén. Ezek nem tekintenek saját országuk valamely helyére, hogy onnan olyan utasításokat kapjanak, amelyek a jelen időben annyira szükségesegek. Mint következőre tekintünk az úgynevezett „örök városra”, Rómára, ahol Pál és ihletett szolgatársai a keresztény görög iratok kilenc új könyvét írták? A felelet erre is csak nem. Róma még a múltjának minden visszataszító történetéhez a fekete fasizmus székhelyévé lett. Továbbá legközelebbi zomszédja a Vatikánállam, amelynek az egész földön stratégiai állásokat elfoglaló valláshierarchiája az ellenállás és üldözés hadjáratát vezeti Jehova tanúi ellen. S csak röviddel ezelőtt alakították meg Jehova tanúinak nem sokkal több mint tíz tagból álló csoportját ebben az öreg városban.

³¹ Ha Pál apostolnak a nyugatfelé, Rómába és valószínűleg egészen Spanyolországba (Róma 15:24, 28) való utazására gondolunk s azonkívül azt látjuk, hogy ezt a folyóiratot, *Az Örtornyot* még tovább nyugaton, az úgynevezett „nyugati félgömbön” adják ki, akkor kapcsoljunk ki más helyeket és a látható vezető testületet Amerikában keressük? S ezt különösen azért, mivel Amerika most

28 Ha az utasítások kiadása nem függ egy földrajzi helytől, mi bír akkor meghatározólag ezzel kapcsolatban?

29 Miért nem kereshetjük ma a központi vezető testületet Jeruzsálemben?

30 Miért ne tekintünk Efészusba, a görög városokba vagy Rómába sem?

31 Tekintsetek talán Amerikába? Melyik a helyes felelet?

24 Mit veszünk még figyelembe a héber iratokon kívül, és miért?

25 Milyen szervezeti utasításokat adtak ki Jeruzsálemből?

26, 27 Honnan indultak ki a többi így írt utasítások?

a vezető, a leghatalmasabb és a legsúlyosabban felfegyverzett demokratikus nemzet a földgömbön, ami az onnan jövőnek bizonyos érvényt szerez? Ezért kérdezzük meg Az Örtorony felsejtelt olvasóit, mind az amerikaiakat, mind a más-országból valókat: Amerikára tekintsz te, az Ur felszentelt népe, hogy ott megtaláld a látható vezető testületet, ahogyan az első évszázadban az apostolok napjaiban volt? A te egyhangú feleleted — úgy hisszük — erre egy határozott Nem! s ez a helyes és írásszerinti válasz.

³² Ti az Örtorony-iratok olvasóinak ezrei az egész földön, mindannyian, akik ezt a folyóiratot 1879 óta, Az Örtoronynak a pennsylvániai Pittsburghban történt első kiadása óta olvassátok, a Krisztus Jézus alatt álló Isten országának üzenetét bizonyosan nem azért fogadtátok el, mert egy amerikai városból jön, sem pedig azért, mivel ott nyomják és adják ki. Az Örtorony nem amerikai készítmény. Az a tény, hogy a legfőbb kiadó háza 1909 óta Brooklyn, New Yorkban van, az általatok elfogadott üzenetet még nem teszi amerikaiává. Az a tény, hogy azok a pénzüsszegok, amelyeket Jehova sok ezer tanúja Amerikában arra adományozott, hogy különböző idegen országokban házakat vásároljanak fiókhivatalok berendezése céljára, a királyságnak ezt az evangéliumát még egyáltalán nem teszi amerikaiává. Az a további tény, hogy Jehova tanúi Amerikában néha az Egyesült Államok kormányának diplomáciai szolgálatát Amerikában és máshol is igénybe vették, hogy a Watch-Tower-birtokokat megvédjék és a második világháború után ismét visszakapják, és továbbá hogy az üldözött testvéreket Görögországban, Németországban, Jugoszláviában és más országokban megvédjék és valami segítséget nyújtsanak nekik, ezt a szervezetet és üzenetét nem teszi amerikai szerzeménnyé.

³³ Pál apostol annak a jogának a megőrzésére, hogy a királyság evangéliumát a Római Birodalom egész területén prédikálhassa, egyelőre ragaszkodott római polgárságához s végül vonakodott attól, hogy az ő esetét a jeruzsálemi bíróság által tárgyalassa le, így szólván: „En a császár ítélőszéke előtt állok, itt kell engem ítéletben részesíteni... A császárhoz fellebbezek.” (Csel. 16: 37, 38; 22: 25-29; 25: 10-12) De vajjon a római polgárjogainak, szabadságának és mentességének e gyakori igénybevétele Pál üzenetét római üzenetté tette? Egyáltalán nem! Nincs másképpen manapság sem, ha Jehova tanúi Amerikában a természetes polgárjogukat és az ott fennálló demokráciát javukra fordítják s ha felhasználják azt a sok eszközt, amelyek ott az üzenet kiadására nagy mennyiségben rendelkezésre állanak s igénybeveszik a törvényes gondoskodásokat és berendezéseket, melyek minden polgár számára egyenlőképpen biztosítva vannak. E tény által a szervezet és ennek biznyságtévése egyáltalán nem lesz amerikai intézménnyé. Az üzenet ezáltal nem lesz amerikai propaganda, amint ezt a valláspapság Latinamerikában és máshol is nevezi. Az idegen országokban végrehajtott biznyságtévése az embereket nem teszi amerikaiává és a hívőket nem amerikai módszer és kultúra szerint neveli. De amiképpen a macedóniai és akhájai testvérek egykor a jeruzsálemi testvéreket pénzügyileg támogatták, hasonlóképpen használnak fel Jehova tanúi is Amerikában minden eszközt és segédforrást, alkalmat és előnyt, amelyek ebben az országban rendelkezésre állanak, hogy Isten munkájának és szervezetének az áldására és támogatására mind Amerikában, mind pedig a többi országokban hathatós segítségére legyenek.

NEM NACIONALISTA, HANEM TEOKRATIKUS

³⁴ Odaát Amerikában nem fogadta el a népesség többsége ezt a királyság-üzenetet csak azért, mert ez 1879 óta kiváltképpen az ő országukban, Amerikában hirdettetett. Az Egyesült Államokban a több mint 140 milliót kitevő lakosságból az 1947 évi áprilisi rekordhónapban Jehovának csak 73 512 tanúja hirdette tevékenyen az üzenetet a harcmezőn; s az érdeklődőknek és barátságos érzületűeknek és azoknak a száma, akik az Örtorony-iratokat olvassák és tanulmányozzák, az összlakossághoz viszonyítva aránylag csak kevés. Arra a hatalmas biznyságtévése való tekintet nélkül, amely Isten királysága mellett Amerikában végeztetett,

32 Milyen tények ellenére sem amerikai ez az üzenet és ez a munka?

33 Hogyan mutatja Pál esete, hogy ez nem amerikai munka?

34, 35 Milyen szeretetnek örvend a királyság-igazság a vallásokkal szemben?

mégis igaznak bizonyulnak Jézusnak ez országban élő tanúihoz intézett szavai: „Sehol sincs a prófétának kevesebb becsülete, mint a tulajdon hazájában és házában.” — Máté 13: 57.

³⁶ Másrésztől 1946-ban az Egyesült Államokban 24 402 124 római katolikus, 2 227 524 anglikán egyháztag, 9 900 000 metodista, 5 000 000 lutheránus, 14 millió baptista, 3 000 000 presbitériánus, így tehát 58 és fél millióval több ilyen vallásoskodó, mint amennyi Jehova tanúja ott van. Ez így van, jóllehet az összes vallásos mozgalmak, amelyek e tagbő vallásos testületek által képviselve vannak, Amerikán kívüli, európai és angliai eredetűek. A legtöbb amerikai hasonlóképpen foglal állást a királyság-üzenettel szemben, amely Amerikában oly széles körben hirdettetett, mint a népek többsége az összes többi országokban. Ezek úgy viselkednek, mint Nátániel, amikor ez meghallotta, hogy Jézus Názáretből származott s azután így szólt: „Támadhat-e valami jó Názáretből?” (János 1: 46) Hasonlóképpen táplál sok ember előítéletet az üzenet ellen, mivel Amerika 1879 óta kiváltképpen kapcsolatban áll a királyság-üzenet és a királyság-munka előmozdításával, s mivel Amerika a világ régebbi nemzetei között egy kultúra nélküli újabbkori feltörőnek látszik; így szólak: „Jöhet valami jó ebből az országból?”

³⁵ A dolgot azonban téves és félrevezető volna földrajzi szempontból tekinteni, s ez áll Jehova megszervezett népe látható vezető testületére vonatkozólag is. Az egyáltalán nem fontos, hogy a vezető testület földrajzilag vagy testileg hol van; az sem fontos, hogy milyen nemzetiségűek a tagjai test szerint. Ami az apostolokat illeti, ezek mint misszionáriusok helységről helysére helyezték át székhelyüket és aszerint adtak ki szervezeti utasításokat, amint azok szükségessé váltak és amint Isten arra az ő szelleme által illette. Ezt ők Jézus parancsa iránti engedelmességből tették, hogy menjenek ki és képezzenek tanítványokat minden nemzethől s legyenek tanúi mind Jeruzsálemben, mind az összes nemzetekben a föld végéig. Ez a tény már önmagában kiküszöböli azt a feltevést, hogy a földrajzi fekvés ebben a kérdésben meghatározó volna. A mostani évszázadban s különösen Kr. u. 1914 óta a Mindenható Isten működhet a földön az egyik vidéken éppúgy egy központi vezető testület által, mint egy másik vidéken, hisz 1914 óta teljesen az írásszöveg a felépített királyság értelmében: „Jehováé a föld és annak teljessége, a földkerekség és az azon lakozók.” (24. zsoltár 1; 1. Kor. 10: 26, 28) Isten kijelenti: „A menny az én ülőszékem és a föld az én lábaimnak számolya”, és valahol az ő számolyán Jehova Isten elhelyezheti az ő látható vezető testületet és felhasználhatja, mivel az egész föld az ő tulajdona s nem az Egyesült Államoké, a Brit Birodalomé és a Brit Államszövetségé vagy az Egyesült Nemzeteké. S ha Isten a földrajzi székhelyt meg tovább kívánja változtatni, erre megvan a joga és hatalma. Ő nincs hagyományos helyekhez kötve.

³⁷ Az őra elérkezett, amelyről Jézus így szólt a samariai asszony-nak a Gerizim hegynél levő kútnál: „Asszony, bidd el nekem, hogy eljön az őra, amikor sem ezen a hegycsúcson Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát. De eljön az őra és az most van, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát.” Tehát barhol szolgálják és dicőstök is szellemben és igazságban az őszinte imádók az Istent, ő elfogadja őket, s az a körülmény, hogy valaki egy bizonyos nemzethez tartozik vagy egy meghatározott országban tartózkodik, az még nem beszél az illető mellett vagy ellen. (János 4: 21, 23) Nem a nemzetiség és nem is a földrajzi lakhely, hanem Jehova Isten teokratikus érzületű, felszentelt és hű szolgáinak a létezése és jelenléte tehát a meghatározó tényező, ami a vezető testületet illeti. Jézus Krisztusnak, a teokratikus szervezet fejének az ilyen felszentelt követői azok, akiket Jehova arra használhat fel, hogy az egész földön lévő felszentelt, megszervezett népét láthatóan vezesse, tanácsokkal lássa el és szolgálja.

HOVA TEKINTSÜNK?

³⁸ Végérvényesen a kérdésre térve: Hova tekintsünk, hogy napjainkban megtaláljuk Jehova tanúinak látható központi vezető testületét a földön? Az írásszerinti s így a helyes felelet így hangzik: A teokratikus szervezetre, amelynek láthatatlan Fejévé Jehova Isten, e szervezet Megszervezője, az ő Királyát, Krisztus Jézust

36 Miért helytelen a dolgot földrajzi szempontból tekinteni?

37 Mi tehát a mértékadó a vezető testületre vonatkozólag? Miért?

38 Hova tekintünk tehát? — Ésaiás 51: 1-3 útmutatása szerint?

tette meg. Ebbe az irányba utasít minket Ésaías 51:1-3, ahol az Úr így szól: „Hallgassatok rám, akik az igazságot követitek, kik Jehovát kerestek; tekintetek a sziklára, amelyből kivágattatok, és a forrás nyílására, amelyből kiáramlottatok! Tekintetek Ábrahámra, a ti atyátokra, és Sárára, aki titeket szült; hisz őt hívtam el, az egyet, s megáldottam és megszorítottam őt. Mert megvigasztalta Jehova Siont.” (Elberfeldi) Ez a kijelentés jelenti: Tekintetek Jehova Istenre, a nagyobb Ábrahámra, mint egy nagy Sziklára, Építómesterre és Vigasztalóra, valamint az ő teokratikus egyetemes szervezetére is, a nagyobb Sárára, amelyből kiáramlottatok vagy létrehozattatok s akitől a keresztényi léteteket nyertétek. A Galata 4:22-31-ben Pál erre az ellenképi Sárára, Jehova Istennek erre az egyetemes szervezetére hivatkozik, midőn így szól: „De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja.” (Gal. 4:26) Ennek következtében Isten megszervezett népe látható vezető testületének tagjai ebből az egyetemes teokratikus szervezethez kellett létrejöjjenek s mindenkor a legfelsőbb tag és fő, Jézus Krisztusnak, a Királyok Királyának alárendeltjei kell maradjanak.

³⁹ Ha tehát egy elfogadható, látható vezető testületet kerestek, akkor tekintetek összhangban ezzel a bibliai ténnyel olyanok után, akik részei ennek a teokratikus szervezetnek, az ellenképi Sárának, amely nincs a világ egyetlen országára se korlátozva. Keressétek azután közöttük Istennek teljesen hozzá ragaszkodó szolgáit, akik a teokratikus alapelvek szerint cselekednek és teljesen összhangban vannak a teokratikus szervezettel és a szervezetnek adott teokratikus intézkedésekkel. Ezeknek a teokratikus szervezeti utasításoknak az alapját megtaláljuk Isten írott ígétében. Ezt a vezető testületet a földön ma nem tekintjük egy írott testületnek. Megköveteljük tőle azonban, hogy ragaszkodjék Isten írott ígétéhez és a munkát ezzel összhangban vezesse s az abból vett üzenetet hozza nyilvánosságra. Ebből az okból fogadtátok el az üzenetet ti, akik az *Örtornyot* olvassátok s nem azért, mivel ezt az üzenetet 1879 óta főképpen az Egyesült Államokban adták ki és mozdították elő, s azért segítettétek elterjeszteni a prédikálómódszerekre vonatkozólag kiküldött utasítások iránti engedelmisségekben. Ezt azért tesszitek, mivel be tudjátok bizonyítani, hogy az üzenet és az azt kiadó szervezet összhangban van Jehova ígétével és az ő szellemével.

⁴⁰ Jehova mai megszervezett népének történelme azt mutatja, hogy különösen 1879 óta a szervezet látható vezető testülete össze volt kapcsolva a törvényes testülettel, illetve hozzátartozónak bizonyult, tudniillik a Watch Tower Bible & Tract Society, amelyet 1884-ben Pennsylvania államban vezettek be. Ennek a törvényes testületnek a legfőbb kiadó háza és fiókhivatala most Brooklyn-New Yorkban van. Ez végeredményben egy törvényes szolga és egy kiadóintézet, melyet Jehova felkent maradékának és ezek összes felszentelt jóakarató társainak Társulata az egész földön használ.

39 Mit kívánunk meg a központi vezető testületre vonatkozólag?
40 Mivel állott kapcsolatban 1879 óta a vezető testület?

⁴¹ A felkent maradéknak az egész földre kiterjedő Társulata azonban nem csak azért működik együtt a törvényes testülettel s a vele kapcsolatban levő vezető testülettel, mivel ennek székhelye Amerikában van. Ugyesintén a jóakarató emberek állandóan növekvő seregei sem azért követik az általa kiadott szervezeti utasításokat, mivel azok egy meghatározott helyről jönnek. Inkább azért működnek együtt ezek a látható központi vezető testülettel, mivel ez összhangban van a teokratikus szervezettel, az üzenetet nyilvánosságra hozza s az utasításokat és irányvonalakat Isten teokratikus könyvével, a Bibliával hűséges összhangban kiadja. Ezt Isten minden országban lévő népe békéjének és egységének az érdekében teszi. Ezek a vezető testülettel tartanak, nem az ezt alkotó személyek vagy ezek népi hovatartozása végett; hisz az első évszázad óta az összes évszázadokon keresztül a személyzet vagy a vezető testület személyei változtak, mivel hű tagok meghaltak vagy más körülmények szükségessé tették, hogy még a testben levő más testvérek kövessék őket. Az egyetlen tagja a vezető testületnek, aki a tizenkilenc évszázadon keresztül nem változott meg, a főtag, tudniillik a láthatatlan, halhatatlan Jézus Krisztus. A vezető testület más tagjai az évek folyamán változhatnak, mivel Isten helyezi el a tagokat az ő szervezetében, ahogy neki tetszik; s vezető testület elé állított teokratikus követelmények azonban nem változnak meg.

⁴² A felkent maradék és számos jóakarató társaik, hogy megfeleljenek ezeknek a teokratikus követelményeknek, kitartanak a vezető testület mellett és bizalommal alárendelik magukat az Úrnak. (1. Péter 2:13-17; Titus 3:1) Ezek követik az alapelvet: „Azért mi ezúttal senkit sem ismerünk test szerint.” (2. Kor. 5:16) A Watch Tower Bible & Tract Society történelméből, olyan történelméből, amely e folyóirat néhány olvasójának az életidejébe esik, tudják, hogy Jehova Isten ezt a törvényes Társulatot megáldotta, amely az ő teokratikus szervezetének népét szolgálja. Évek óta felhasználja a vezető testületet, amely az ő helyeselt munkájának vezetésével és végrehajtásával kapcsolatban állott a földön. Éveken keresztül a világgrázó ellenállás és minden üldözés folyamán, a két világháború alatt is, megoltalmazta ezt, nyilvánvalóan azért, hogy a további munkáját Armageddon csatája előtt teljességre juttassa. Az ő kegyelme folytán ma ez az egyedüli szervezet, amely sikrasszal a világos, teljes semlegesség mellett ez önmagában széttagolt világ viszálkodásaival és összecsapásaival szemben, mivel teljes szívből és maradéktalanul Jehova királysága mellett áll, melyet 1914-ben a mennyben felépített. Jehova népének a teokratikus szervezete arra a feladatra van szentelve, hogy ezt a királyságot a világ végleges végéig és az igazságosság új világának az összes nemzetek között való dicsőséges megszületéséig hirdesse.

WTa. 1947 december 1.

41 Milyen okból kifolyólag dolgozik együtt vele a maradék és a jóakarató emberek osztálya?
42 Milyen alapelv szerint és minek az ismeretében ragaszkodnak hozzá?

A maradandó hajlékokba való bemenetel elnyerése

„Azért mondom nektek: Szeressetek magatoknak barátokat a hamis úton szerzett gazdagságból, hogy midőn csődöt mond, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.” — Lukács 16:9, Egy Amerikai ford.

Jehova Isten élő teremtményeket hívott életre s helyet is készített számukra, ahol lakjanak, sőt hogy élvezhessék az élet kiváltságait. Tudta, hogy minden értelemmel felruházott teremtménynek az a kívánsága, hogy egy megfelelő helyet saját lakásának nevezhessen, ahol otthon érezheti magát. Isten az első emberpárra gondolva, megteremtette Éden kertjét, ezt a párt odahelyezte s alkalmat nyújtott arra, hogy az Éden kertjét örök lakhelyükké tegyék. Jehova Isten valóban az emberiségre gondolva teremtette meg földgömbünket; hisz az volt az elhatározása, hogy az egész földet olyan tökéletes férfiakkal és kedves nőkkel népesíteti be, akiknek ez örökké maradandó lakásuk lesz. (Ésaías

45:12, 18) Összhangban ezzel az elhatározásával, sohasem semmisíti meg az ember természetes lakhelyét, a mi betűszerinti földünket. Az emberiség ezidőszaki nemzetségei átlag százánál sokkal kevesebb évig élnek. Isten igéje összehasonlítja ezt az időszakot az emberek lakhelye fennállásának az idejével és így szól: „Egy nemzedék megy, a másik jön; a föld pedig örökké megmarad.” (Préd. 1:4) Az Isten Igéjében feljegyzett további dolgok nincsenek ellentétben ezzel a megállapított igazsággal. Ebben az ígében kinyilatkoztatta, hogy eljönnek a napok, midőn az igaz-

1 Miért marad fenn a föld örökké?

ságos férfiak és nők örökké élnek békében és boldogságban; hisz Isten a földet azért teremtette, hogy örökre az ember természetes lakhelye maradjon.

² A Messiásnak Jézus Krisztus személyében való eljövetele nem változtatta meg ezt az isteni elhatározást. Inkább közreműködött ennek az elhatározásnak a beteljesedésében s ennek megvalósulását bizonyossá tette. Jézusnak a halála és feltámadása által az ember lakóhelye a földről nem helyzetetett a mennybe, ami szükségessé tenné azt, hogy az emberiség a halálból való feltámadás napján egy hatalmas költözködést hajtsaon végre. Csupán hű lábnyomkövetőinek mondotta Jézus Krisztus az ő halála és feltámadása előtt: „Az én Atyám házában sok lakóhely van. Ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. És ha elmegyek és helyet készítek nektek, ismét visszajövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14:2, 3) Feltámadása után Jézus a mennybe ment, de az általa megígért mennyei lakóhely nem az általános emberiségnek van szánva, hanem csak az ő hű és igazi követői, „kicsiny nyájának”. Ezeknek mondotta Jézus: „Ne félj, kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” — Lukács 12:32.

³ Hogy Jézus hű tanítványai bemenetelt nyerhessenek a mennyei királyság hajlékaiba, a halálból való feltámadásuk idején átváltozáson, az emberiből a szellemi alapra való átváltozáson kell keresztülmenniük, amilyenben Jézus is részesült feltámadása pillanatában. (1. Péter 3:18) Ezek romolhatatlanságba és halhatatlanságba öltöztetnek, s ez biztosítékot nyújt arra, hogy ezek a győzedelmes keresztények örökre élvezhessék új otthonukat a mennyben. — 1. Kor. 15:47-53; 2. Péter 1:11.

⁴ Isten a jóakaratú férfiaknak és nőknek általánosságban más maradandó lakhelyet ígért, amelynek majd örvezendhetnek, tudniillik a paradicsomi otthont a földön, s ez a föld Isten királysága alatt tökéletessé tétetik. Ez pedig az igazságosság új világában fog megtörténni, amelynek Jehova Isten az ő Fia, Jézus Krisztus királysága alatti bevezetését megígérte. A mostani földi lét ellenben, az igazságtalanság a régi világában való élet, a föld lakóinak a százmilliói számára csak nyomorúság és szenvedés. A háborúutáni időszak e harmadik évében nagyobb lakásinség uralkodik, mint valaha, mivel az emberek lakásainak nagy része elpusztult atombombák, rakétalövedégek és nehéz robbanóbombák, valamint földrengések, áradások, viharok és tüzek által s így teljesen lakatlanná lettek. Az elűzöttek milliói élnek régebbi internálótáborokban, munkatáborokban vagy más túlszűfolt, nemkielégítő lakásokban, és az összes tulajdonjogok állandóan bizonytalanabbá válnak. Már egész házblokkok lettek a katolikus és protestáns vallásszervezetek tulajdonává, melyek a lakásinséget arra használják, hogy felemlék a házbért s a szegényeket inkább kizsákmányolják, minthogy az életüket megkönnyítsék; s a politikai hatóságoknak kell közbelépniük, hogy a kapzsi háztulajdonosokat megfékezzék.

⁵ A világraszóló viszonyok arra szolgálnak, hogy a közönséges emberi teremtményeket rémületbe ejtsék. Ezek a viszonyok előidézik azt, hogy ebben a gonosz világban vágyakozással nézzen körül kellemes lakóhelyek — mint a jövődő boldogság előfeltétele — után. Csak nagyon kevesen hajlamosak közülük egyáltalán arra gondolni, hogy örökkévaló lakást biztosítsanak maguknak az igazságosság új világában. Jézus Krisztus megmondotta, hogy ezt hogyan lehet elnyerni. Korunk házi gondjait a második sorba helyezte, midőn így szólt: „A rókáknak barlangjuk van és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs, ahol fejét lehajthassa.” (Máté 8:20) Ő máshol keresett Isten kiterjedt birodalmában maradandó lakást, és az őt követők mindenikének azt ajánlotta, hogy ne aggodalmaskodjanak különösebben a jelenlegi hajlékaikért. Biztosítsanak maguknak örök hajlékokat, ha a jelenlegi dolgok cserbehagyják őket. A következő szavakba öltöztette az ő ajánlatát: „Én is azt mondom nektek: szeressetek magatoknak barátokat a hamis Mammonból, hogy mikor az véget ér, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.” (Lukács 16:9) Mit értett tulajdonképpen ezalatt?

A HAMIS SÁFÁR

⁶ Jézus ezeket a szavakat főpontként nyilatkoztatta ki egy tanításban, melyet éppen akkor a hamis sáfárról szóló példázatként ismert képből adott. Az ő oktató szavainak megértése végett szükséges közelebbről megvizsgálni ezt a példázatot. Jézus éppen elmondotta példázatát a tékozló fiúról a zsidó farizeusok és írástudók füle hallatára, s mivel ezek még tovább hallgatták őt, felemelkedett és elmondotta nekik ezt a további példázatot, amely nekik és az ő tanítványainak egyaránt javára szolgálhatott.

⁷ Olvassuk: „Azután szólt a tanítványoknak is: Volt egy [bizonyos] gazdag ember és annak egy sáfára. Ezt bevándolták nála, hogy tékozlja a vagyonát.” (Luk. 16:1) Ez egy keleti értelemben vett sáfár volt. Ennek a bizonyos gazdag embernek a házában viselt kiváltságaiban, felhatalmazásában és jogaiban kétségkívül hasonlított Ábrahámnak, „Isten barátjának” a sáfárjához. „Felele Ábrahám: Oh Uram [Jehova] Isten, mit is adnál nekem, mikor gyermektelen halok meg és házam örököse (Berlenburger B.: sáfára) a damaszkuszi Eliézer lesz.” Ez a kijelentés azt mutatja, hogy a szír Eliézer, a sáfár abban az esetben, ha Ábrahám gyermektelenül halt volna meg, Ábrahám egész birtokának örökösévé lett volna. (1. Mózes 15:2; Hámory S. ford.) Ebből úgy látszik, hogy ez a sáfár Ábrahám minden vagyona fölé helyzetetett, és őt küldötte el Ábrahám Mezopotámiába, hogy fiának, Izsáknak feleséget keressen. Erről olvassuk: „Így szólt a háza legvénebb szolgájának, aki mindenével rendelkezett: ... elmegy hazámba, szülőföldemre s onnan szerez feleséget fiamnak, Izsáknak.” (1. Mózes 24:2-4) Ez a sáfár közvetítőként működött a szülő és az előrelátható vőlegény és a menyasszony között. Így tehát ő a vőlegénynek, Izsáknak a barátja volt. Kiskorúsága idején Izsák ennek a sáfárnak kétségkívül alá volt rendelve. Így írja ezt az apostol: „Azt mondom pedig, hogy míg az örökös kiskorú, addig semmiben sem különbözik a szolgától, bár ura mindennek, hanem gyámok és gondozók (Elberfeldi: sáfárok) alatt van az atyja által előre megszabott ideig. Így mi is, mikor kiskorúak voltunk, a világ elemi tanításai alá voltunk vetve szolgákként. Ti pedig, testvéreim, Izsák módjára ígért gyermekei vagytok.” — Gal. 4:1-3, 23.

⁸ Midőn Ábrahám Jédunokája, József Egyiptomban miniszterelnöki tisztséget töltött be, volt neki egy sáfára, aki törődött az ő háztartásával. A héber Biblia szövezerint úgy beszél róla, mint olyan „férfiúról, aki József háza felett állt”; és József hajbajutott tiz testvére ennek a sáfárnak mondta el ügyét József helyett. (1. Mózes 43:19-24; 44:4, Elberfeldi) Ez kezelte József pénzét s ebből bizonyos összegeket József testvéreinek zsákjába tett, mielőtt elhagyták Egyiptomot. (1. Mózes 42:25) Ő gondoskodott ellátásukról is a József házában. Így tehát a sáfár egyben házvezető is volt. Ez a szövezerinti értelme annak, amit a görög iratok (oikónomos)-nak neveznek, s az ő sáfársága a házvezető (vagy oikonomía) sáfársága volt. Jézus az egyik példázatában, melyet a jelen világrend végéről és az ő második eljövételéről mondott, olyan sáfárról beszélt, aki az ő ura háztartása fölé helyzetetett: „Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tesz az ő háza népén (Angol B.: háztartásán), hogy adja ki nekik élelmüket a maga idején? Igazán mondom nektek, hogy az egész vagyona fölé fogja állítani.” (Lukács 12:42, 44) Jézusnak a hamis sáfárról szóló példázata továbbá azt mutatja, hogy egy sáfárnak széleskörű, korlátlan hatalma volt mesterének vagyona és pénze felett. De az ő szolgálatáért nyilvánvalóan nem kapott fizetést, úgyhogy midőn elveszítette házvezetői vagy sáfársági tisztségét, kivettetett és saját vagyonából kellett élnie.

⁹ Jézus nem mondta meg a példázatban, hogy kik vádolták be, vajjon a ház olyan más szolgálói, akik irigykedtek rá, vagy pedig olyan szolgák, akik egyszerűen szívükön viselték mesterük érdekeit. Ez itt nem is bír fontossággal. A következmény ugyanaz volt: a sáfárt magához hívatta mestere és felelősségre vonta olyasmi eltékozlásáért, ami nem az övé, hanem mester vagyona volt. Ezt olvassuk: „Hívatta hát és így szólt neki: Mit hallok felőled? Adj számot sáfárságodról, mert nem lehetsz tovább sáfár (rev. Zürichi B.: nem lehetsz többé házvezető).” (Luk. 16:2) A mester

2, 3 Az emberek között ki nyer mennyei lakásokat, és hogyan?

4 Mennyiben lett a lakások kérdése az utóbbi időben oly aktuális?

5 Milyen jelentőséget tulajdonított Jézus a szállás kérdésének s hogyan?

6-8 (a) Milyen példázatot mondott s milyen meghatalmazása volt a szolgának? (b) Mi volt tehát a valóságban ez a szolga? 9, 10 Milyen alapvető nyelvi alaptal hibáztatást, hogy a sáfárt számádsára szólították fel?

szilárdan kitartott emellett: a sáfár csak abban az esetben lehetett tovább házvezető, ha a vádat meg tudta cáfolni. Sáfárságának megtartása végett he kellett bizonyítani mestere érkei iránti hűségét.

¹⁰ Ez összhangban van azzal az alapelvvel, melyet az apostol tár fel. Akik kereszténynek vallják magukat, mindannyian elméjükben kell tartani és követni tartoznak ezt az alapelvet, hogy el ne vesztik az Istenhez és Krisztushoz való kapcsolataikat. Pál ellen is emeltek vádak, ámde ezek hamisak voltak. Azzal vádolták meg Pált, hogy visszaél állásával, keresztény tiszttségével vagyont szerez és hatalmi vágyát kielégíti keresztény társai felett. De bármivel is vádolták meg őt, az apostol mindenkor tudta, hogy neki nem vádlói előtt, hanem az ő Mestere, az Úr Isten előtt kell felelnie. Ő nagyon jól ismerte a sáfárok helyes alapelvét és kinyilatkoztatata vádlói előtt: „Tekintsenek minket: Krisztus szolgáinak és Isten titkos igazságai sáfárainak. Ami pedig a sáfárok ügyét illeti, az első követelmény az, hogy megbízhatók legyenek. Azzal nagyon keveset törődöm, hogy ti vagy valamely emberi bíróság ebben a dologban kihallgatna engem. Sőt magam sem mondom ítéletet magam felett; mert noha tudatában vagyok annak, hogy semmi sem szól ellenem, de ez mégsem ment fel engem. Ám az Úr hallgat ki engem keresztkérdésekkel az ügyben. Így egyáltalán ne kritizáljatok; a leszámolás órájának még el kell jönnie, midőn az Úr világosságra hozza a homályos titkokat és kinyilatkoztatja az életben a benső célokat és indítókákat.” — 1. Kor. 4: 1–5, *Moffatt*.

¹¹ Az apostol a „hit háznépéhez” tartozott. Így tehát Jehova teokratikus szervezetében volt. Mivel egyike volt a tizenkét apostolnak, különleges felelősséggel volt felruházva mint pásztor Isten „juhainak” nyája között; és ő különleges értelemben volt sáfár, akire sok fontos kötelességet bízott. Mint sáfár felelős volt azért, hogy a „hit háznépének” és mindazoknak, akik ennek tagjaivá szeretnének lenni, közvetítse Isten titkait vagy szent titkos igazságait. A Pál által írt és a Bibliában most is feltalálható tizenegy levél sok ilyen szent titkot tartalmaz, amelyek a világ számára misztikumokat jelentenek. Ezeket a titkokat azonban nem csak levélben közvetítette nekünk, hanem szóbeli prédikációkban is s amennyiben — saját szavai szerint — „nyilvánosan és házról házra” járva bizonyítást tett. Pál apostolnak mint olyan sáfárnak, aki Isten szent titkait osztogatta s aki mint Jézus Krisztusnak, a „hit háznépe” fejének a szolgájaként cselekedett, prédikátornak kellett lennie, és ő elismerte, hogy mint ilyen hűségének és megbízhatónak kellett bizonyulnia.

¹² Ha Pál ezt az isteni titkot oly módon osztogatta volna, hogy általa testi nyereséget és tekintélyt szerezzen saját személyének, ahelyett, hogy mennyei Mesterének az érdekeit mozdította volna elő, akkor hűtlenül járt volna el. Ily módon eltékozolta volna a Jehova Istentől kapott adományt, s ezzel gyalázatot hozott volna Isten nevére. Pál igényt tartott arra, hogy ő alkalmas e megszentelt titkok életadó ismerete jóillata terjesztésének a munkájára, tagadta azonban azt, hogy az ő munkáiból valamilyen kereskedelmi hasznot vagy pénzügyi előnyt húzott volna. Szilárdan kitartva emellett, hogy az evangélium szolgálata nem üzlet, így szólott: „És ki alkalmas erre? Mert mi nem vagyunk olyanok, mint sokan, akik üzletet (*Reinhardt*: ipart) csinálnak Isten igéjéből. Mi inkább tiszta érzülettel beszélünk, Istentől és Isten előtt Krisztusban.” (2. Kor. 2: 17, *Rösch*) Itt nem Pál ajánlotta önmagát; az ő cselekedetei s ezek gyümölcsei ajánlották őt. Kimutatta azonban, hogy kész volt Isten elé állani és minden olyan hamis vádakkal szemben számot adni, amelyeket esetleg ellene emelnek. Senkise vádolhatta meg őt jogosan azzal, hogy igazságtalan, nem becsületes, hűtlen sáfár lett volna, aki kötelességéről megelégedkezve járt el. Ezekből mondhatta Pál azoknak, akiknek ezt írta: „Legyetek az én követőim, amint én is a Krisztusé.” — 1. Korinthus 4: 16; 11: 1.

¹³ Az arra vonatkozó parancs, hogy mint Istennek és az ő népének sáfárai megfelelően járjunk el, szól minden kereszténynek, az apostoloknak és másoknak is. Most itt van az utolsó alkalom arra, hogy szeretettel ilyenekként járjunk el, s ez különösen azóta,

amióta e gonosz világsszervezet végleges vége elérkezett. Ezért Péter szavai ebben az értelemben különös fontossággal bírnak számunkra: „Ámde közel érkezett minden dologok vége. Legyetek tehát higgadtak és legyetek józanok az imádkozásra (*Moffatt*: Legyetek állhatatosak! maradjatok higgadtak és imádkozzatok!) Mindenekelőtt legyen bennetek egymás iránt bensőséges szeretet, mert a szeretet vétek tömegét fedezi el. Egymás között legyetek vendégszeretők zúgolódás nélkül. Annak megfelelően, amint mindegyik kegyelmi ajándékban részesült, szolgáljátok általa egymást mint Isten különféle kegyelmének jó sáfárai. Ha valaki szól [prédikál], úgy beszéljen, mintha Isten szavait mondaná; ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet az Isten ajándékoz neki, hogy mindenben az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által.” — 1. Péter 4: 7–11.

¹⁴ Olyasvalaki, aki a „hit háznépének” egy csoportjában felügyelettel van megbízva, törekedjen arra, hogy ezekben a dolgokban példát mutasson, arra gondolván, hogy nem a saját, hanem Isten dolgait fogadta el. Annak tudatában, hogy végül Istennek, az ő Mesterének számot kell adnia, minden tetteit és műveit úgy végezze, mint Istennek, mivel ő szereti Istent és így szeretettel gondoskodik arról, ami az Istené. Mielőtt egy ilyen felelősségteljes szolgálati helyre állítják, mutasson fel egy szolgálati beszámolót, amely ajánlja őt. „Mert”, mondja nekünk a Szervezeti-utasítás Titus 1: 7–9-ben, „a felvigyázónak mint Isten sáfárának feddhetetlennek kell lennie, nem önkényes, nem haragos, nem iszákos, nem civakodó, nem rút nyereségahajászó, hanem vendégszerető, a jóra hajló, józan, igazságos, szent, önmegtartóztató [önuralommal rendelkező], a tanítás szerinti megbízható igéhez ragaszkodó (*Diaglott*: a tanítás igaz igéjét megtartó), hogy alkalmas legyen a hamisítatlan tudomány alapján való intézésre és az ellenfelek megcáfolására.” — *Elberfeldi lábjegyzet*.

A HŰ SÁFÁRSÁG JUTALMAT NYER

¹⁵ Jézus arról beszél, hogy Isten hogyan jár el azokkal, akik az ő számára sáfárkodnak, s a Jézustól nekünk adott képek egyáltalán nem helytelenek vagy túlzottak. Az igazságos, okos és hű sáfár jutalma teljesen ellentétben áll az igazságtalannal, nem őszinte és nem megbízható sáfárral, annak a szemléltetésnek megfelelően, melyet Jézus arra vonatkozólag ad, aminek az ő második eljövetele ez idejében meg kell történnie és valóban be is következett. Arra figyelmeztetvén, hogy az ő eljövetele hirtelen szellemben és olyan időben következik be, amely az ő visszajövetele előtt ismeretlen számunkra, mondta Jézus: „Vajjon ki az a bűséges és okos sáfár, akit az Úr a maga szolgánépe fölé állít, hogy adja ki nekik élelmüket (*Menge*: az őket megillető ételmezt) a maga idejében? Boldog az a szolga, akit ura, mikor megérkezik, ilyen munkában talál. Igazán mondott nektek, hogy az egész vagyona fölé fogja állítani.” (Luk. 12: 42–44) Jézus itt nem egyetlen most földön élő embert jövendőlt meg, hanem Isten felszentelt népének egész megszervezett seregét, amely az ő szolgálatára szenteltetett és egy emberként az egész földön egységben együtt dolgozik. Ezért mondotta régen Isten a felszenteltnek e seregének: „Ti vagytok az én tanítóm, — így szól Jehova; és szolgám, akit kiválasztottam: ... Ez a nép, amelyet magamnak alkottam, hirdesse dicséretemet!” — Ésaías 43: 10, 21.

¹⁶ Jehova mai tanúi tehát sáfárokként egyesülten szolgálni tartoznak Jehovát mindabban, amit Megmentőjük, Jézus Krisztus által rájuk bízott. Hűségesek tartoznak lenni Istenhez s ebben mennyei bölcseséggel kell vezéreltessék magukat. Ki kell szolgálni egymást azzal a szellemi táplálékkal, melyet Isten az ő teokratikus szervezete által szerez. Ezt a táplálékot el kell juttatniuk azoknak a „más juhoknak” is, akik jelenleg tévelyegnek, mivel elvesztették az igazság és igazságosság ösvényét, s akiket a jó Pásztor még megtalál és az ő teokratikus karámba begyűjt. Jehova tanúinak az egész világ ki van utalva munkaterületként, ahol a királyság evangéliumát minden nemzetben bizonyítással hirdetni tartoznak. Jehova Isten az ő Fejük és Mesterük, Jézus Krisztus útján mindezek fölé helyezte őket. Ezek szükségképpen különböznek a kereszténység vallásoskodóitól, mivel olyasvalami

11 Pálnak hogyan kellett végrehajtania az ő sáfári szolgálatát, és hogyan végezte ő ezt?

12 Miért nem vádolhatta őt senki azzal, hogy tékozló sáfár volt?
13, 14 Hogyan járjanak el mindannyian együtt, a csoportszolga és mások?

15 Jézus jövendőlése szerint ki fog az ő második eljövetelekor sáfárokként szolgálni?

16 Hogyan kell most szolgálnak Jehova tanúi a vádak ellenére?

bizott rájuk, amivel a vallásrendszerek nem rendelkeznek. A kereszténység vallásoskodói jogtalanul azt állítják, hogy Jehova tanúi hamis próféták, akik hamisan viselik nevüket; ámde Jehova Isten a vallásos oldalról jövő ilyen vádak ellenére sem üzte ki őket szolgálatából, nem tagadta meg áldását, sem nem szolgáltatta ki őket ellenségeiknek, hogy teljesen elnyomják és megsemmisítsék őket. Pál apostol nem törődött a vádakkal, hanem egyenesen előrehaladt. Mi ugyanezt tehetjük, amennyiben az Isten iránti engedelmességből végzett tetteinkkel és munkáinkkal bizonyosságot teszünk hű sáfárságunkról és így visszaverjük az ellenség hamis vádjait.

¹⁷ Vegyük azonban figyelembe azt, ami Jézus szavai szerint napjainkban azzal a sereggel történik, amel, balga, hűtlen sáfárnak bizonyul. Ez összhangban van azzal, amit Jézus a hamis sáfárról szóló példázatban mondott. Mintán az Úr Jézus megemlítette azt a jutalmat, amelyben a hű és bölcs sáfárt részesíti, még hozzáfűzte: „Ha ellenben az a szolga azt mondja magában: Az én uram halogatja a hazajövetelt, és kezdi verni a szolgákat és szolgálókat, miközben eszik, iszik és részegeskedik, — megjön annak a szolgának ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amikor nem sejtí és kettéhasítja őt és a hitetlenek sorsára juttatja. Az a szolga pedig, aki ismeri az ő urának akaratát, de nem alkalmazkodik és nem a szerint jár el, sok büntetést kap. Aki ellenben nem ismeri és mégis úgy tesz, kicsiny büntetést kap. Mindenkitől, akinek sokat adtak, sokat követelnek, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.” — Lukács 12: 45–48.

¹⁸ Ez a prófétai leírás bemutatja azt a hatalmat és tekintélyt, amellyel a ház sáfára az ő szolgatársai és mesterének vagyona felet, rendelkezett. Továbbá bemutatja, hogy a sáfár hogyan elhetett vissza kiváltságaival és jogaival, mielőtt az ő mestere hirtelen felelősségre vonta őt. A kereszténység magát Isten földi érdekei védelmezőjének vallja s hogy az ő népe és minden földi javai fölé helyeztetett. Jól tenné, ha az isteni ígének ebbe a tükörbe pillantana. Ha azután a tükör visszaveri képét, megvilágítva több mint 1600 éves multját és különösen az 1914 óta lejátszódó történelmét, akkor ismerje fel Jézus szavaiból maga, hogy milyen sorsot szánt számára Mesterének keze, akit állítása szerint szolgál.

OKOS ELŐRELÁTÁS

¹⁹ A hamis sáfár a példázatban leszállította azokat az összegeket, amelyek az ő mesterét az adósok részéről megillették. Jóllehet Jézus nem abból a célból mondta ezt a példázatot, hogy a zsidó írástudókat és farizeusokat, valamint a kereszténység vallásoskodóit szemléltesse, a tények mégis azt mutatják, hogy mindezek az osztályok Isten követelményeit a neki tartozó bönösökkel szemben megtagadták, legyengítették és lealacsonyították. Ezt pedig azáltal tették, hogy megalkudtak e világgal, hogy ezáltal a nép kegyeibe ferközzenek és előnyt húzzanak nála, amely nép e világ egy részét kívánja alkotni és továbbra is annak utain szeretne járni. Figyelj meg, Jézus hogyan ábrázolja ezt a példázatban, midőn tovább így szól: „Erre a sáfár így szólt magában: Mit tegyek? Mert az uram elveszi tőlem a sáfárságot. Kapálni nem tudok, koldulni szegyelek. Tudom már, mit tegyek, hogyha majd kiesem a sáfárságból, befogadjanak engem házaikba. És magához hívatta urának valamennyi adósát és így szólt az elsőnek: Mennyivel tartozol az uramnak? Az azt felelte: Száz bátyus olajjal [amit több mint 3000 liter olajra becsülnék]. Ő pedig így szólt: Vedd az adóseleveledet, ül le és írd hamar ötvenet. Azután megkérdezte a másikat: Hát te mennyivel tartozol? Az azt felelte: Száz kórus búzával [körülbelül 32 és fél tonna búzára becsülnék]. Ő így szólt neki: Vedd az adóseleveledet és írd nyolcvan [keréken 26 tonnát].” — Lukács 16: 3–7.

²⁰ Mivel a sáfár meg volt győződve, hogy kiteszik és maga kell gondoskodjon magáról, megkísérelte, hogy mielőtt leszámolna mesterével, mesterének adóai között barátokat szerezzen magának, hogy az eljövendő napokra „puhára ágyazzon” magának. Helyet keresett, ahol simán letelepedhet. Urának adósaival szemben bizonyos irgalmasságot tanúsított. Mivel kezében tartotta mesterének pénzügyeit, saját jogkörön belül járt el, midőn megváltoztatta és

leszállította azokat a számlaösszegeket, melyeket az adósok megfizetni tartoztak. Ahelyett, hogy készpénzben fizettek volna, természetben egyenlítették ki tartozásukat, illetve értékes, ingó dolgokban, mint pl. étolajban, vajban vagy búzában. Hogyha a sáfár igazságtalan házvezető volt, akkor az ő mestere adósaival valószíndleg túlzott számlákat adott, hogy maga is keresen a dolgon. Ha pedig most a megterhelesek a normális vagy helyes számokra szállította le, akkor azáltal mestere nem szenvedett veszteséget, hanem a helyes összeg folyt be.

²¹ Akárhogy is állott a dolog, a mester érvényben hagyta a kiigazított számlákat, mivel a sáfár felelősségének tekintette, hogy a tartozásokat úgy hajtsa be, amint abban az adósokkal megállapodott. Ha a mester a tartozásokat az előbb bevezetett összegekre változtatta volna át, akkor elrontotta volna a sáfár önző nyereségét, amit ő a tartozások leszállításából húzott. Most azonban, miután az adóságot a leszállított összegekben hajtották be, ezáltal a sáfár, aki ily módon az adósokat barátainak nyerte meg, ezek házában szívesen látott vendégé lett; életszükségeit nem kellett keservesen megkeresnie olyképpen, hogy kapálni megy vagy a koldulás megalázó módszeréhez folyamodott volna. Neki okos szeme volt a jövőre nézve és a mammont, a gazdagságot, a kincseket vagy az anyagi javakat használt fel ennek az előnynek az elérésére. Micsoda egy ravasz ember volt!

²² A példázatban tovább olvassuk: „És dicsérte az úr azt a hamis sáfárt, hogy eszesen járt el. Mert e világ fiai eszesebbek a világosság fiaiál a maguk nemében.” (Lukács 16: 8) Egyes olvasók azt gondolták, hogy „az úr” szóval Jézus itt önmagát értette, mint aki a hamis sáfárt megdicsérte. Ez azonban nem lehetséges, hisz Jézus nem dicsérhette meg a sáfár hamisságát vagy igazságtalan-ságát. „Az úr” szavak a sáfár urára vagy mesterére vonatkoznak. A vizsgálata napvilágra került, amit ez a házvezető a számlákkal csinált azért, hogy ellátást találjon magának azoknak a lakásában, akikkel ily módon barátságot kötött, és ura nem tehetett mást, mint megcsodálni azt az okos előrelátást, amellyel hűtlen sáfára az ő nehéz helyzetében cselekedett. Ő a Példab. 18: 16 bölcsessége szerint cselekedett, ahol ezt olvassuk: „Az ember ajándéka helyet készít neki és bemenetelt szerez a nagyokhoz.” Továbbá a kijelentés szerint: „Sokan tisztelik a hatalmas személyét és barátai annak, aki ajándékot ad. Akinek azonban értelme van, szereti az ő lelkét.” — Példab. 19: 6, 8, *Allioli*.

²³ Ez az okos előrelátás, ez a gyakorlati cselekvésre való képesség, amely az embernek javára válik, volt az, amit a sáfár mestere megdicsért. Ezt a saját személynek javára váló, bölcs eljárást emelte ki főképpen Jézus Krisztus a példázatban. Ezért fűzte hozzá Jézus a megjegyzést: „Mert e világ fiai eszesebbek a világosság fiaiál a maguk nemében.” Vagy még érthetőbben kifejezve: „Mert e világ (*Diaglott*: e korszak) fiai az ő nemükkel szemben okosabbak, mint a világosság fiai.” (*rev. Zürichi B.*) „Mert e világ gyermekei előrelátóbbak a saját nemzettségükkel való eljárásukban, mint a világosság fiai.” — *Moffatt*.

²⁴ E világ emberei okosan vagy önző előrelátással járnak el a mai nemzettség más világi személyeivel szemben. Ezek a dolgokat az előrelátás szempontjából tekintik és előnyt vagy hasznot igyekeznek kovácsolni maguknak, különösen azáltal, hogy barátságos tettekkel sokakat megnyernek barátaikká. Ki vitathatná el, hogy az Egyesült Államok az úgynevezett „Marshall-terv” segítségével a nyomorúságba jutott európai nemzetekkel való eljárásukban ravaszul, bizonyos mértékben megvilágított önzéssel igyekeznek eljárni? A gazdasági élet zürzavarában és válságában, amit olyan kedvezőtlen politikai fordulatok kísérnek, amelyek Amerika aggodalma szerint Európában tért nyerne, ha ez a „terv” nem valósul meg — arra sarkalja az Egyesült Államokat, hogy a szükségben szenvedő nemzeteknek segítséget nyújtsanak. Ezt pedig azért teszik, hogy ezáltal politikai barátokat biztosítsanak maguknak, valamint azért is, hogy elhárítsák a váltságot és a politikai forrongásokat, amelyek olyan európai összeomlást idézhetnének elő, aminek Amerikában is következményei lehetnének. Így tehát az Egyesült Államok saját jövőendő érdekeiket tartják szem előtt; ez befolyásolja és vezérli őket azon az úton, melyet most választ

17, 18 Mit mutat Jézus példázata a hűtlen szolgáról?

19 Hogyan járt el a hamis sáfár az ő mestere adósaival?

20, 21 Mennyiben járt el tehát a sáfár okosan?

22 Ki dicsérte meg őt és melyik példabeszéddel összhangban?

23 Mit emelt ki Jézus rávonatközzé, s milyen megjegyzést fűzött hozzá?

24 Hogyan járnak el okosan világi emberek az ő nemzedékükkel?

tottak maguknak. Ez a pálya nem okvetlenül tisztességtelen és igazságtalan másokkal szemben, mégha végül a legnagyobb önző haszonhoz vezethet is.

²⁰ Ez okos tanács világi szempontból tekintve és a saját jólét érdekét diktálja. Vajjon a „világosság fiai” kevésbé okosan járnának el azokban a dolgokban, amelyekben fáradoznak, különösen arra az ismeretre való tekintettel, amellyel a jövőt illetőleg rendelkeznek? Vagy hisznek abban, amit nekik az ismeret kinyilatkoztat, vagy nem hisznek benne. Jézus Krisztus hű követői jó okból kifolyólag a „világosság fiai”. Az ő mennyei Atyjuk Jehova Isten, akiről meg van írva: „Az Isten világosság és benne semmi sötétség nincs.” Ő a „világosság Atyja”. (1. János 1:5; Jakab 1:17) Jézus Krisztus, akit ők követnek, szintén a „világosság”, és ő idézte elő, hogy az Atyja Istenről jövő világosság rájuk adjon és így mint ő mennyei világosság hordozóit előtérbe hozza őket. Az ő apostola mondja nekik: „Mert egykor sötétség voltatok, most pedig világosság az Úrban. Mint a világosság fiai, úgy jártok.” Nekik a világosság cselekedeteit kell végezniük, Isten világosságának gyümölcseit teremvén. „Mert a világosság gyümölcse minden jószágban, igazságban és igazlelkűségben van.” (Efézus 5:8, 9) A világ gyermekei az ő saját világi nemzetségükkel érintkeznek. A világosság gyermekei azonban a világosság szervezeteivel kell foglalkozzanak, és a világosság nagy forrásának s az ő csatornájának, tudniillik Jehova Istennek és Krisztus Jézusnak kell számot adniok. Ennek következtében Isten és Krisztus iránt bölcsen kell eljárniuk, Istennek és Krisztusnak tetszik az, ha így tesznek. Ebből az okból kifolyólag mondta Jézus ezt a sáfárról szóló példázatot. Nekik nem szabad kevesebb bölcseséget tanúsítani, mint amelyet a világ gyermekei a maguk módján saját nemzedékük iránt kinyilatkoztattak. A világosság gyermekei legyenek okosak, mint a kígyó, ámde nem olyan romlott, mint ez. Ha a bölcseséget annak a világosságnak megfelelően használják, amellyel rendelkeznek, akkor Isten Jézus Krisztus által megáldja őket.

BARÁTOKAT SZEREZNI A MAMMONNAL

²¹ Hogyan alkalmazza tehát a gyakorlatban a sáfárról szóló példázatot a világosság követője? Jézus maga megmutatja ezt a legközelebbi szavaiban: „En is azt mondom nektek: szerezzetek magatoknak barátokat a hamis Mammonból, hogy mikor az véget ér, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.” (Luk. 16:9) Itt egy újabb fordítás jobban felfogta a görög közönséges nyelv [koine] értelmét, amelyben ez a szöveg íratott és Jézus szavait a következőképpen értelmezi: „En is mondom nektek, használjátok fel a mammon, bármilyen tisztességtelen is az, hogy barátokat szerezzetek magatoknak, hogy ha majd meghaltok, szívesen lássanak benneteket az örök hajlékokban.” (Moffatt) A fordító itt a „ha majd meghaltok” szavakat használja a „mikor az véget ér” szavak helyett. Ez megmutatná azt, hogy arra kell gondolnunk, hogy mire számíthatunk, miután az életünk a jelenvaló gonosz világban véget ér. A legtöbb fordító azonban a szöveget inkább a mammonnak vagy gazdagságnak a csődjére vonatkoztatja és ezért Jézus szavait a következőképpen fordítja: „És mondom nektek: Szerezzetek magatoknak barátokat az igazságtalan mammon segítségével, hogy ha az csődöt mond, felvegyenek titeket az örök hajlékokba.” (Amerikai Stand. ford.) „Szerezzetek magatoknak barátokat a rossz úton szerzett gazdagsággal, hogy ha az csődöt mond, felvegyenek titeket az örök lakásokba.” — Egy Amerikai ford.; Diaglott.

²² Ebből azt látjuk, hogy az olyan barátságok, amelyeket érdemes szereznünk, egyáltalán nem az igazságtalan, tisztességtelen vagy rossz úton szerzett mammon vagy gazdagság segítségével köthetők. Nem szolgálhatunk Istennek és a mammonnak, mondja Jézus néhány verssel hátrább. Luk. 10:13) A mammon vagy pénz szeretete

minden gonosznak a gyökere. (1. Tim. 6:10) Nem kereshetjük tehát a világ gazdagjainak, a nagybirtokosoknak vagy társaságoknak barátságát. Nekünk azok barátságát kell keresnünk, akik a földi birtokoknál fölött nyúlhatnak, tudniillik örökké fennmaradó lakásokat. Ilyenekkel csak Jehova Isten, a minden dolgok nagy Építőmestere, és Jézus Krisztus, az ő Fia láthat el bennünket, aki így szól tanítványaihoz: „Elmegegyek, hogy helyet készítsek nektek.” Ha örökké tartó boldogságban szeretnénk élni, akkor őket kell megszerezniünk barátainkká, s ehhez használjuk fel azt, amilyen mammonnal vagy világi gazdagsággal ebben az életben rendelkezünk.

²³ A pénzsóvárgó farizeusok hallották, amikor Jézus ezt a példázatot elmondta. Ezek nem emellett döntöttek, hogy kövessék az ő tanácsait és az örökkévaló lakások tulajdonosait a hamisan szerzett mammonnal vagy gazdagsággal barátainká tegyék. Ezek kinevették őt akkor és később az ő halálát idézték elő a farizeusok, miáltal magukat az ő és Isten, az ő Atyja ellenségeinek bizonyították. (Luk. 16:14) Az előkelő gazdag ifjú, aki magát becsületesebben állította és azt mondta, hogy ifjúságától fogva megtartotta Isten parancsait, nem volt eléggé okos és előrelátó, hogy követte volna Jézus tanácsát. Nem volt kész arra, hogy mammonját vagy gazdagságát olymódon felhasználja, ahogyan Jézus tanácsolta, hogy Jézust és Jehova Istent barátainak megszerezze és „kincse legyen a mennyben”. Ezért „ment el szomorúan, miért nagy vagyoni ember volt.” Ez bizonyítékul szolgál Jézus szavai mellett, melyek szerint „nehéz a gazdagnak bejűti a mennyek országába.” (Mate. 19:16-24) Az ifjú különösen azzal vált igazságtalanná, hogy mammonját a maga istenévé tette s nem volt kész megszüntetni a gazdagság iránti szeretetét, hogy minden vagyonával Istent szolgálhassa.

²⁴ Jézus éppen a hamis sáfárról szóló példázatot elmondása előtt mondomta el a tékozló fiúról szóló példázatot. Ez a fiú szintén nem nyilatkoztatott ki bölcseséget vagy előrelátást annak a mammonnak a felhasználásánál, amely az atyja vagyonából való örökségből állott. Ez a tékozló olyanokat személtetett, akik napjainkban az Úr más juhává lesznek. Ez előkezd a pénzt egy féktelen, pazarló élet által s ezáltal megdöbbentő károkat okozhat. A pénz az a dolog, ami az életet a legnagyobb kárhoz vezetheti, ha a múlt bálzá életét meg kell bántani s az ő legismas atyját kell barátként megszerezni, hogy valaki barát találhasson magának. (Luk. 15:11-32) A tékozló az atyja barátjával találkozott. Ez és nem valamilyen mammon szerzett örökös fiúaklakt az igazi barátjánál, aki sohasem hagyja el az embert.

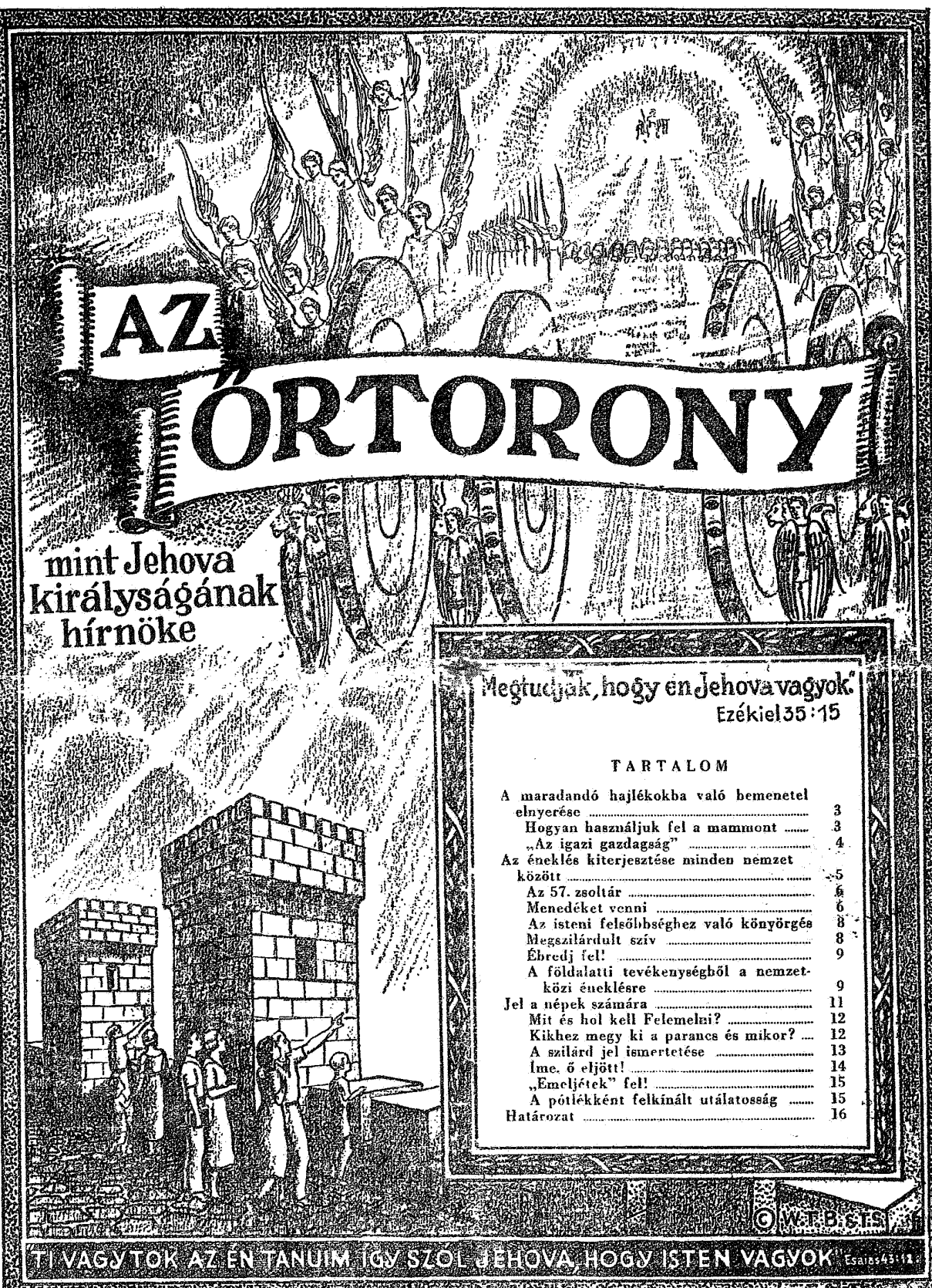
²⁵ Zákus, a megtérő vámszedő, aki Jézus az ő házában megvendégelte, helyes előrelátást, valamint bölcséget és bölcseséget nyilatkoztatott ki minden engedelmességével Jézus utasításainak. Zákus azonban előrelátott s azt mondta az Úrnak: Uram, íme vagyonom felet a szegényeknek adom s az eladottól valamit [gonoszul szerzett mammon] jótárgyakként eladom, úgy annyit adok helyébe. Erre Jézus azt mondta neki: Ha Isten házába sége ennek a háznak, mivel ő is Ábrahám fia. (Luk. 19:1-10) Ez azt bizonyítja, hogy Zákus a mammon károsának módjával kész volt arra, hogy igaz barátokat szerezzon magának. Hazalóképpen használják fel vagyonukat az első keresztények is s pünkösd utáni napokban arra, hogy Jézus tanácsa szerint örök barátokat biztosítsanak maguknak. Erről olvassuk: „És azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. A hívők pedig valamennyien együtt voltak, mindenük közös volt; birtokaikat és vagyonukat eladva szétosztották aszerint, amint kinek mire volt szüksége.” „Mert nem volt köztük egy szűkölkádó sem, mert mindazok, akiknek szántóföldjük és házaik voltak, eladták azokat s az eladási árat elhozva, letették az apostolok lábaihoz. Azok pedig szétosztották mindenkinek, ahogy kinek-kinek szüksége volt rá.” Egyike azoknak, akik ezt megtették, külön nevéverint is meg van nevezve s az Barnabás volt. — Csel. 2:41, 44, 45; 4:34-37.

(Folytatása következik.)

- 25 Mennyiben vagyunk mi a világosság fiai, s mimódon járjunk el okosan?
- 26 Hogyan alkalmazzuk a gyakorlatban az oktatási Jézus szavai szerint?
- 27 Különösen kiket kell bölcsen megszerezniünk barátainkká?

28, 29 Mennyiben nem mutatott bölcseséget a gazdag ifjú és a tékozló fiú?

30 Hogyan szerezték barátokat Zákus és a pünkösd megtérők?

The background of the entire page is a detailed black and white illustration. At the top, a group of angels with large, feathered wings are shown in flight, some holding long, pointed instruments. Below them, a city with several domed buildings is visible. In the lower left, a stone wall with a crenelated top is shown, with several figures standing near it. The overall style is reminiscent of early 20th-century religious art.

AZ

ÓRTORONY

**mint Jehova
királyságának
hírnöke**

Megtudják, hogy én Jehova vagyok.
Ezékiel 35:15

TARTALOM

A maradandó hajlékokba való bemenetel elnyerése	3
Hogyan használjuk fel a mammont	3
„Az igazi gazdagság”	4
Az éneklés kiterjesztése minden nemzet között	5
Az 57. zsoltár	6
Menedéket venni	6
Az isteni felsőbbiséghez való könyörgés	8
Megszilárdult szív	8
Ébredj fel!	9
A földalatti tevékenységből a nemzetközi éneklésre	9
Jel a népek számára	11
Mit és hol kell Felemelni?	12
Kikhez megy ki a parancs és mikor?	12
A szilárd jel ismertetése	13
Ime, ő eljött!	14
„Emeljétek” fel!	15
A pótlékként felkinált utálatosság	15
Határozat	16

TI VAGY TOK AZ ÉN TANUIM ÍGY SZÓL JEHOVA, HOGY ISTEN VAGYOK Esai 45:12

Az ÖRTORONY

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY kiadása
Főhivatal: 117 Adams Street, Brooklyn 1. N. Y.

Tisztviselői:

N. H. Knorr, elnök Grant Suiter, titkár
Magyarországi fiókhivatal Budapest, XIV. Gvadányi-u. 8.

„Minden gyermekeidet Jehova tanítja, és nagy lesz a te gyermekeid békéje.” — Ésaia 54: 13, angol Biblia

A BIBLIA VILÁGOSAN TANITJA:

HOGY JEHOVA az egyedül igaz Isten, aki öröktől fogva mind-örökké létezik. Ő a menny és föld Teremtője s minden teremtményeinek az Élelője; hogy az Ige vagy a Logosz volt teremtményei kezdete és művezető minden más dolog megteremtésénél; s hogy Lucifer Jehova ellen lázadt és felvetette a Jehova egyetemes felsőbbbégére vonatkozó vitakérdést:

HOGY ISTEN a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a földre teremtette és a földre helyezte őt; hogy az ember engedett a hűlen Lucifernek illetve Sátánnak és szándékosan áthágta Isten törvényét s emiatt Isten halálra ítélte; hogy Ádám jogtalan cselekedete következtében minden ember bűnösnek és életjog nélkül született:

HOGY A LOGOSZ emberré lett, tudniillik az Ember Jézus, és elszenvetve a halált, hogy megszerezze a váltásdíjat vagy a megváltást, ami az engedelmes emberek érdekében; hogy Isten Krisztus Jézust isteni életre támasztotta fel, a mennyben minden más teremtmény fölé helyezte őt s mint Isten új főszervezetének legfőbb tisztviselőjét minden hatalommal és tekintéllyel felruházta!

HOGY ISTEN FŐSZERVEZTE egy Sionnak is nevezett Teokrácia s hogy Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője és az új világ jogszerinti Királya; hogy Krisztus Jézus hű felkent követői a Sion gyermekei. Jehova szervezetének tagjai, s az ő tanúinak az a kötelességük és kiváltságuk, hogy bizonyosságot tegyenek Jehova felsőbbbégéről és hirdessék Istennek a Bibliában az emberiségre vonatkozólag feltárt elhatározásait:

HOGY A RÉGI VILÁG, azaz Sátán szakadatlan uralma, Kr. u. 1914-ben végetért s Jehova Krisztus Jézust trónra emelte, aki Sátánt kivetette a mennyből s most előhalad Jehova nevének igazolására és az „új föld” megalapítására;

HOGY A NÉPEK MEGSZARADÍTASA ÉS MEGÁLDASA csak Jehova királysága útján jöhet, amely Krisztus uralkodása alatt áll és megkezdődött; hogy Isten következő nagy aktsa Sátán szervezetének a megsemmisítése és az igazságosságnak a földön való teljes felépítése lesz; s hogy az Armageddon túlélő jóakarató emberek a királyság uralma alatt végrehajtják az isteni megbízást, amennyiben „a földet igazságos utódokkal töltik be”, s hogy a halottak, a sírban alvó emberek előhozhatók, hogy alkalmat nyerjenek a földi örök élet megszerzésére.

KÜLDETÉSE:

Az „Örtorony” kiadása azért történik, hogy az embereket káptassa Jehova Istennek és a Bibliában kifejezésre juttatott elhatározásainak a megismerésére. Ez a folyóirat olyan bibliai oktatókat közöl, amelyek különösen Jehova tanúinak és az összes jóakarató embereknek nagy szolgálatot tesznek. Összes olvasóit rendszeres bibliai tanulmányozáshoz segíti. A Társulat pedig az ilyen tanulmányozásokhoz még további iratokkal is szolgál mint segédanyagokkal. Alkalmas anyagot szolgáltat rádióelőadásokhoz és a Szentírásban való nyilvános oktatások más módszereihez.

Kinyilatkoztatásaiban ez a folyóirat szigorúan a Bibliához ragaszkodik mint tekintélyhez. Teljesen mentes és elkülönült minden vallástól, minden párttól, szektától vagy más világi szervezettől, s teljesen és tartózkodás nélkül Jehova Isten és szeretett Királya Krisztus Jézus alatt álló országa mellett száll síkra. Nem dogmatikus, hanem olvasóit tartalmának a Szentírás világánál való részletes és gondos megvizsgálására serkenti. Nem borsátkozik vitakérdésekkel és hasábjai nem szolgálnak személyes dolgok megítélésére.

— Ez a folyóirat megjelenik számtalan más nyelven is. —

(Folytatás a 16. oldalról)

⁶ Minthogy a politikai, kereskedelmi és vallásos uralkodók folytatlagosan elvetik viselkedésükké Jehova egyetemes uralmát s megkísérelik, hogy a nemzetek népeit visszatartsák attól, hogy Jehovának a népek számára emelt királyi jele, Krisztus Jézus, a Király köré gyülekezzenek:

⁷ Azért, mi Jehova tanúi, akik a filadelfiai „dicsőítés” kongresszuson 1947 november 22-én, szombaton este összejöttünk, elhatározzuk és kijelentjük:

⁸ Hogy mi fajra, nemzetiségre, nyelvre, színre vagy előbbi valláskülönbségre való tekintet nélkül egységesen Krisztus Jézus, a Jehova Istenről az új világ trónjára emelt király köré gyülekeztünk, aki a nép számára felemelt jelként a Sion hegyén áll;

⁹ Hogy mi az „Egyesült Nemzeteket” mint az emberiség egyedüli reményességét” visszatartjuk, mivel ezt a jövődőlésben kinyilatkoztatott „pusztító útalatosságának” tekintjük, melyet a kereszténység emberi zászlóként és Jehova felemelt jelének a pótlékként a „szent helyre” állított (Máté 24: 15); és

¹⁰ Hogy félelem nélkül és hűségesen tovább folytatjuk, hogy Jehova királyi „jelét a népek számára” mint az egyedüli reményességét magasra tartjuk, amennyiben annak dicséretét énekeljük s úgy nyilvánosan, mint házról-házra is az isteni királyság igazságos uralmát prédikáljuk s ezáltal ezt a nemzetek népei előtt világosan ismertetjük, hogy ezek is e fenséges jel köré gyülekezessenek és állást foglalhassanak Isten országa mellett, valamint a maradandó béke, végnélküli boldogság és örökélet mellett.”

¹¹ Az elöknök a fenti határozat elfogadására irányuló indítványát a Társulat kanadai fiókhivatalából való Percy Chapman támogatta s azután a határozatot az összegyűlt tömeg egyhangúan és hatalmas lelkesedéssel elfogadta. WTa. 1948 január 15.

6 Mit jelent ez a magatartásunk a valóságban?

7,8 Mit határozott el és jelentett ki elsőként Jehova tanúinak gyülekezete?

9 Milyen határozatot hozott az Egyesült Nemzetekre vonatkozólag?

10 Mit határozott a népek számára emelt jelre vonatkozólag?

11 Mit tettek ezzel a határozati javaslattal kapcsolatban?

„Az Örtorony”

olyan folyóirat, amelynek az egész földön nincsen párja; ilyennek értékelik mindazok a hű olvasói, akik megjelenésének több mint hatvan évén keresztül tanulmányozzák a hasábjain feltárt csodálatos igazságokat. Az Örtorony az évek folyamán állandóan növekedik a jelentősége és sohasem volt értékesebb, mint napjainkban, e világválság idején, midőn minden értelemmel felruházott ember sorsa eldöntésre kerül. Eppen a helyes felvilágosítás és a helyes oktatás az, amire ebben az időben sokkal nagyobb szükségünk van, mint valaha, hogy olyan irányt választhassunk utunknak, amely biztosan a boldog célhoz vezet. „hisz ahol nincs értelem, ott elpusztul a nép.” Azok a jólétesültek, akik tisztában vannak Az Örtorony világos és logikus tartalmával, egyetértéssel velünk abban, hogy akik el szeretnék nyerni az örök békével és boldogsággal párosult végtelen életet, azoknak olvasniuk kell Az Örtoronyt és a Biblia segítségével és más olvasókkal karöltve tanulmányozni tartoznak annak tartalmát. Ezzel nem a folyóirat kiadásának kell dicsőítéssel adózni, hanem a Biblia nagy Szerzőjének, a benne feltárt igazságok és jövődölések örökkévaló Forrásának, a mindenható Jehova Istennek, aki most ezeket a jövődöléseket megmagyarázza és világosan megérteti. Ő a Szerzője az ezeken a folyóirathasábjakon megjelenő anyagnak, és megértette, hogy e hasábjakon továbbra is kinyilatkoztatja az előrehaladó igazságokat mindaddig, míg ezek az ő teokratikus uralma érdekeinek a szolgálatára fennállanak. Olvasd át gondosan és imádsággal Az Örtoronyt e kiadását s azután ne vonakodj beküldeni megrendelésedet, hogy rendszeresen megkapd minden egyes számát.

A szövegért és kiadásért felelős: Konrád János, Budapest.
Watchtower-nyomda, Bern, Allmendstr. 39

AZ ÖRTORONY

MINT JEHOVA KIRÁLYSÁGÁNAK HÍRNOKE

A maradandó hajlékokba való bemenetel elnyerése

HOGYAN HASZNÁLJUK FEL A MAMMONT

³¹ Vajjon az a szó, hogy Isten- és Krisztust a mammon segítségével barátokul megszerezzük, azt jelenti, hogy a kegyelemkinyilvánításra megvásárolhatjuk vagy megvesztegethetjük őket? Talán helyesen járnak el a római katolikus papok és más vallásos lelkészek, midőn a világ gazdagjait előnyben részesítik? Határozottan nem! Simon, a samáriai varázsló azt gondolta, hogy megvásárolhatja Isten kegyelmét közvetlen adományával vagy pénz útján történő kereskedelmi vásárlással. Ő mások feletti hatalom után vágyott, hogy kizsákmányolhassa őket és önmagát felmagasztalhassa. Midőn azt látta, hogy János és Péter apostolok a megkeresztelt hívőket hogyan részesítik a szent szellem adományában kézrátétel által, „pénzt kínált nekik [Simon] e szavakkal: Adjátok meg nekem is ezt a képességet, hogy akire én a kezemet ráteszem, szintén vegyen szent szellemet. Péter azonban így szólt hozzá: Vesszen el a pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy az Isten ajándékát pénzen meg lehet vásárolni.” (Csel. 8:9-20) Anániás és az ő felesége, Safira, akik együtt a vagyonuk eladásával és a pénzbeli hozzájárulással kapcsolatban hazudtak, Simonhoz hasonlóan jártak el, azt gondolván, hogy az Isten kegyelmét anynyira megvásárolhatják, hogy az egyházban mint nagy pénzadakozók csodálatos hírnevet szerezhetnek maguknak. (Csel. 5:1-10) Ez a manőverezésük azonban megbícsult.

³² Sem Simon, sem pedig Anániás és Safira nem voltak elég okosak annak felismeréséhez, hogy a pénznek oly célból való adományozása, hogy valamit önző célra megvásároljanak, Isten előtt nem elfogadható vagy örúta nem jelentheti a barátság aktusát. Pénzadományozás nem nyerheti el Isten barátságát anélkül, hogy amellet Istennek szeretetből fakadó szolgálatot végeznének, úgyhogy Isten az ilyennek nem juttat különleges megbízatásokat és állást ebben az életben. Annak módja, ahogyan Péter Anániásnak és Safirának, valamint Simonnak is az ajánlatát kezelte, azt mutatja, hogy közvetlen pénzület segítségével sem egy befolyásos helyet, sem hatalmi állást, sem csodaadományokat nem lehet megvásárolni Isten szervezetében. Ha ez nem így volna, akkor a szegények hátrányban volnának. A gazdagok az összes hatalmi állásokat, különleges kiváltságokat, jövődó reménységeket és minden egyéb tartalékolt dolgot felvásárolhatnának, ha Isten engedné megfizetni magát! Ő azonban ezt nem teszi s egyenesen neveltséges volna ilyesmit gondolni róla. Az ő templomával vagy az imádság házával kapcsolatban mondja Isten: „Enyém az ezüst és enyém az arany, — azt mondja a Seregek Jehovája.” (Aggeus 2:8) Dávid király pedig így imádkozott hozzá: „Minden, ami csak a mennyben és a földön van, a tied... Mert tőled van minden és amit a te kezedből vettünk, csak azt adtuk most neked.” — 1. Krón. 29:11, 14.

³³ Istent mi nem gazdagíthatjuk adományunkkal, ami egyébként is az övé. Ő csak a mi szeretetünket és ragaszkodásunkat kívánja. Amennyiben pénzünket úgy használjuk fel az ő szolgálatában, amint azt ő előírja, kinyilatkoztatjuk szeretetünket iránta, és pénzünknek ily módon történő felhasználása ennek következtében nem olyan, mint a fentemlítt eset. Nem azáltal bizonyítjuk be

barátságunkat Jehova Isten és Jézus Krisztus iránt s nem azáltal szerezzük meg őket barátainknak, ha önzést juttatunk kifejezésre olyirányú kísérlettel, hogy pénzzel valamit megszerezzünk tőlük a magunk számára. hanem ha teljesen önzetlenül, anyagi gazdagságunk felhasználásával — mégba csupán az özvegy fillérkéiről van is szó — Isten iránti szerető értékelést és ragaszkodást tanúsítunk.

³⁴ Annak kinyilatkoztatása végett, hogy a gazdag ifjú hogyan szeresheti meg barátait azokat, akik örökkévaló lakásokkal rendelkeznek, mondotta Jézus a következőket: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el a vagyonodat és juttasd a szegényeknek és kincsed lesz a mennyekben. Azután jöjj, kövess engem.” (Máté 19:21) A farizeusoknak mondta Jézus: „Adjátok oda amannak [amitek van] tartalmát alamizsnaképpen, akkor mindenetek [a belső és a külső is] tiszta lesz.” (Luk. 11:39-41) Nem hogy a szegényeknek közvetlenül pénzadományokat adnának, hanem hogy pénzüket legfőképpen az üdvözítő üzenetnek e világ szegényei közötti terjesztésére fordítanák, hogy ezek ily módon maradandó gazdagsághoz juthassanak. Az ilyen eljárás az örökkévaló hajlékjutalmát szerzi meg a mennyei barátoknál. Jézus erre utalt Péternek adott feleletében, aki akkor így szólt: „Imé mi mindent odahagytunk és téged követtünk, mi lesz hát velünk?” Jézus így felelt apostolainak: „Bizony mondom nektek: ti, akik követtetek engem, majd az új világban, midőn az Emberfia az ő dicsőségének trónján ül, szintén tizenkét trónon ültök és ítélni fogjátok Izrael tizenkét törzsét. S aki az én nevemért ott hagyta fiú- vagy lánytestvérét, atyját, anyját vagy gyermekeit, szántóföldeket vagy házakat, százezor értékesebbeket kap és örök életet nyer örökségül.” — Máté 19:27-29, Menge; Lukács 18:28-30.

³⁵ Az apostol ugyanezt az eljárást ajánlotta Timótheusnak a gazdag keresztényeknek való felajánlás végett, tudniillik, hogy a jelen gazdagságot vagy mammont használják fel az új világban levő állandó nyereség érdekében. Így szólt: „A mostani világ gazdagjainak parancsold meg, hogy ne legyenek felfuvalkodottak és hogy ne a bizonytalan gazdagságba vessék reményüket, hanem Istenbe, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltatásunkra; és hogy tegyenek jót, legyenek gazdagok a jötevében, adakozzanak szívesen, juttassanak másoknak is s így gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerhessék a valódi életet.” (1. Tim. 6:17-19) A mi bölcseségünk tehát abban áll, hogy a mammont vagy gazdagságot ne kezeljük a mi mesterünként, akit rabszolgá módjára szolgálunk, hanem a mi szolgánként, amely hasznos lehet számunkra Isten munkájában, amint ezt az istenfélő Kornélius százados tette. — Csel. 10:1-4; Luk. 7:3-5.

³⁶ Ha mi a dolgot bölcsen, a „világoság gyermekei” szempontjából vizsgáljuk, akkor a következőket látjuk: Nekünk nem kell most földbirtok kereskedést kezdenünk, hogy olyan házakat és földeket szerezzünk magunknak, amelyekre nekünk és másoknak is szükségük lesz Armageddon csatája után az új világban. Mégba ez a csata gyorsan közeledik is, mégis szükség most arra, hogy „menedékfarmokat” szerezzünk, hogy keresztények oda hu-

31 Milyen két idézett eset mutatja, hogy Isten nem engedi magát mammon által megvásárolni?

32 Mi tünik ki Istenre vonatkozólag abból, ahogyan Péter az ő ajánlatukat kezelte?

33 Hogyan szerezhethetjük meg Istent barátunkkal a mammon segítségével?

34 Mí módon adjunk alamizsnát a szegényeknek, s amellet milyen jutalom van kilátásba helyezve számunkra?

35 Hogyan nyilatkozathatunk ki bölcseséget, ha gazdagságot kezelünk?

36 Miért nem kell házakat és farmokat szereznünk ahhoz, hogy Armageddon idején abban éljünk?

zódjanak meg a világot elnyelő nehézségek elkerülése végett. Jeremiás próféta éppen a jeruzsálemi börtönben volt akkor, midőn ezt Babilon megszállta; Jehova ennek ellenére megoltalmazta őt, midőn a város elesett, és megmentette őt a romlástól. (Jer. 39: 11-18) Noha Jeremiás a veszély közepette állott, az Úr védelmét élvezte s így minden külső látszat ellenére valódi biztonságban volt. Így tehát nincs szükség „menedékhelyekre” vagy hasonló menedékhelyekre, míg hűek maradunk Isten szolgálatában, hisz „a hűeket megoltalmazza Jehova”. — 31. zsoltár 24.

³⁷ Mivel felismerjük, hogy Jehova Isten és Krisztus Jézus azok, akik „örök hajlékokat” nyújtanak, akkor semmi szükségünk nem áll fenn arra, hogy most házakat építsünk és pénzt fektessünk bele, hogy olyan helyet készítsünk, ahol a hűségben elhaltak lakhatnak majd, akiknek a visszatérését a feltámadás által várjuk. Ha mi az időnk, erőnk és anyagi javainkat lelkiismeretesen annak a cselekvésére használjuk fel, amit Isten napjainkban tenni parancsolt, tudniillik hogy a királyságüzenetet eljuttassuk e világ szegényeinek, akkor az Úr gondoskodik azokról, akiknek a halálból való visszahozását megígérte. Mi most az igazságosság új világába való bemenetel előtt állunk, s amellet arra az időre emlékezzünk, amikor Izrael népe a Jordánon keresztül az ígért földre vonult. Ott az Úr Isten ellátta őket lakóházakkal, sőt olyan lakásokkal, amelyeket az ellenségeknek szabaddá kellett tenniük. Mózes ezt előre megjövendölte azokkal a szavakkal, amelyeket közvetlenül a Jordánon való átvonulás előtt mondott: „Mikor eljuttat téged Jehova, a te Istened a földre, amelyről megesküdött atyáidnak, Ábrahámnak, Izáknak és Jákóbnak, hogy ad neked nagy és szép városokat, amelyeket nem te építettél; és házakat telve minden jóval, amelyeket nem te töltöttél meg, megasztott kutakat, amelyeket nem te ástál, szőlő- és olajfakerteket, amelyeket nem te ültettél; ha majd eszel és jóllakol: vigyázz magadra, hogy meg ne feledkezz Jehováról.” (5. Mózes 6: 10-12) A későbbi években Józsué tanúskodott arról, hogy az Úr ilyeneket adott. — Józsué 24: 13.

³⁸ Armageddon csatájáról s az olyanokkal kapcsolatos kihatásáról, akik házakat és földeket vásárolnak össze, de nem Istenben és az ő Messiasában bíznak, mondja Ésaías próféta: „Jaj azoknak, akik házhoz házat ragasztanak és mezőt foglalnak a mezőhöz, míg egy helyecske sem marad és csak ti magatok laktok itt a földön! Hallásomra megesküdtök a Seregek Jehovája, hogy sok ház pusztasággá lesz, a nagyok és szépek lakos nélkül.” (Ésaías 5: 8, 9, 25) Szükség esetén az Úr Isten az Armageddon túlélőknek, valamint a halálból feltámasztott ókori hithűeknek birtokába adhatja azokat a házakat és üzemeket, amelyeket a törvénytelen használatból Armageddon csatájában elvesz. Jehova tanúi pedig mindazt, amivel rendelkeznek, használják fel az ő szolgálatában mint evangélium-hirdetők s engedjék, hogy Isten gondoskodjék róluk a további jövőben.

„AZ IGAZI GAZDAGSÁG”

³⁹ Arra gondolva, hogy az ezüst és arany Jehova tulajdona s mi őt ebben nem gazdagíthatjuk pénzügyi vagy anyagi összegekkel, megértjük, hogy pénzünknek az ő szolgálatára való fordítása aránylag a legcsekélyebb, amit mi tehetünk. Jézus kimutatta ezt, midőn a hamis sáfárról szóló példázatához a következő szavakat fűzte: „Aki a kevésen hű, a sokon is hű az, s aki a kevésen hamis, a sokon is hamis az. Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki fogja rátok bízni az igazit (rev. Zürichi B.: az igazi gazdagságot)? És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja majd nektek a magatokat?” (Luk. 16: 10-12) Figyeljük meg ezt az összehasonlítást, melyet Jézus a hamis mammon és az „igazi gazdagság” között tett. Az igaz gazdagságok nem e világ anyagi dolgai. Ezek a maradandó javak, tudniillik a királyságigazságok és az a kiváltság, hogy ennek az igazságnak hírnökeiként és terjesztőiként szolgálhatunk, amely igazság megmentést hoz mindazoknak, akik ezt elfogadják és ennek megfelelően élnek. Istennek ez „igazi gazdagság” érdekében végzett szolgálata messze felette áll valamilyen rendelkezésre álló anyagi gazdagság használatánál. Természe-

tesen hűségesek kell lennünk az ily földi javaknak az Isten szolgálatában való felhasználásában, mert Isten különben nem bízza ráink az igazság magasabb javait és annak folytatolagos szolgálatát. Isten azzal az alapelvvel összhangban jár el velünk, amely szerint ha nem vagyunk hűek a csekélyebb vagy a legcsekélyebb fontosságú dolgokban, akkor nem bizonyulunk megbízhatónak a nagyobb értékű és nagyobb fontosságú dolgokra sem.

⁴⁰ Ha átadjuk magunkat Istennek az ő királysága hírnökeiként, ez értékesebb és hatalmasabb eredményeket hoz, mintha csupán pénzadományokat adunk neki. Az ő szent szelleme vagy hatékony ereje fontosabb bennünk, mintha óriási vagyonokkal rendelkez-nénk. Isten ígéjének királyság-igazsága és a prédikálás kiváltságar, melyeket ez igazság birtoklása nyújt nekünk, értékesebbek és nagyobb felelősségeket rónak ráink, mintha csálóka gazdagságokat mondhatnánk magunknak. Isten az iránta való szerető ragaszkodásunkat nagyobb értéknek és nagyobb drágaságnak tekinti.

⁴¹ Tartsuk elémekben azt a tényt, amely a keresztény sáfároknak feltett kérdésből adódik: „Mid van, amit nem kaptál volna?” (1. Kor. 4: 1, 2, 7) Amink csak van, az a valóságban másé, Jehova Istené, a nagy Adományozóé. Ha mi önzően visszaélünk azzal, amit Krisztus Jézus által most sáfarkodásra ráink bíz, ha tehát megbízhatatlanok és hűtlenek vagyunk abban, ami a másé, hogyan vagy miért bízná ráink akkor azt, amit mi mint az ő gyermekei az igazságosság új világában örökké sajátunknak nevezhetünk? Kiket fog Isten a feltámadásban halhatatlanságba öltöztetni s nekik így önmagukban való életet ajándékozni? Bizonyosan nem az egyháza olyan tagjainak, akik a földön megbízhatatlannak bizonyultak abban, ami most különösen azért az Istené, mert ő minket az ő Fia váltságáldozata által megvásárolt. Az ő mai „más juhainak” sem nyújt örök életet az igazságosság új világában, ha nem bizonyulnak hűségeseknek azon dolgok felhasználásában, amelyeket a világ végén rájuk bízott.

⁴² Istennek Krisztus Jézus kormányzata alatt álló királysága most a mennyben felépült, hogy eltávolítsa ezt és kisajátítsa a gonosz és önző régi világot. A felkent maradék Krisztussal szeretne élni és uralkodni ebben a királyságban. Az ő földi társai, a „más juhok” egy örökkévaló lakást szeretnének maguknak a tökéletes földön e mennyi királyság alatt. Jézus Krisztus, a Király megmondja nekünk, hogy kinek engedi meg, hogy abban az új világban vele lakhasson. Őt Dávid király árnyékolta elő, és Dávid király prófétái szavain keresztül megtudjuk, hogy kik lakozhatnak Krisztussal, a Királlyal az új világban: „Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakjanak; a tökéletesség útján járó, az szolgál nekem. Nem lakik az én házámban, aki csalást művel; aki hazugságot mond, nem állhat meg szemeim előtt. Reggelenként eltörlöm e föld minden istentelenjét, hogy kigyomláljak Jehova városából minden gonosztevőt.” (101. zsoltár 6-8) Krisztus Jézus, a Király nem tűr meg az ő uralmában öngazd pénzvadászatokat, mert az ilyeneket utálja és sohasem veszi fel őket az ő örökkévaló lakásaiba. — Lukács 16: 15.

⁴³ Most, amidőn a királyság elérkezett, nem itt van-e a legfőbb ideje hogy arra gondoljunk, hogy megszerezzük és megtartsuk magunknak a legjobb barátokat, amennyiben minden rendelkezésünkre állót felhasználunk erre? Nincsen-e itt az idő most, amidőn a régi világ minden mulandó dolgaival együtt csöndöt mond-e egy végnél-ülű új világ áll a küszöbön, hogy okos előre-látással járjunk el? A Király, Krisztus Jézus és az ő mennyi Atyja, Jehova Isten, aki neki a királyságot adta, örökkévaló lakásokkal rendelkeznek. Légy bölcs! Ne szolgálj a mammon, hanem szolgálj Isten! Ők nem lesznek igazságtalanok, hogy megfélekezzenek a mi szeretettel végzett szolgálatunkról. (Zsidók 6: 10) Szerzd meg őket barátaidnak és lakozál örökké azokban a lakásokban, amelyek számodra szerető „szívesenlátással” felnyílnak.

WTA. 1948 február 15.

37, 38 Miért nem kell most házakat építsünk a hűségesek számára, akik a feltámadáskor előjönnek?

39 A pénzösszegek aránylag miért a legcsekélyebbek, amivel hoz-zájárlhatunk?

40 Mi magasabb, mint a pénz birtoklása vagy a pénzzel való hoz-zájárlás?

41 Milyen esetben nem bízza ráink Isten azt, ami sajátunk kellene legyen?

42 Kiket enged a Király maga mellett lakni az új világban?

43 Mit kell van itt a legfőbb ideje, mire kell gondolni s mit kell tenni most?

Az éneklés kiterjesztése minden nemzet között

„Dicséretet zengtek rólad a nemzetek között.” — 57. zsoltár 10, Zürichi B.

JEHOVA gyakran megengedte, hogy a tiszta istenimádatot ügyszólván „a föld alatt” gyakorolják. Ezáltal azonban nem szenvedett kárt. Itt sohasem halt ki ez a tiszta istenimádat, hanem továbbra is fennmaradt és ismét felszínre került, s ezen az összes nemzetek csodálkoztak. Ez tehát szakadatlanul folyamatosan volt, akár föld alatt, akár föld felett gyakorolták. Ennek megvan a maga találó oka. Ez az ok pedig a következő: Jehova imádatának a földön való további fennmaradása elválaszthatatlan a nagy vitakérdéstől, az egyetemes felsőbbesség kérdésétől. A mi földünk Jehova tulajdona, mivel ő teremtetten ezt. Az ő egyetemes uralkodó hatalmában tehát a mi földünk is bennfoglaltatik. Midőn Isten rövid időn belül közelébe az ég és föld feletti felsőbbségének kinyilatkoztatása végett határozottan megoltalmazza mindazokat az embereket, akik őt mint a világegyetem uralkodóját elismerik és imádják. Ezek tovább fogják élni, hogy az összes élő teremtmények között magasaltalják őt. Azok ellenben, akik az ő imádoit egy időre leszorítják a felszínről, megkísérelvén kioltani őket a léthől, éppoly bizonyosan el fognak pusztulni, hogy minden teremtmény megtudja, hogy te, akinek neve Jehova, egymagad vagy felső Isten az egész földön.” (83. zsoltár 18, 19) Az ő egyetemes felsőbbségének nagy kinyilatkoztatása közeledik. Az összes nemzetek rettegéssel fogják látni ezt és a föld alá kívánnak majd bujni. (Jel. 6: 15-17) Aki akkor Jehova uralmának és kegyelmének széretne örömdeni, a. igyekezzon uralmasságot tanúsítani az istenimádók iránt és legyen segítségükre olyan időben, midőn ezek kénytelenek elrejtőzni, valamint akkor is, amikor ezek ismét előjönnek, hogy a nemzetek között nyilvánosan magasaltalják Istent. Most elérkezett az idő arra, hogy Jehova dicsőítését az összes nemzetek között kiterjesszük!

2 Az óriás leterítő Dávid olyan valakit árnyékolt elő, aki Jehovát imádjá és magasaltalja, azonban elrejtőzködésre van kényszerítve. Dávid mint 17 éves ifjú felkelt Jehova előharcosaként, azután az ő népe és a filiszteusok seregei között fekvő senki földjére menekült. Láttá, hogy döntő harc vált szükségesnek annak bizonyságsára, hogy az ő Istene a Legfelsőbb mindenek felett, és hogy az ő szolgálait megszabadíthatja és megmentheti a náluknál hatalmasabb ellenség karmaiból. Így Dávid a Jehova támogató hatalmába vetett bizalommal bátran szembeszállt a szörnyeteg Góliáttal, a filiszteusok hamis démonisteneinek előharcosával. Mialatt Dávid csupán egy pásztor felszerelésével közeledett, Jehova hatalmával dicsőkedett és arra emlékeztette a nagyszerűen felszerelt Góliátot, hogy az ő Istene érdekelve van ebben a harcban. Dávid így kiáltott fel:

3 „Te karddal, dárdával és paizzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Jehovájának, Izrael seregei Istenének nevében megyek ellened, akit te gyaláztál. A mai napon kezemre juttat téged Jehova, megöllek és fejedet veszem. A filiszteusok seregének temét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hadd tudja meg az egész föld, hogy van Izraelnek Istene. És tudja meg az egész sokaság, hogy nem kard és nem dárda által tart meg Jehova, mert Jehováé a háború és ő kezünkbe ad titeket.” — 1. Sámuel 17: 45-47.

4 Dávid tudta, hogy ő megmentésben részesül s a látszólag egyenlőtlen harcot túléli, mivel Jehovát magasaltalta, bizonyosságot tett mellette s az ő dicséretét zengte. Ezt a tényt vegyük figyelembe saját útmutatásunkra! Amiképpen bizonyos az, hogy Jehova, akinek nevét Dávid az óriás Góliát füle hallatára magasaltalta, a világegyetem uralkodója, azonképpen bizonyos az is, hogy a harcnak csak egy kimenetele lehetett. A démonimádó filiszteusok fennhéjázó előharcosa elesett a Dávid parittájából jövő kő által, amely őt homlokra találta; Dávid azután az ő saját kardját használta fel a feje levágására; s Dávid birtokába vette az óriás kardot. A seregek, amelyekért Góliát harcolt, vadul menekülni kezdtek és levágtattak.

5 Egy évvel később a győző Dávidnak sajtáságos módon el kellett

1 Miért maradt fenn Isten imádata, mégha időnként a föld alá szorították is?

2-4 Miért oltalmazta meg Isten Dávidot a Góliát elleni egyenlőtlen harcban?

5, 6 Miért adta Isten Dávidnak a jogart; de miért nem nyerte el ezt ő könnyű szerrel?

rejtőznie s két évvel később valóban arra kényszerült, hogy barlangokban tartózkodjon. E tény látszólag tagadta Dávid Istenének felsőbbségét, de a valóságban nem így volt. Így végül még nagy szerűbben kiemelkedett Jehova felsőbbségének igazolása. Ezáltal megérett az idő, midőn ígértét hűségesen beteljesíthette s Dávid törzsével uralmasságot vagy kineméremelt kegyelmet tanúsíthatott. Hatszáz évvel ezt megelőzően Dávid őse, az Izrael melléknevet viselő Jákób a halottas ágyán feküdt s a tőle leszármazó tizenkét törzset megáldotta. Negyedik fiának a törzsére vonatkozólag mondotta: „Nem múlik el Júdából a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül, míg eljön Síló s a népek neki engednek. Oroszlánkölyök Júda...” — 1. Mózes 49: 10, 9.

6 Bár Júda nem elsőszülött fia volt, mégis ily módon jövedőlt a haldokló Jákób. Előre beszélt arról a kegyelemről, amelyben Jehova Isten a Júda törzsét részesíti. A rettenetes óriás Góliát felett aratot lélekzetfojtó győzelem által bizonyult Dávid annak a kiválónak Júda törzséből, akin Jehovának a királyi jogáról szóló jövedőlése kezdett beigazolódnai. Jehova azonban saját dicsősége és Dávid java érdekében nem volt hajlandó Dávidot könnyűszerrel a királyi jogar birtokosává tenni, anélkül, hogy először az ő hitének és Isten előtti feddhetetlenségének hosszadalmas megpróbálásán ne engedte volna átmenni. Jehova tudta, hogy egy könnyű győzelemnek milyen romboló következménye lehetne szolgáljára, mivel ez az Istenbe vetett bizalmát feladná s többé nem tekintene fel hozzá segítségért, erőért és győzelemért. Továbbá Isten Dávid által valami történelmi dolgot mutatott be, ami olyan nagyobb eseményeket kellett bejelentsen, amelyek a mi huszadik századunkban valósulnak meg.

7 Dávid olyan időben élt, amikor a nemzet alapota a kereszténységnek. Kr. u. 1914-től folyamatosan levő állapotával hasonlítható össze Dávid népének, az izraelitáknak abban az időben, midőn bevonultak Kanaán földjére, hogy ott az Istentől nekik adott földön nemzeti otthont létesítsenek, nem volt látható királyuk, nem volt emberi királyuk. Nekik nem volt szükségük ilyenre maguk felett. Miért nem? Mivel Jehova király lesz mindig és örökké, amint ezt Mózes próféta énekelte, miután az izraeliták átvonultak a Vörös-tenger közepén, az őket üldöző egyiptomiakat pedig a tenger hullámai maguk alá temették. A világegyetemnek ez a mindenek feletti uralkodója — mégha számukra láthatatlanul is — a valóságban az ő királyuk volt. (2. Mózes 15: 18) Így a Dávid születése előtti tíz évig nem volt földi király Izrael népe felett, amilyen a pogány vagy nemzsidó nemzeteknek volt. (Bírák 17: 6; 21: 25; Ruth 1: 1) Abban az időben Sámuel próféta volt a legfőbb bíró Izraelben. Egyszer vének, Izrael képviselői mentek Sámuelhez és így szóltak neki: „Ime, te megöregedtél és fiaid nem járnak utaidon; ezért válassz nekünk királyt, aki ítéljen felettünk, mint minden népnél szokás.” Midőn Sámuel az ő kívánságukat imájában Jehova Isten elé tárta, Jehova így szólt neki: „Nem téged vetettek meg, hanem engem, hogy ne uralkodjam többé felettük.” Az ilyen hön óhajtott királynak a beiktatásánál Sámuel próféta arra emlékeztette az izraelitákat, hogy mennyire jogtalanul jártak el, így szólván: „...ízt mondtátok nekem: Semmiképpen nem, hanem király uralkodjék felettünk, bár a ti királyotok csak Jehova, a ti Istenetek.” — 1. Sámuel 8: 4-7; 12: 12.

8 Az a király, akit Sámuel ezekkel a szavakkal beiktatott, a gibeai Saul volt. Ő nem a Júda törzséből származott, hanem a Benjámín törzséből. „Saul [negyven] éves volt, mikor királlyá lett”; s neki volt egy Jonathán nevű fia, aki elég idős volt már ahhoz, hogy parancsnokoljon a király ezer katonája felett. (1. Sámuel 13: 1, 2) A Júda törzséből való Dávid akkor még nem született meg. Uralkodásának második vagy harmadik évében Saul király olyan utat kezdett követni, amely utálatos volt Isten előtt. Ezért Isten elvetette őt és házáat, úgyhogy nem nyert több királyi tiszteletet. Ez azt árnyékolta elő, hogy Istennek a kereszténységben sem telik kedve s hogy ennek az uralkodóit mind a mai napig elvetette. Rosszul álló katonai körülmények között sietett Saul megelőzni az isteni időt és arra merészkedett, hogy papi tiszt-

7 Miért nem volt szüksége Izraelnek emberi királyra; de miért kapott mégis olyat?

8 Kiről szállt át a királyság Dávidra, és miért?

séget töltsön be és maga mutasson be áldozatot Istennek. Az Istenbe vetett hitnek és engedelmességnek e hiánya után s ez önző akaratosság után Saulnak hallania kellett Sámuel helytelenítő szavait: „Eszetelenül cselekedtél; nem tartottad meg Jehovának, a te Istenednek parancsát, amelyet parancsolt néked... Így azonban királyságod nem lesz állandó (Elberfeldi: nem marad fenn). Keresett Jehova magának szíve szerint való embert, akik az ő nepe fölé fejedelmül rendelt.” (1. Sámuel 13: 13, 14) Bebizonyosodott, hogy ez az ember Dávid volt. Ő abhoz a törzshöz tartozott, amelynek a jogart Isten ígérte s amelytől nem múlik el, míg el nem jön Siló, a Messiás vagy Krisztus.

Mivel Dávid megölte Góliátot, a nép nagyon megszerette őt. Ezért és a későbbi hősteteiért Saul királyban féltékenységet támadt ellene. Ez az elvetett király látta, hogy Dávid a jövő embere Izrael királyságára vonatkozólag. Mivel Isten megmondta, hogy Saul háza nem tartja meg a királyságot Izraelben, hanem ez egy másik házra száll át, Saul elhatározta, hogy a felkent Dávidnak nem engedi elnyerni a királyság jogarát vagy fejedelmi botját. Ugyanakkor, amikor Saul azt állította, hogy Istent imádja, megkísérelte Dávid megölését vagy megöletését. Saul arra kényszerítette őt, hogy kerülje az izraelitákkal való nyílt érintkezést és a föld alatt tevékenykedjen, tehát mintha egy megvetett gonosztevő lett volna, akinek fejére díjat tűztek ki. Midőn egy alkalommal Dávidot arra kényszerítették, hogy egy barlangban rejtőzködjön el, Isten az 57. zsoltár megírására ihlette őt. Ez pedig a mi oktatásunkra és vigasztalásunkra íratott meg a jelen időre s egy kis serogen napjainkban valóban beteljesedett. Ezért tárgyaljuk meg itt.)

AZ 57. ZSOLTÁR

Enek a zsoltárnak az elismert címe a héber szövegben így hangzik: „Az éneklőmesternek az altashétre Dávid miktámja.” Vagy *Schlachter* szerint: „Az előjárónak. Meg ne romolj”, Dávid miktámja, midőn Saul elől a barlangba menekült.” Az éneklőmester Isten templomában ezt a zsoltárt zenekísérettel kellett énekeltesse, és az erre kijelölt bölcse a héber „altaseth” szóval kezdte, amelynek jelentése: „Ne romolj meg”. Ennek az éneknek egy kis része úgy látszik az Ezaiás 65: 8-ban őriztetett meg számunkra, ahol ezt olvassuk: „Így szól Jehova: Mint, amikor mustot lennek a ürtben, ezt mondják: ne rontsd meg, mert áldás van benne; így cselekszem szolgálaimért, hogy ne rontsam meg az egészet.” (Elberfeldi) Ez prófétai utalás tanúi hű maradékára, akiket Jehova Isten Kr. u. 1918 után nem semmisített meg. A megvetett Dávid ezeket a szavakat akkor használta, midőn egyszer ő és társai éjjel Saul táborába benyomultak és Saulhoz közeledtek, amikor ő mély álomban feküdt. „Dávid azonban így szólt Abisainak: „Ne pusztítsd el őt! Mert vajjon ki emelhetné fel kezét Jehova felkentje ellen büntetlenül?... El Jehova, hogy Jehova megveri őt. Lehet, hogy eljön a napja és meghal.” — 1. Sámuel 26: 9, 10.

Lehetséges, hogy Dávid ezeket a szavakat a Holttenger nyugati partján levő Engédi pusztájának egyik barlangjában mondotta. A Dávidot üldöző Saul király egyedül ment be ebbe a barlangba, hogy testi üdülést szerezzen magának. „Akkor így szóltak Dávidnak az ő emberei: Bizony ez az a nap, amelyről Jehova azt mondotta neked: Ime, kezembe adom ellenségedet, hogy úgy tégy vele, amint jónak látod.” Dávid azonban nem volt hajlandó hantani Sault. „Erre Dávid felkelt s észrevétlenül levágta Saul ruhájának csücskét” annak jeléül, hogy az ő hatalmában állott volna elpusztítani őt, ha ez lett volna a szándéka. Dávid azonban megdorgálta embereit, így szólván: „Isten őrizzen engem attól, hogy ilyen dolgot cselekedjem az én urammal, Jehova felkentjével, hogy kezemet felemeljem ellene, hiszen Jehova felkentje ő.” Dávid mintegy a következőket mondotta: „Ne rontsátok meg őt!” (Altaseth) s így kinyilatkoztatta Jehova egyetemes felsőbbisége iránti teljes alárendeltségét. Így történt azután, hogy az őt üldöző Saul élve hagyta el a barlangot. — 1. Sámuel 24: 1-7.

Hogy ez az esemény ebben a barlangban vagy az Abdullám barlangban egy korábbi alkalommal történt, azt nem tudjuk. Mint Jehova hű tanúja, akit Isten királlyá kent Izrael nemzete fölé,

9 Milyen körülmények között írta Dávid az 57. zsoltárt, s miért tanulmányozzuk mi ezt?

10, 11 Miért viseli az 57. zsoltár a „ne rontsd meg!” alkalmas címet?

12 Kit szemléltet az idézett helyen Dávid és kit Jonathán?

Dávid Krisztus mai követőinek maradékát szemléltette. Miért? Mivel ezeket Isten az ő szellemével felkenté, hogy Krisztussal a mennyi királyságban társörökösök legyenek. Ezek azok, akik 1929-ben előléptek és nyilvánosan kijelentették, hogy Jehova Isten és Krisztus Jézus „a felső hatalmasságok” s egyedül nekik tartoznak teljesen alárendelni magukat, még ha az egész világ totálissá lenne is. És 1941-ben, midőn a felkent maradéktagok közül Kanadában, Norvégiában, Hollandiában, Belgiumban, Franciaországban, Németországban és máshol sokakat elrejtőzködésre kényszerítettek, az ő hivatalos orgánuk, Az Örtorony ismertette, hogy az egész teremtett világ előtt felállított eredeti vitakérdés az „egyetemes uralom”, illetve Jehova egyetemes felsőbbisége körül forog. (Az Örtorony 1929 július 15 és augusztus 1-i száma, valamint [az angol] 1941 augusztus 15, 245. oldal 19. bekezdés) A tomboló háború közepette is kitartottak Jehova felsőbbiségének igazsága mellett. Velük a jóakarátú emberek ezrei foglaltak állást ebben a vitakérdésben és az ő hű társaikká lettek. Ezek követték Saul fiának, Jonathánnak példáját, aki Dávid hű szövetségesevé lett s a szó legmélyebb értelmében barátságot kötött Dáviddal, jóllehet ő maga nem örökölhette a királyságot Izraelben, mivel az ő családja csak másodrendű helyet kapott.

MENEDÉKET VENNI

Az 57. zsoltárt különösen Krisztus felszentelt követői maradékának írták. Amde Dávidnak ebben a zsoltárban mondott szavait az összes jóakarátú emberek, az ellenképi Jonathán-társak is megérthetik, akik most megalkuvás nélkül állást foglaltak a legfelsőbb Isten egyetemes felsőbbisége mellett, mégpedig a világra szóló totális uralom fenyegetéseitől való félelem nélkül. „Könyörülj rajtam, óh Isten, könyörülj rajtam! mért nálad keres az én lelkem menedéket, és szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonulnak a veszedelmek (Elberfeldi: míg elvonul a romlás).” (57. zsoltár 1) Dávid is bűnben fogantatott és igazságtalanságban született, de nem az ő emberi bűnére való tekintettel fohászzkodott így Isten kegyelméért és irgalmáért. Dávid az a férfi volt, akinek a jövődö kiállása való felkenésére Jehova Isten kiküldte Sámuel. Így tehát Dávid mint leendő felkent király fohászzkodott Jehovához, mivel Isten egyetemes felsőbbisége ezzel kapcsolatban állott. Mennyiben? Mivel Dávid — midőn végül trónra került — „Jehova Izrael feletti királyságának trónján” ült. Neki Jehova látható képviselőjének kellett lennie a trónon, mivel a királyság a valóságban Jehova királysága volt. (1. Krón. 28: 5 és 29: 23, 11) A feltételek Saul nem azért üldözte a legvégéig Dávidot, mintha Dávid gonosztevő lett volna, aki valamilyen igazságos törvény megsértésével vétkezett volna, hanem mivel Jehova Isten őt az ő szövetséges népe fölé az ő királyi képviselőjévé kente.

Ugyanez a helyzet Krisztus Jézus testvéreinek még a földön tartózkodó hű maradékával, akik a mennyi királyságra kenettek fel. Ezeket egy újabbsori Saul-osztály üldözi, tudniillik az összes nemzetek uralkodó elemei; ámde nem azért, mintha ők gonosztevők és törvényszegők lennének, akik az igazságosságot sértenék, hanem mivel Isten országának szentelték magukat s az olyan kérdésekben, amelyekben a világ és az Isten királysága ellentétben állanak egymással, inkább Istennek engedelmeskednek, mint embereknek. A jövődölésekből tudjuk, hogy a világ népei előtt a napok végén gyűlöletesek lesznek és üldözik őket. Jól emlékszünk arra, hogy Jézus megjövendölt egy nemzetközi háborút mint a világ „vég ideje” kezdetének a jelét s hogy a jövődölés után azonnal kiiktatta követőit. „Akkor nyomorgatásra adnak és megölnék titeket és gyűlöletesekké lesztek az én nevemért minden nép előtt.” (Máté 25: 7, 9) „Az én nevemért” kifejezés utal arra a névre, melyet Isten Krisztus Jézusnak adott és amely név minden más név felett áll. Ez a név azt jelenti, hogy Isten olyan tisztaságot adományozott neki, amely túlszárnyalja minden más teremtménynek az állását. Továbbá Isten ennek a névnek 1914-ben még teljesebb értelmet adott, midőn Krisztus Jézus az igazságosság új világának királyaként létrehozta s őt az ellenségei közepette uralkodóként trónra emelte.

10 Ezt jelenti tehát Jézus neve, amelyért az a kiváltságunk, hogy

13 Miért fohászzkodott Dávid Istenhez, s milyen okból kifolyólag?

14 Ki fohászzkodik ma ugyanazért, s mely ugyanazon okból kifolyólag?

15 Milyen joguk van Istenhez fordulni, s hogyan felel Isten nekik?

minden nemzet előtt gyűlöletesek legyünk. Mivel mi megvalljuk az ő királyi nevét s őt mint a számunkra Istentől meghatározott Vezért és Parancsolót ismerjük el, abban a kiváltságban részesülünk, hogy az összes nemzetekben üldöznek bennünket. Az ilyen gyűlölet vagy az ilyen üldözés által azonban nem kényszerítheti arra a hűségeseket sem egy Hitler, egy Mussolini, egy pápa, sem e világnak valamely más politikai vagy vallásos uralkodója, hogy hasonló férfiakat mint *Führert, Ducét, Rexet* vagy (Krisztus) helytartóját elismerjék és feltétlen engedelmisséggel és alárendeltséggel adózzanak nekik. Ez oly kiváltság, amely megérdemli, hogy gyűlöletesek legyünk érte és ne szégyeljük magunkat, hisz azért gyűlölnék, mert a helyes úton vagyunk. Ebben az ismeretben a gyűlöltök erősek lehetnek az Úr Istenben és elviselhetik az összes üldözéseket, amelyek a Krisztus Jézus nevéhez való feltétlen hűségükért nehezdednek rájuk. Ezért áll jogukban Istenhez imádkozni, hogy legyen irtalmatlan hozzájuk s legyen segítségükre minden ellentétes körülmények és rossz viszonyok között, amelyekbe az ő ellenségeik viszik őket azzal a szándékkal, hogy lehetőleg elcsoperjék a föld-színéről. Isten valóban kegyelemben részesíti őket. Nem azért, hogy megkíméli őket az üldözéstől, hanem azért, hogy megoltalmazza az ilyen üldözések közepette. Kegyelemben részesíti, szellemi eledellel látja el és megvilágosítja őket, hogy erősek legyenek és kitarthassanak az ő szolgálatában. Sohasem engedi meg, hogy az ellenség teljesen legyőzze és kirekessze őket az élők földjéről. Ugyanezt mondta Pál apostol is magáról: „Minden oldalról súlyosan szorongatva, de sohasem nyomhatnak el [nem vághatnak le]; tanácsalan, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; megüldözöttek, de nem megölettek; sohasem mentes attól a veszélytől, hogy Jézushoz hasonlóan megölettünk, hogy Jézus élete is nyilvánvalóvá legyen testünkben.” — 2. Kor. 4:8-10, *Egy Amerikai Ford.*

¹⁰ A kereszténység vallásos vezérei, akik a világi elemek részéről ellenük irányuló lázadás kialakulását látják, e világ demokráciáinak politikai és katonai elemeinél keresnek menedéket. Ennek egyik példáját abban találjuk, hogy a Vatikánállam pápája az 1947 augusztus 26-án kelt levélváltása alkalmával az „említett vezérnek”, az Egyesült Államok elnökének kötelezte magát, hogy az ő módján együttműködik vele egy „állandó világbéke” érdekében. Jehova tanúi ellenben felveszik a zsoltáros szavait és így szólnak Jehovához: „Óh Isten, könyörülj rajtam! mert nálad keres az én lelkem menedéket, és szárnyaid árnyékában keresek oltalmat.” (57. zsoltár 2) Ez azt mutatja, hogy a menedék tulajdonképpen helye nem a föld alatt található egy elkülönített vagy rejtett helyen vagy egy szobában vagy olyan épületben, ahol nem várnak, hanem Isten „szárnyai” alatt, az ő oltalmában. Ott maradnak és szolgálják őt és az ő parancsainak inkább engedelmeskednek, mint az emberekének, s mindörökké belé vetik bizalmukat, hogy megvédelmezi és megoltalmazza őket az ellenséggel szemben, amely megingatni igyekszik őket hitükben, hogy figyelmen kívül hagyják Isten parancsait és a császárnak ne csak azt adják meg, ami a császáré, hanem azt is, ami az Istené. Az üldözött és Jehova Istennél menedéket kereső Dávid vonakodott attól, hogy gonoszot gonosszal fizessen vissza s tettelességre ragadtassa magát Saul király és az ő üldöző seregei ellen és kárt okozzon nekik. „Ne pusztítsd el!” — volt az ő jelszava velük szemben. Közben ő arra várt, hogy Isten semmisítse meg őket s hogy Isten meghatározott idejében saját fejükre hozza a szerencsétlenség viharát, melyet ezek reá akartak zúdítani.

¹⁷ Ugyanígy áll a helyzet Jehova tanúival is, akik most üldözést szenvednek és e világ vallásos, politikai és katonai uralkodóinak az ellenállásával találják szembe magukat. Ők nem szerveznek felfegyverzett felkeléseket, hogy visszafizessék a rájuk mért csapásokat s hogy az egyesült üldözőknek testi kárt okozzanak és megbuktassák őket. Ők nem kérnek sem kegyelmet, sem részvétet az üldözők részéről. Ők Istenhez kiáltanak, mivel nála kerestek menedéket. Ebből a találó okból utasítják el őket, hogy visszadják üldözőiknek a csapásokat, illetve hogy gonoszért gonosszal fizessenek, amiképpen az üldözött Dávid is állhatatosan visszatartotta magát attól, hogy erőszakosan visszaadja a felkent Saul királynak a tőle kapott ütést, hogy megbuktassa őt és így kivonja

magát a hatósági üldözés, a megvetés és a királyi rendelkezések vagy a hazaárulás vádja alól. Nekünk újjáépítési munkát kell végeznünk Isten iránti engedelmisségben s nem a személyes bosszúállás megsemmisítő munkáját. Ha mi azért valamikor föld alatt tevékenykedünk is, sohasem vagyunk semilyen más földalatti mozgalmakkal kapcsolatban, amelyek politikai és katonai okokból ellenállást tanúsítanak. Még ha tevékenységünknek mindig is a föld alatt kellene végbemennie, akkor is tovább folytatjuk Jehova magasztalását és az ő királysága hirdetését.

¹⁸ Jóllehet igaz az, hogy joggal tiltakozunk az elnyomatás ellen, s ebben az ország összes igazságos törvényeire támaszkodunk, hogy a gonosz elnyomóknak gátat vessünk. Ennek ellenére megmaradunk azonban Dávid alapelvénél „ne pusztítsd el” s nem teszünk semmi erőszakosat, lázadót az emberek kormányai és uralkodói ellen, akiket Isten még mindig létezni és uralkodni enged. Arra várunk, midőn Isten maga megsemmisíti az elnyomókat és üldözőket az ő királya, Krisztus Jézus útján e világ végleges végén, Armageddon nagy nyomorúságában. Valahányszor Jehova tanút arra kényszerítették, hogy a föld alatt tevékenykedjenek, minden időben követtek Dávidnak ezt az alapelvét. Ha a dolgokat maguknak kellett volna kezükbe venniük s pusztító tettelességghez és a nyers hatalomhoz kellett volna nyulniuk, akkor feladták volna menedéküket Istennél. A Mindenható legelőd menedék számunkra, hisz ő csodálatosan megoltalmazhatja őket, amikor az üldözés izzó hevének vannak kitéve; s így kegyelmet és iralmat tanúsíthat irántuk és megakadályozhatja, hogy elvágják őket a királyság reménységétől. Mi a mindenható Istenhez tekintünk fel szabadulásért. Órá várunk, míg megfelelően intézkedik. Szilárdan kitartunk az ő imádatában, az ő szolgálatában és az ő királyságában, míg viharhoz hasonlóan elhalad az ellenség felett az általa felidézett romlás és szerencsétlenség.

¹⁹ A zsoltáros részletekbe bocsátkozva kimutatja, hogyan tette Jehovát a maga menedékévé és hogyan rejtőzött az ő szárnyai alá, amint egy kisma:ár az anyja erős szárnyai alá rejtőzik, és tovább folytatja: „A magasságos Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mindent megtesz érdekeimben. Elküld a mennyből és megment engem, s gyaláz engem az, aki engem el akar nyelni (Elküld a mennyből és megsegít azzal a gyalázzal szemben, amely ellenem fujtat, Luther); elküldi Isten az ő kegyelmét és igazságát.” (57. zsoltár 3, 4, *Amerikai Stand. ford.; rev. Zürichi Biblia*) Tudjuk, hogy Jehova Isten felette áll a földön leghatalmasabb, legkiemelkedőbb politikai uralkodóknak is, sőt végtelenül messze felette áll még az „Egyesült Nemzetek” nemzetek felett álló szervezetének is. Ezért kiáltunk mi hozzá. Ő a Legfelségesebb, s ezzel a ténnyel összhangban szakitottunk mi a „felső hatalmasságokról” szóló vallásos hagyománnyal. Mi most elismerjük és megvalljuk, hogy Jehova Isten és az ő felmagasztalt Fia, Krisztus Jézus az igazi felső hatalmasságok, akiknek minden keresztény lélek engedelmisséggel tartozik. Ez az állásfoglalás természetesen zavarja a politikusokat eljárásukban, mivel ők a vallásos hagyományokat a nép vakágában tartására használják, hogy nekik rendelje alá magát. — Róma 13:1, 2.

²⁰ Ezért gyaláznak minket, s a mi gyalázóink lihegnek s szeretnének elnyelni bennünket, amennyiben nemzeti és állami törvényekkel gonosz forrallnak ellenünk. Mivel Jehova Isten a mennyben van és az emberek nem látják őt, s mivel az ő tetteiben nem személyesen nyilatkoztatja ki magát, ellenségeink azt vélhetnék, hogy ő semmit sem tehet érdekünkben. Ámde az emberek ebben az atomkorszakban és a rádióknak és az alkalmazott magtermészetannak ezekben a napjaiban lássák be, hogy Isten a mennyből minden szükségeset megküldhet és megtehet az ő hűséges szolgálóinak és imádóinak, s hogy ő képes megszabadítani és megmenteni őket. Az egészen napjainkig nyúló tapasztalataink, amelyek kitörőhözhatatlanul beíratnak az újabb kor történelmébe, azt bizonyítják, hogy Isten ezt valóban megtette. Elküldötte nekünk az ő irgalmasságát és hűségét, az ő kegyelmét és igazságát. Ez megmagyarázza annak az okát, hogy Jehova tanúi miért állhatnak meg a háború utáni időnek mind e harmadik évéig. Isten tette meg mindezt számunkra.

16 Hol keresnek menedéket e világ vezérei, s hol Jehova tanúi?
17 Mennyiben járnak el Jehova tanúi Dávidhoz hasonlóan, nem adván vissza az ütéseket?

18 Hogyan maradunk Jehovában, menedékünkben, és meddig?
19 A Jehova által elfoglalt milyen álláspontért kiáltunk mi hozzá?
20 Mit kísérelnek meg gyalázóink; s miért oltalmaz meg Isten?

AZ ISTENI FELSŐBBSÉGEHEZ VALÓ KÖNYÖRGÉS

²¹ Majdnem kifogyhatatlanul ömlik a kiengesztelő beszédek áradata a békétörekvésekről és a világ vezéreinek békeszerző szervezetéről. Mindazonáltal az igazságot és igazságosságot szeretők és azok közül, akik elhatározták, hogy a háború utáni idő folyamán a legfelségesebb Istent szolgálják, senki se engedje becsapni magát a világ valódi állapota felől. Rázza fel magát minden becsületes ember, ha erre szükség van, annak felismerése végett, hogy a valóságban a világ egyetlen vezére sem gondol a Jehova Istennel és az ő királyával, Krisztus Jézussal való békére. Miért van ez így? Be tudjuk ezt bizonyítani? Minden bizonnyal. Foglaljon csak állást valaki a Krisztus vezetése alatt álló Isten országa mellett mint az egyedül helyes uralkodó felsőbbség és a világ-béke egyedül eszköze mellett — amint ezt Jehova tanúi teszik —, és ezek a vallásos, politikai és kereskedelmi vezetők azonnal ellene állnak, ellene harcolnak vagy éppen „kommunistának” nevezik. A zsoltáros óvint bennünket a jelen környezetünktől ebben a világban, midőn a következőket mondja: „Az én lelkem orosz-lának között van, lángnyelvű emberek közt fekszem, emberfiak közt, akiknek foguk dárda és nyilak, nyelvük pedig éles kard.” — 57. zsoltár 5.

²² A tulajdonképpeni világvezérek összeesvezettül ragaszkodnak saját eszméikhez, tervikéhez és szervezetükhöz, az oroszlánhoz hasonlóan, amely hirtelen szákmányára ront és megfojtja nőstény-oroszlanja számára, hogy magát életben és erősen tartsa. Hasonlók a szikrázó lánghoz, akik pusztító szándékkal Isten szolgái ellen fordulnak; s inkább hisznek a föld felperzselésében, minthogy felismernek, hogy Isten országának prédikálói hogyan gyarapodnak és az egész földön terjeszkednek. Az ő kihirdető- és közlő szervüket, tudniillik a fogukat és nyelvüket, propaganda eszközként használják fel az igazság ellen; dardákat és nyilakat köpnek az Isten országa mellett tanúskodók ellen és a nyelvüket megsemmisítő kard gyanánt használják, hogy szétrombolják az ilyen királlysághírnökök jó hírnevét.

²³ Kitérés itt nincsen. Nekünk ilyen ellenséges elemek középette, ilyen veszélyes zónában kell táboroznunk. De vajon igazassuk fel magunkat észszerűtlenül, féljünk és kössünk megalkuvó békét az ilyen ellenségekkel, megtagadván Isten királyságát és az ő Krisztusát? Vajon a zsoltáros vagy az általa előárnyékolta Krisztus Jézus félt? Vagy pedig éber maradt, hogy az ellenség meg ne lepje és rá ne szedje? Vajon Jézus nem arra figyelmeztetett minket, hogy a világ gyűlölete által ne engedjük meglepni vagy megfélemlíteni magunkat, midőn így szólt: „Ha gyűlöl titeket a világ, gondoljátok meg, hogy engem előbb gyűlöl, mint titeket... Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak”? (János 15: 18–20) Igen. Ha mi ilyen oroszlánokhoz hasonló ellenfelek és olyan emberek között kell táboroznunk, akik a lángokhoz hasonlóan szikráznak harcias szándékkal azok ellen, akik hűen kitartanak Jehova Isten és az ő teokratikus uralma mellett, akkor letáborozunk ugyan, de bátrán szembeszállunk az ellenséggel az Istenbe vetett teljes bizalommal, akinél mi menedéket keresünk és találunk.

²⁴ Ellenségeink felmagasztalták magukat a földön és azt hiszik, hogy a nyeregben vannak és szabadon megvalósíthatják az élő Isten igaz imádata ellen szőtt erőszakos terveiket. Mi azonban nem magasztalunk világi embereket, sem nem keresünk náluk tiszteletet, hanem szellemi szemeink előtt a Legfelségesebb nagyságát és dicsőségét ragyogtatjuk. Emberek felmagasztalásáért és egy világkormány mesterkedéseiért való imádkozás Isten királyságának a megtagadását jelentené. Mialatt tehát az emberek önmagukat magasztalják fel, mi Istenhez kiáltunk, hogy magasztalja fel magát az ő egyetlen felsőbbségének a kinyilatkoztatásával. Hozzá kiáltunk, hogy nyilvánvalóan igazolja felsőbbségét az egész teremtetett világ előtt és mutassa meg a gyenge embereknek a földön az ő alacsonyágukat és kicsiny voltukat, az ő csekély értéküket és jelentéktelenségüket. „Magasztaltassál fel az eget felett, óh Isten! (Henne: a menny fölött mutasd meg felségedet, óh Isten!)

- 21 Miért nem engedjük eltéríteni magunkat az éberségtől a békéről szóló sok beszéddel és fondorkodások által?
 22 Mennyiben hasonlíthatók össze az emberek, akik között élünk, azzal, amit Dávid leír?
 23 Milyen szellemi állapotban telepedünk le közöttük?
 24 Miért imádkozunk, hogy Isten és nem emberek magasztaltassanak fel?

Az egész földre terjedjen ki dicsőséged!” (57. zsoltár 6) Ahelyett, hogy az ellenség haragja és hatalma által félelemmel engednők eltelní magunkat, mi is ezt az imát imádkozzuk, mivel rendíthetetlenül állást foglaltunk Jehovának az egész világegyetemre kiterjedő felsőbbége mellett. Tudjuk, hogy Isten nem hagyja meghallgatás nélkül ezt az imát, arra való tekintet nélkül, hogy mit kell elcsenvednünk, míg teljesíti ezt. A következő jövődőlés a teljes beteljesedéséhez közeledik. „De azoknak a királyoknak idejében támaszt az eget Istene birodalmat, amely soha el nem pusztul s e birodalom nem száll át más népre [még az Egyesült Nemzetekre sem], hanem szétzúzza és elpusztítja mindazokat a birodalmakat, maga pedig mindörökké fennáll.” — Dániel 2: 44.

MEGSZILÁRDULT SZÍV

²⁵ Azoknak a vigasztalására, akik most készek hirdetni annak az Egynek a dicsőítését, aki fenségesebb az embereknél és nemzeteknél, a zsoltáros az ő zsoltárának második szakaszában magát használja szemléltetésül. Élethű példát nyújt Istennek az olyanok iránti cselekvési módjáról, akik őérette üldöztetést szenvednek. Kimutatja, hogy Isten az ellenségre fordítja vissza mindazt, amit ez gonoszul kieszt az ő szolgái ellen. Így szól: „Hálót készítettek lábaimnak; lelkem megörnyedt; vermet ástak előttem, de ók maguk estek abba. Szela.” — 57. zsoltár 7.

²⁶ Az emberek hálót szőttek Dávid ellen és kiterjesztették előtte, hogy gyanútlanul belemenjen s így saját maga vonja magára a romlást. Arra akarták rávenni, hogy megelőzze Jehovát s az ő felkentje ellen harcoljon, aki a királyi hivatal betöltő Saul volt, amint Dávid a dolgot tekintette. Ahelyett, hogy az Isten felkent királya elleni harcnak ebbe a csapdájába belement volna és magát erőszakkal és lázadással a trónra segítette volna, Dávid üldözői fogattak meg az ő önzésükben. Féltekenyen harcoltak Dávid ellen és üldözték ezáltal Istennek a királyságra felkent igaz szolgáját. Ahelyett, hogy Dávidot taszíthatták volna a mélységbe, ahol elfelejtette volna Jehovát és teljes elkeseredéssel átment volna az ellenség táborába s a pogány nemzetekkel a démonok imádatát vette volna fel, Saul király volt az, aki áttért a démonvallásra. Nem írtotta ki az összes varázslónőket az országból, hanem személyesen menedéket keresett Endorban egyiknél, hogy vigaszt találjon nála. Saul király és nem Dávid volt az, aki isteni helytelenítés alatt a kétségbeesés mély vermébe esett. Saul elmulasztotta megnyerni az Istennel a királyságra kötött szövetséget, amely családjában Jonathán által szilárd maradt volna. Dávid számára azonban biztos maradt a királyság ígérete, hisz ő nem esett Jehova nemtetszésének vermébe, ahol Isten átengedte volna őt ellenségeinek. Hasonlóképpen van ez ma is. Az ellenségnek a felkent maradékkal szemben egyetlen jótával sincs nagyobb sikere vagy eredménye.

²⁷ Amennyiben Jehova tanúi felkent maradékának vallásos és politikai ellenségei kihasználták a világ szükséghelyzetét és a totális hadvezetés kényszerű viszonyait, terveket kovácsoltak, hogy a tanukat a királyságevangélium prédikálásának minden nemzetben való beszűntetésére indítsák. Igyekeztek félrevezetni őket, hogy adják fel semleges álláspontjukat a világ dolgaival és háborúskodásaival szemben és csatlakozzanak a nemzeteknek a világuralom megszerzése érdekében folytatott harcukhoz. Kiterítették hálójukat, hogy Jehova maradékát egy mély verembe kergessék, amelyből ne tudjanak ismét kikerülni, hogy a háború utáni időszakban visszatérjenek Isten kegyelmébe, hanem ahol ki lennének szolgáltatva a világiasságnak és démonizmusnak, valamint ellenségeik gonosz támadásainak. A Jehova iránti feltétlen hűségükben az ő tanúi visszatartották magukat attól, hogy olyan lépéseket tegyenek, melyek a Jehova királysága és az ő felkent királya, Krisztus Jézus ellen harcoló világgal való behálozó megalkuvásba vezette volna. Ezek örködték lépteik felett, hogy el ne hagyják Isten szolgálatát; nem sértették meg semlegességüket a világi háborúkkal szemben. A heves üldözéssel és kegyetlen szorongatással nem engedték magukat az elkeseredés vermébe és a Jehova

- 25 Milyen kimenetelt ad Isten azoknak a dolgoknak, melyeket az ellenség ellenünk forral?
 26 Hogyan bizonyult igaznak ez Dávidon, midőn Saul a nyomában volt?
 27 Hogyan estek a mostani ellenségek a maguk által felállított csapdákba?

Isten elleni lázadásba taszítani. Nem estek Sátán és az ő fejedelemsége alatt álló démonok imádatába. Az ellenség ilyen szándékaival ellentétben az ellenségek maguk kerültek ilyen helyzetbe és áldozatul estek saját ravasz fondorlataiknak. A másik oldalon pedig Jehova tanúi ebben a háború utáni időben annak bizonyítékát bírták, hogy Isten kegyelme állandóan rajtuk nyugszik. Tovább folytatják evangéliumi szolgálatukat a megőrzik Isten előtti feddhetetlenségüket, valamint a háború utáni törekvésekkel és a széttagolt világ összetűzéseivel szembeni semlegességüket.

²⁸ Dávid felismerte, mennyire kegyelmes és irgalmas volt hozzá a felséges Isten, amennyiben keresztelte az ellenség terveit s megszabadította őt, hogy felhasználja abban a királyságban, amelyre felkente őt. Az ezért járó hálából jelentette ki Dávid az ő szabadító Istene iránti megingathatatlan szeretetét: „Szilárd a szívem, óh Isten, szilárd a szívem; hadd éneklek és zsoltárt énekeljek neked.” (57. zsoltár 8) Vagy ha ezek a szavak, a zsoltár eredeti héber szövegének valódi értelme szerint, itt inkább Dávidnak az Isten dicsőítésére irányuló készségére utalnak, mint az Istenhez való szilárd, szerető vonzalmára, akkor az ő szavait a következőképpen is lehet fordítani: „Az én szívem kész, óh Isten, az én szívem kész; hadd éneklek és hadd játsszam neked (Moffatt: kész az énekre és melódia).” (rev. Zürichi B.) Hasonlóképpen nem tágitanak Jehova tanúi sem az Isten iránti ragaszkodásuktól, hanem az Isten iránti szeretetben kipróbált szívvel jöttek ki a második világháborúból. Dávidhoz hasonlóan ismerték azt az Egyet, akinek szabadításukat tulajdonították s akinek ezért dicsőretet zengenek.

²⁹ Abban a pillanatban, midőn a háború utáni időszak 1945-ben kezdetét vette, Jehova tanúi kinyilatkoztatták, hogy szívük készen volt nem az Egyesült Nemzetek Szervezetének vagy a világraszólló háború nyertjének vagy a magukat a háború folyamán vagy békeidőben kitüntető hősöknek a dicsőítésére, hanem Isten dicsőretének a zengésére, „akinek egyedül Jehova a neve”. Hogyan nyilatkoztatták ki ők, hogy „szilárdak” voltak az ő imádatában s „készek” és felkészültek voltak az ő dicsőretének éneklésére, hogy minden nemzetek meghallhassák ezt? Ezt azért tették meg, hogy a biztonságtévő munkájukat minden nemzetben azonnal folytatták. A világháború folyamán nem tértek el ettől és béke ideje elérkezett. Az 1945 évi V. J. nap (a keleti győzelem napja) óta eltelt két év folyamán kiterjesztették szervezetüket, hogy a királyság biztonságtévő és összes nemzetek között végezzék. A Watch Tower Society fiókhivatalainak számát 38-ról 61-re növelték, és a fiókhivatalok alatt 84 nemzet küld jelentést a Társulat elnöke hivatalának Brooklynba. A Gileád Örtorony-Biblia-iskola végzettjeinek száma, akik az Egyesült Államokból a missziómunkába kiküldettek, a két év előtt kiküldött 104-ről 500-ra emelkedett, akik napjainkban 65 különböző nemzetben tevékenykednek. Jehova tanúi a rendszeres királyság-hírnökök számát 127 478-ról több mint 202 000-re gyarapították. Az említett két év folyamán — a leadott jelentések szerint — több mint 50 000 000 Bibliát, könyvet és füzetet és 40 000 000 folyóiratot terjesztettek el, s mindezt a nagy papírhány és más anyagok hiánya ellenére. Isten, aki mindezt megtette „számunkra”, legyen magasztalva érte!

ÉBREDJ FEL!

³⁰ A jelenkor nem annak az ideje, hogy a mult vívmányairól álmodozunk és a szolgálatban végzett korábbi nagy tetteinkre támaszkodva, elszundikáljunk. Mivel I. özben ezerkilencszáz év telt el, még aktuálisabbak az apostol következő szavai: „Az éjszaka múltan van, a nappal pedig elközelgett.” (Róma 13: 12) A jelenkor annak az ideje, hogy örömmel jelentsük be az igazságos új világ kezdetét s ennek Teremtőjét, Istent magasztaljuk. Isten minden jósága iránti hálából tört ki Dávid — egy belső ösztöntől indítva — az önmagához és a kezében levő hangszerekhez intézett következő felhívásban: „Ébredj, dicsőségem! ébredj, te lant és hárfá, hadd költsem fel a hajnalat (Allioli: hadd keljek fel korán reggel).” (57. zsoltár 9) Dávid nagy vágyakozással, korán megzakitva az alvást, minden lehető időt kihasználta a Legfelségesebb szolgálatára

- 28, 29 (a) Mit mondott Dávid az ő szívével? (b) Hogyan bizonyították be Jehova tanúi, hogy szívükben hasonló Dávidhoz?
30 Mire szólította fel Dávid, az ő dicsőségét és hangszereit?

és dicsőítésére. Zenekísérettel kezdett már napfelkelte előtt, már a hajnalhasadáskor énekelni és azokat a késői alvókat is felkeltetni, akiket a zenéje elérhetett. „Kelj fel, dicsőségem! Keljtek fel lant és hárfá! Hadd keltsem fel a hajnalhasadást!” (57. zsoltár 8, Egy Amerikai ford.) Felszólította, a legjobb, legemesebb énjét, az Isten felkenése által királlyá dicsőített ént, „az én dicsőségemet!” Ébredjen fel s mondjon hálát Istennek és dicsőítse őt, őt, aki a dárdát visszafordította az ellenség ellen s Dávidot kihozta rejtékéből Jehova nyílt szolgálatába!

³¹ Mivel a huszadik században élő Jehova tanúi Isten ugyanazon szellemének a befolyása alatt állanak, a zsoltárosokhoz hasonlóan jártak el. Nemcsak hogy rögtön az első világháború befejezése után tevékenységhez láttak, hanem most, ebben a második világháború utáni időben sem vesztegették az időt, hanem az Isten szolgálatában valaha is végzett legnagyobb erőfeszítéseket tették meg. Az egységek Jehova tanúi között, férfiak és nők, ifjak és lányok, felszólították egymást, hogy korán ébredjenek fel kiváltásáig teljesítésére. Használták ki azt az időt, amely ebben a gyorsan elszaladó szünethet Armageddon megsemmisítése előtt még marad! Isten országának csodálatos világossága feléjük árad Isten igéjének megvilágított lapjairól. Isten az ő felkent maradványát a megbízással dicsőítette meg, hogy a felállított királyság követeként szolgáljanak. Ezt a dicsőséges kiváltságot nem szabad valamely időben elhanyagolni. Már korán elhangzik ebben a háború utáni időben Isten szolgálatának a sürgősség szükségessége miatt Isten minden szolgájához a felrázó hívás: „Ébredj fel, dicsőségem!”

³² Már mintegy harminc év telt el azóta, hogy Isten nagy követe, Krisztus Jézus 1918 tavaszán bíróként megjelent a templomban és az alvókat felébresztette, amint ezt az okos és a bálga szüzekről szóló példázatában előre megmondotta. (Mal. 3: 1; Máté 25: 1-13) Majdnem három évtized telt el attól az első felébresztő hívástól, s mindig rövidebb lesz az az idő, amely még fennmaradt arra, hogy a nemzetek tovább folytassák menetelésüket Armageddon megsemmisítése felé. 1919-ben volt a még korán reggel, hogy bennünket a Jehova szolgálatában való tevékenységre felrázoz. Milyen késő van most a világeseemények fejlődésnek ebben a „vég idejében”? Nyilvánvalóan már egészen késő! Ennek ellenére még sokan szundikálnak a mindenható Isten szolgálatát illetően, aki egyedül képes megszabadítani az emberiséget ebből az ellenségeskedésből. Hadd „ébredj fel a hajnalhasadást” tehát hangunk minden erejével és minden olyan eszközzel, amely az Isten országa hirdetésének harmonikus hangját létrehozza! Segítsünk az alvók szemének megnyitásában, hogy felismerjék, milyen óra ütött, s hogy vonakodás nélkül éberek és tevékenyek legyenek.

A FÖLDALATTI TEVÉKENYSÉGBŐL A NEMZETKÖZI ÉNEKLÉSRE

³³ Csakis annak a ténynek alapján, hogy a zsoltáros olyan próféta volt, akit Isten szelleme pontos jövődőlésre inspirált, mondhatta az ezt követő szavakat. A Jehova Isten iránti hálából, aki őt a földalatti menedékhelyről megszabadította, határozta el a zsoltáros Dávid, hogy az Isten dicsőségére szolgáló énekét nem korlátozza a földalatti rejtetekre, sem saját népének nemzetére, az izraelitákra. Nem, a szabadítás Istene méltó volt arra, hogy szélesebb körben, sőt az összes nemzetek között dicsőítsék és ismertessék. Ez áldására kell szolgáljon minden nemzetben minden olyan embernek, aki keres, hátha valami módon kitapogathatná és megtalálhatná őt. (Csel. 17: 27) Ennek megfelelően énekelt Dávid az ő kiváltságainak teljes tudatában: „Hálát adok neked, Uram, a népek közt; hadd zengjen rólad a nemzetek színe előtt!” (57. zsoltár 10) Dávid ilyen elhatározásának a kinyilatkoztatása nem volt üres hang. Midőn a mindenható Isten őt végül Izrael trónjára emelte, miután Saul a filiszteusok elleni háborúban elesett, Dávid az összes pogány nemzetek ellen harcolt az ígért földjén és legigazta azokat. Mivel Isten győzelemre segítette őt az összes nemzetek felett egészen az ígért földje határáig, Dávid

- 31 Jehova tanúi hogyan szólították fel „dicsőségüket” ébredésre?
32 Hogyan „ébresztették fel” Jézus Krisztus és maradéka a „hajnalat” vagy a hajnalhasadást?
33 Mit határozott Dávid, hol fog énekelni, kit és hogyan fog dicsőíteni?

valóban alkalmat nyert Jehova magasztalására s dicséretének zengésére, hogy e nemzetek mindegyike előtt hálát zengjen neki.

³⁴ Megjegyzésre méltó párhuzamot szolgáltatott ehhez Jézus Krisztus az ő saját eljárása által. Szolgálatának három és fél éve folyamán egészen haláláig Isten országának prédikálását Izrael nemzetére korlátozta; „Izrael házának elveszett juhaira”. Akkor azonban a mindenható Jehova Isten feltámasztotta Jézust a halálból s így nem hagyta lelkét a seolban, a sírban. (János 12: 23, 24) A feltámadott Jézus Krisztus utasításokat adott a most a rejtékhelyről előjövő tanítványainak. Kioktatta őket, hogy Jehova Istennek az összes nemzetek között hálát adjanak s őt magasztalják, így szólván nekik: „Elmenve tehát tegyétek tanítványokká a népet mind (Amerikai Stand. B.: képezzetek tanítványokat az összes népekből), megkeresztelve őket az Atya [Jehova], Fiú és szent szellem nevében; és tanítsátok őket, hogy tartsák meg mindazt, amit én parancsoltam nektek. És ime én veletek vagyok minden nap a világ (korszak) végeztéig.” — Máté 28: 19, 20; Lukács 24: 44-49; Csel. 1: 7, 8.

³⁵ A megdicsőített Jézus Krisztus különösen Pál apostolt választotta ki arra, hogy Jehova Istent az összes pogány nemzetek között dicsőítse; így szólt róla: „Ő nekem kiválasztott eszközöm, hogy elvigye az én nevemet a pogányok, királyok és Izrael fiai elé.” (Csel. 9: 15) Pál apostol a többi apostolokhoz hasonlóan először a zsidóknak adott alkalmat, hogy meghallják Jehovának és Krisztus Jézus kormányzata alatt álló országának dicséretét. Midőn a zsidók visszaszántották az üzenetet, Pál apostol a pogányok között énekelte Jehova dicséretét s megvallotta nevét közöttük. Ezáltal a pogány nemzetekből sokan hívőkké lettek s felvételtek a keresztény egyházba.

³⁶ Midőn Pál védelmezte eljárását a pogányoknak az egyházba való behozataláért és indítványozta, hogy ezeket keresztényi módon szívesen lássák, ezt az eljárását írásszerűen meg is okolta. Idézte a 18. zsoltár 50. versét, amely összhangban van az 57. zsoltár 10. versével, és azt mondta, „hogy Jézus Krisztus... a körülmetélkedés szolgálja lett, hogy megerősítse az atyáknak tett ígéreteket. A pogányság ellenben irgalmáért dicsőíti az Istent, amint meg van írva: „Ézért magasztallak téged a nemzetek között és zengek éneket a te nevednek”. (18. zsoltár 50) Majd ismét így szól: „Ujjongjatok, ti nemzetek, az ő népével együtt!” Majd meg: „Dicsőítsétek mind, ti nemzetek, az Urat, és magasztalja őt minden nép!” (Róma 15: 8-11) A megdicsőített Krisztus Jézus mint nagyobb Dávid a 18. zsoltár 50. versének beteljesítése végett ki kellett küldje tanítványait, hogy Jehova ismertetésének munkáját az összes pogány nemzetek között előmozdítsák. Ott kellett tanítványainak Isten nevét zengeni, Istennek hálát adni s őt megvallani s így az üzenetet az összes nemzsidó népekkel és nemzetekkel közölni.

³⁷ Mi most a világ végén vagyunk. A megdicsőített Krisztus Jézus megígérte, hogy egészen eddig az időig az ő követőivel lesz. Így tehát ismét elő kellett mozdítani a hálaadást és Jehova dicsőítését az összes nemzetek között véglegesen és teljesen be kellett teljesíteni a 18. zsoltár 50. versét és az 57. zsoltár 10. versét. Miért történik ez most? Mivel a nemzetek idejének végén 1914-ben Jehova Isten az ő királyságát a mennyben felépítette s Krisztust uralkodó királyként trónjára emelte, hogy e világ összes ellenséges nemzetei között uralkodjék. Az első világháború kitört. Sátán, az Ördög indította el ezt a háborút a mennyi királyság elleni tiltakozásul, és Krisztus földön tartózkodó maradéktagjait, Jehova tanút a rejtékhelyre szorították, ahol akkor az Isten neve és országa melletti nyilvános bizonyágtevést illetőleg meglehetősen tétlenek voltak. De 1919-ben megváltotta őket Isten félelmükből s kivette rejtékhelyükből a nyilvánosság előtti bátor, félelemnélküli működésre. Nem saját magukért, hanem az ő nevéért oltalmazta meg őket, ők pedig ekkor hálát kellett adjanak neki az összes népek között s dicséretét kellett zengjék az összes nemzetek között. „Jehova [megjövendőlt nagy] napjának” a hajnalhasadása elérkezett számukra, s nekik fel kellett ébredniük és a királyságról szóló jó üzenetnek az egész földön minden nemzet

között bizonyossággal való prédikálása' által magasztalniok kellett Istent. A Dávidnál nagyobb Krisztus Jézusnak gondoskodnia kellett arról, hogy felkent követői maradékának a földön való felhasználása által ez megtörténjék.

³⁸ Krisztus Jézus az 1918-ban történt templomhoz jövele óta minden időben megtette ezt. Ennek következtében Jehova a nemzetek között mindig jobban ismeretessé lett. A hű maradéktagok az ő hálaadásuk és dicsőítésük révén e nemzetek és népek között sok emberre hatással voltak. Ezek az emberek beigazolták jóakarataikat azáltal, hogy Krisztus által Istennek szentelték magukat, hálát adnak neki s dicsőítik és megvallják Jehova Istent nevét és országát, s így a felkent maradék tevékeny társaivá lettek. Kinyilatkoztatták, hogy hasonlóan Jonathánhoz, Dávid barátjához, aki segítségére volt Dávidnak, védelmezte és bátorította őt. A második világháború folyamán Jehova tanút — mind a felkent maradéktagokat, mind ezek jóakarató társait — ugyan sok nemzetben a föld alá kényszerítették, de ez alkalommal nem kényszeríthették téltenségre. Midőn azután a háború utáni időszak megkezdődött, ismét mindannyian a felszínre jöhettek, de csak egy meghatározott célból, tudniillik Isten akaratának az 57. zsoltárban előírt módon való cselekvése végett. Ha ők 1919-től a második világháború végéig egy hatalmas nemzetközi bizonyágtevést végeztek, akkor minden okuk megvan arra, hogy most még nagyobb nemzetközi bizonyágtevést végezzenek Jehova és Krisztus magasztalására. Erre még több okuk van, mivel a megmentés nagy napja közeledik Armageddon végső tájának kitörésénél való végéhez. Ha a dicsőítésnek és hálaadásnak és az evangéliuma az összes nemzetek és népek között prédikáltatott, bekövetkezik e világ végső vége s mindazok, akik hozzá tartoznak, Armageddon végső táján folyamán nem részesülnek megmentésben.

³⁹ Miért adjunk hálát most Jehova Istennek és magasztaljuk őt az összes nemzetek között? Az olyanok számára, akik megismerik őt és tudomást szereztek az ő megmentő hatalmáról, visszhangzik a felelet: „Mert nagy az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged (Elberfeldi: igazságod).” (57. zsoltár 11) Az ő kegyelme és igazsága, az ő jósága és hűsége körülvesznek és betakarunk bennünket, amiképpen a föld légköre mérföldnyire körülvesz minket. Ezek sokkal magasabbak annál, amit az emberek irgalmasságnak, igazságnak és hűségnek neveznek. Ezt azok tartoznak ismertetni, akik máris tapasztalták az ilyen isteni kegyelmegnyilvánításokat. Ezt az összes nemzeteknek és embereknek hirdetni kell, mert csak így tud valaki valaha megmentést szerezni és Istent magasztalni, hogy a mennyi irgalmasságot, igazságot és hűséget javára fordítsa.

⁴⁰ Egyet tudunk: Ha engedelmeskedünk ennek az isteni parancsnak s Jehova Istennek mint a mi életünk és az egész teremtet világ feletti legfelsőbb uralkodónak hálát adunk és őt magasztaljuk, akkor nagy ellenségeskedéssel találjuk szembe magunkat. Ez hevesebb ellenállást és további üldözést idéz elő. Amde a király, Krisztus Jézus uralkodik ellenségei között. Amiképpen Dávid király uralkodott, az ellenséges nemzeteket leverte és Jehova dicséretét kiterjesztette közöttük, hasonlóképpen tör elő királyunk, Krisztus Jézus. Az ellenállást Isten dicséretére legyőzi, mégha végül szükség lesz is arra, hogy Armageddonkor a harcot Jehova örökkévaló igazolására megvívja. A mi szívünk azért „szilárd” és „kész” Jehova és Királya dicséretének éneklésére, bármi következzen is az ő engedelmevel hűségünk és feddhetetlenségünk megpróbálására! Tudjuk és bízunk abban, hogy az ő egyetemes felsőbbségének az összes népek és nemzetek közötti igazolásának aktusa a földön bekövetkezik, mégpedig rövid időn belül. Azért törtetünk előre az összes nemzetek között, hálát adunk neki az ő irgalmasságáért és igazságáért s lelkesedéssel énekeljük az ő és nem emberek dicséretét.

⁴¹ Ennek elvégzése közben Jehovához imádkozunk, hogy igazolja magát, amint ezt a zsoltáros a zsoltár végén megismétli: „Magasztaltassál fel az egek felett, óh Isten! Az egész földre terjedjen ki dicsőséged!” (57. zsoltár 12) Ezt ő a maga igazolására megteszi

34, 35 Milyen eljárást követett Jézus Krisztus az első évszázadban?

36 Milyen védekezést hozott fel Pál a pogányok közül való megtértek érdekében?

37 Miért és hogyan kell beteljesítse Krisztus teljesen az 57. zsoltár 10. versét?

38 Milyen következménye volt az 57. zsoltár 10. verse beteljesedésének, s ez most miért sürgős?

39 Milyen okunk van Jehovának hálát mondani s őt dicsőíteni?

40 Miért törünk előre énekelve s az ellenállástól való félelem nélkül?

41 Mit imádkozunk, mialatt a dicsőítéssel előretörünk?

s ez teljes eredménnyel koronázza meg szeretetünk szolgálatát, amely által korán és későn magasztaljuk őt s nyilvánosan hálat adunk neki a nemzetek között. Legyetek tehát bátrak, vonuljatok tovább s terjesszék ki az éneklést az ő dicséretére az összes

nemzetek között szüntelenül így imádkozva: „Magasztald fel magad az eget fölé, óh Isten, az egész földre terjedj ki dicséreted!” — 57. zsoltár 12, rev. Zürichi Biblia.

WTa. 1947 december 15.

Jel a népek számára

„Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a nép útját, egyengessétek szorgalmasan a pályát, tisztítsátok meg a kövektől; emeljétek jelt a népek számára! Ime, Jehova a föld végéig hallat magáról.” — Ésaías 62: 10, 11, Schmoller.

JEHOVA Isten parancsot adott ki csodálatos évszázadunkban, hogy népe emeljen jelt az összes nemzetek népei számára. Az ő prófétája, Ésaías már több mint hétszáz évvel időszámításunk előtt megjövendölte a világraszóló jelentőségű jel felállítását, s napjainkban népe felemelte ezt. Mindig jobban látható a népek számára. A jelt feltűnő helyre egy magaslatra emelik fel, hogy mindazok gyűjtőhelyévé legyen, akik egy isteni uralmat, olyan találkozó helyet keresnek, ahol megtalálják önmagukat s mint hű alattvalók és támogatók szolgálatba állhatnak. Ebben az Egyesült Nemzetek Szervezetének felállításával meghatározott „atomkorszakban” a népet mindenhol arra sarkalják, hogy gyülekezzenek o nemzetközi szervezet — mint az emberiség számára egyedül fennmaradt reménység — köré. Támogatói figyelemmel töltögetnek arra, hogy vagy hatalomhoz jutnak ezek az Egyesült Nemzetek, vagy bekövetkezik a civilizáció zűrzavara és pusztulása. Támogatja-e Ésaías jövendölése ezt a figyelemzést? Ez a nemzetközi szervezet az, melyet Ésaías olyan jelként jelölt meg, amely köré a népek megoltalmazás és megmentés végett gyülekezni tartoznak? S vajjon az Egyesült Nemzetek Szervezetének építői azok, akik a megjövendölt jelt felállították s ezáltal azokká lettek volna, akik a jövendölést beteljesítették? Hogy ezekre a kérdésekre feleletet adhassunk, szükséges becsületesen megvizsgálnunk a tényeket és az írásszövegeket.

A jeltől szóló jövendölés — amint ezt héberből magyarra fordították — a legnépszerűbb magyar Károli-fordításban a következőképpen hangzik: „Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a népek útját, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hánnyátok el a követet, emeljétek zászlót a népek fölé. Ime, az Úr hirdette mind a föld határáig” stb. (Ésaías 62: 10, 11) Más újabb angol Bibliák ezt a „zászlót” a „standard” szóval adják vissza s így „a nép irányadójának” vagy „mértékadójának”, sőt „hadilobogónak” is fordítják. E „standard” kifejezés alatt azonban nem szabad olyasvalamit értenünk, ami a modern értelemben vett zászlónak vagy olyan lobogónak felel meg, amely előtt hódoló, tisztelő vagy más vallásos ceremóniát mutatnak be. Jehova Isten az, aki prófétája útján megparancsolja ennek az úgynevezett „zászlónak” a népek számára való felállítását; már pedig Isten nem parancsolja meg olyasvalaminek a felállítását, ami megsérti az ő szent parancsát: „Ne csinálj magadnak faragott képet és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égen, vagy amelyek lenn a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, Jehova, a te Istened, feltűnő szerető Istened vagyok, aki megbüntetem az Atyák vétkeit a fiakban harmad és negyedik izzig, akik engem gyűlölnék. De irgalmasan bánok ezer izzig azokkal, akik engem szeretnek és parancsaimat megtartják.” — 2. Mózes 20: 4-6.

A standard kifejezés alatt olyasvalamit se értsünk, ami az ókori nemzetek, Egyiptom, Asszíria és Róma standardjaihoz hasonlítana. Az ilyen standardok bálványimádó szokásokkal voltak kapcsolatban. Egy enciklopédia beszámol nekünk: „Az ókori írók a standardok [zászlók, jelvények] kitalálását az egyiptomiaknak tulajdonítják, s ebben valószínűleg igazuk van, mivel az egyiptomiaknak volt leg hamarabb megszervezett katonaságuk, amelyről valamit tudunk... Diodorusz felvilágosít bennünket, hogy az egyiptomi standardok egy lándzsára hegyén levő állatot ábrázoltak. Az egyiptomiak szobrai és festményei között más standardok is jelennek meg... A hajdan-kori asszír standardokat általában főkép kétfeleképpen

alkalmazták — az egyiket, egy rudat golyóval és zászlóval a tetején, a másikat egy személynek, valószínűleg egy istenségnek az alakjával, aki egy vagy két bikán állott és egy íjat tartott kezében. Valószínűleg az előbbi inkább vallási, mint katonai célokkal állott kapcsolatban, mivel ilyeneket oltár előtt állva találtak meg... Az első görögök egy darab felszerelést a lándzsára hegyén használtak standardként;... A görög népek szintén védőszentek képseit vagy különleges szimbólumokat állították ki egy lándzsára hegyén. Egyesek egyszerűen nemzeti nevüknek kezdőbetűit viselték.

Ami a rómaiakat illeti, az *Encyclopaedia Britannica* 1910. évi tizenegyedik kiadása „zászló” alatt a következőket írja: „A római standardokat vallásos félelemmel őrizték a római templomokban, s az a tisztelet, amelyet ez a nép az ő hadijelvényei előtt gyakorolt, a más népek feletti fölényéhez viszonyult mindabban, ami hadisikerekre irányult. Nem volt szokatlan, hogy egy tábornok parancsot adott egy standardnak az ellenség soraiba való dobására, hogy katonái nagyobb buzgalommal induljanak támadásra és annak visszaszerzésére, ami a legszentebb számukra a földön. A római katonák a hadijelvény alatt esküdtek.” „Az első zászlók úgyszólván csak vallásos jellegűek voltak. Bede a pogány Ethelbert király és a római misszionárius Angusztnusz között lefolyt beszélgetésnek a leírásában Angusztnusz kíséretéről azt mondja, hogy ezek olyan zászlókat hordtak, melyeken ezüst keresztet díszlegetek. Angliának évszázadokon keresztül egy vallásos zászlója, Szent György vörös keresztje volt; valóban úgy látszik, hogy minden időben a vallás segítségét keresték, hogy a nemzeti zászlónak a szentség jellegét kölcsönözzék. Sok ilyen zászlónak egy szent lobogóban található az eredete. Megjegyzésemért például Franciaország oriflamme-ja és Dánia dannebrog-ja... Hódító Vilmos lobogóját a pápa küldte; az első angol királyok Hítvalló Eduard és Szent Edmund lobogója alatt jártak, most pedig még mindig Szt. György, Szt. András és Szt. Patrick vegyes keresztje alkotja nemzeti jelvényét Anglia, Skotország és Írország egyesült királyságának, amely országoknak ezek voltak a védőszentjei.”

Ami pedig a Róma katonai standardjai előtti bálványtiszteletet illeti, idézzük a második századbeli vallásos író, az Észak-Afrikában levő kartágói Tertullian-t. Az ő *Apologeticus*-ában, melyet a pogány római felsőbbbbséghez intézett, hogy a kereszténység szemére vetett hamis vádakot kivédje, mondotta (az angol kiadás) 16. fejezetének 162. oldalán: „A római katonai tábornak egész vallása majdnem csak abból állott, hogy a hadi jelvényeknek tisztelegtek, a zászlóra esküdtek s ezeket a jelvényeket az összes bálványokkal szemben előnyben részesítették.” Mint a vallásos tisztelésnek egy különleges esetét, amellyel a római katonák a standardoknak adóztak s azáltal istenítették, a híres zsidó történetíró, Josephus egy eseményt említ meg, amely a jeruzsálemi templom felgyújtása után történt. Ezt a római katonák cselekedték Ab (az ötödik) hónap tizedik napján Kr. u. 70-ben parancsnokuk, Titusz kívánságaival és parancsaival ellentétben. „A zsidó háború története” című 6. könyvének 6. fejezetében írja Josephus: „A lázongó rómaiak benyomultak a városba, a templom és egész környéke hatalmas lángokkal égett. Most a rómaiak az ő sasukat [hadijelvényüket] bevitték a templomba, kitűzték a keleti kapu előtt [amely az oltár közelében volt], áldoztak neki és örömrivalgással üdvözölték Tituszt mint imperátort.” Ebben felismerjük a zászlótisztelés eredetét.

Vajjon alkalmazták-e a zsidók vagy izraeliták a bibliai időkben standardokat táborukban és katonai szervezetükben? A Biblia be-

A rómaiak milyen eljárásai nyilatkoztatják ki a zászlótisztelés eredetét?

Milyen standardjai voltak Izraelnek, és milyen célt szolgáltak?

- 1 Milyen kérdések várnak feleletre a jelnek és az „Egyesült Nemzeteknek” ezen a napon?
- 2 Mit nem érthetünk ezalatt a „jel” alatt?
- 3, 4 Mivel voltak összekapcsolva a múltban a nemzetek standardjai?

számol arról, hogy volt valamijük, amit ők *dégel*-nek neveztek, s ezt a szót magyarban *zászlónak* fordították, továbbá valami, amit ők *ohth*-nak neveztek, amely szót *jelnek* fordították. Midőn az izraeliták Egyiptomból az Igért földjére meneteltek, Izrael tizenkét törzse a pusztában négy nagy csoportban táborozott a szent sátor körül s emellett minden ilyen csoport három törzset foglalt magában. Minden törzsre egy közös atyától vagy törzsfőtől származott. Minden háromtörzses csoportnak meg volt a maga *dégelje* (vagy zászlója) s ennek meglehetősen nagyra kellett lennie, hogy mindhárom törzsnek ezt követő népe láthassa. Azután minden törzsnek megvolt a maga *ohth*-ja (vagy *jele*), amely kétségkívül kisebb volt, mivel ez nem olyan sok személynél kellett lennie, hogy izraelita tábornak volt tehát négy *dégelje* (vagy zászlója) és tizenkét *ohthja* (vagy *jelvénye*). Mindezek arra szolgáltak, hogy a tábor rendezett intézményben és menetoszlopban összetartsa, úgy, hogy minden csoportnak és törzsnek a tagjai együtt maradjanak s hogy a táborban és a menetoszlopban az őket megillető helyet ismerjék.

⁷ A 4. Mózes 1:52 és 2:1-34 feljegyzett beszámolójában azt látjuk, hogy a szövetségi sátor körül csoportosuló négy csoportban a négy *dégel* (vagy zászló) Júda, Ruben, Efraim és Dán vezető törzseinek volt kiutalva. (Lásd a 4. Mózes 10:14, 17, 22, 25-öt is!) Azt nem tudjuk, hogy a *dégel* vagy zászló pontosan milyen alakú és milyen nagy volt. A régi zsidó rabbik nyilatkoztak erről, ezek a nyilatkozatok azonban csak találgatások és teljesen megbízhatatlanok. A harc idején a törzsek összegyűlekeztek zászlójuk körül s ezek alatt meneteltek. Ezeket felhasználták a szervezett, a rend és egység érdekében is; mindazonáltal nem adóztak nekik semmiféle vallási tisztelgessel, üdvözléssel vagy bálványozó imáddal. Ha ezt tették volna, megsértették volna Jehova tíz parancsa közül a másodikat.

MIT ÉS HOL KELL FELEMELNI?

⁸ Az Ésaías 62:10-ben említett úgynevezett „standard”, melyet a jövődőlés szerint fel kell emelni, valami más, mint Izrael táborának a *dégelje* vagy *zászlaja* volt. A próféta más nevet (*nehs*) ad neki, s ez a név valami felemelést jelent. Ez olyasvalami volt, amit egy fenséges helyen egyedül és szembetűnően állítottak fel, úgyhogy messziről is világosan láthatták; ez kitűnik Ésaías 30:17-ből. Ebben a versben Jehova azt mondja a hűtlen izraelitáknak, akik elhagyták őt É Egyiptomba mentek segítségért, hogy ellenségeik könnyűszerrel menekülésre kényszeríthetik őket: „Őtnek a fenyegetésére mind elfutottok, míg úgy nem maradtok, mint egy rud a hegy csúcsán s mint egy jel [*nehs*] a halmon.” — *Schmoller*.

⁹ Ez a jel (vagy *nehs*) egy egyszerű rud vagy oszlop is lehetett, amelynek hegyén valamit megerősítettek vagy valami lelogott róla, amit a szél ide-oda lengetett s jelként szolgált vagy drottalan üzenetet közvetített azoknak, akik a távolból látták. Például: az izraeliták az ő pusztai vándorlásuk negyvenedik és utolsó évében kezdtek panaszkodni nélkülözéseik és terheik miatt. Hogy Isten számunkra, a napjainkban élők számára prófétai képet szerezzen a mi oktatásunkra, mérges kígyókat küldött közéjük, és nagyon sok izraelita meghalt a kígyómármások miatt. Midőn azután a nép hozzákialtott szabadulásért, Jehova Mózesnek a következőket mondta: „Készíts magadnak tüzes kígyót és tűzd azt fel póznára és ha valakit megmar a kígyó s feltekint arra, az életben marad. Készített hát Mózes rézkígyót és feltűzte azt póznára. Ha azután a kígyó valakit megmar, s az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” — 4. Mózes 21:5-9.

¹⁰ Ez a kígyó a póznán a mennyből küldöttet szemléltette, aki éretünk bűnázdozattá tétetett: az Ember Jézus Krisztust. Ezt ő maga megmondja nekünk a Nikodémussal folytatott magánbeszélgetésében: „És amint Mózes magasba emelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is magasba emeltetnie, hogy senki, aki ő benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:14, 15, *Schlachter*) Krisztus Jézust így a képen egy „jel”-póznával hozták kapcsolatba annak szemléltetésére, hogy mint az emberiség megmentője hogyan válik szembetűnővé. Mindazok, akik a bűn és kárhozattól megfáradnak, hitben hozzá kell feltekintsenek s ők kell elfogadniuk, hogy Jehova Isten megszabadítsa őket a bűntől, a kárhozattól és a haláltól. Ha szemünket és szívünket el-

fordítjuk tőle azáltal, hogy panaszkodunk s engedetlenül és hűtlenné leszünk, akkor nem marad más, minthogy megmentés helyett már csak a romlás vár ránk. Pál apostol óvaint bennünket ettől a következő szavakkal: „Se a Krisztust ne kísértjük, mint azok közül némelyek kísértették és kígyók által veszték el. Se ne zúgolódjatok, mint azok közül némelyek zúgolódtak és a pusztító által veszték el. Mert mindez példaképpen történt azokkal s megirattak a mi figyelmeztetésünkre, akikre a világkorszak vége elérkezett.” — 1. Korinthus 10:9-11.

¹¹ Hogy a jel (vagy *nehs*) valami felemelt vagy felállított s valami szilárdan álló volt, hogy gyülekezőpont gyanánt szolgált, azt bemutatták Izrael pusztai vándorlásai a reáfidimi csatával kapcsolatban. Az izraelitákat megtámadták a gonosz amálekíták. Parancsuknak, Józsuénak vezetése alatt az izraeliták kivonultak támadók ellen a hadszíntérre. Mózes próféta egy halom tetejéről nézte végig az eseményt, s mivel ő a karjait a győzelem jeléül a csata végéig magasra tartotta, az Úr Isten győzelemre segítette az izraelitákat, az amálekítákat pedig teljesen leverte. Az erről szóló feljegyzés a következőképpen hangzik a *van Ess* fordítás szerint: „Erre az Úr így szólt Mózesnek: Írd meg ezt emlékeztető könyvbe és hozd tudomására Józsuénak, hogy mindenestől eltörölöm Amálek emlékeztetőt az ég alól. Erre Mózes oltárt épített s így nevezte el: Jehova Nisszi (*Egy Amerikai ford.*: az Úr az én standardom). És így szólt: Mert a kéz Jah trónja ellen van; harcot folytat az Úr Amálekkel nemzetségről nemzetségre.” — 2. Mózes 17:14-16.

¹² Az *Egy Amerikai fordítás* szerint a *nisszi* szó jelentése: „az én standardom”, mintha ezt a szót a héber *nehs* szóból véve az *én* személyes névmás végződésével kapcsolatban képezték volna. E közben a latin Vulgata-fordítás, a római katolikus Allioi-Biblia és a Kaldi fordítás másképpen hangzik, mégpedig a következőképpen: „Mózes erre oltárt épített és annak ezt a nevet adta: Az Úr az én felemelőm.” (2. Mózes 17:15) A görög Septuaginta-fordítás ellenben, amely a legrégebb fordítása a héber iratoknak, a „*nisszi*” szó alatt olyasvalamit ért, amihez fohászkodnak s ennek levetkezésében megint másként fordítja ezt a verset, tudniillik: „Mózes oltárt épített az Úrnak s nevezte az ő nevet: „Az Úr az én menedékem”. Mert rejtett kézzel vezet az Úr hadat Amálek ellen az ő minden nemzetségében.” (2. Mózes 17:15, 16, LXX Bagster és Thomson fordítása szerint) Az nincs megmondva, hogy Mózes az oltárt annak a halomnak a tetejére építette volna, ahonnan a csatát végignézte; ez azonban valószínű. Ez valami felemelt vagy felmagasztalt, valami szilárd, stabilizált volt s a felmagasztalt Jehova nevét viselte, akinek a megmentés áldozata bemutatott. Mialatt az oltár nem magát Jehovát szemléltette, azt mégis az ő neve jellemezte s a figyelmet őrá irányította mint felmagasztaltat, a Legfelségesebbre és a mi menedékünkre a halálos ellenségekkel szemben, akik Jehova felszentelt népét igazságtalanul megtámadják.

¹³ Az előbbiekre való tekintettel tehát ne alkossunk hamis képet elménkben, midőn Jehova Isten Ésaías 62:10-ben megparancsolja az útegyengetést, a botrányozás köveinek az eltávolítását s a nép számára egy jel (vagy *nehs*) emelését. Ne gondoljunk emellett a mai értelemben vett olyan zászlóra, lobogóra, standardra vagy hadijelvényre sem, amelyeket zászlótartók menetoszlopok élén visznek, mialatt az összes menetelő a megépített, a kövektől megtisztított úton menetelnek, ahol csak a zászlóhordozó vezetői őket. A jelt (vagy *nehs*-t) nem hordozták körül, hanem szilárdan állott. Nem az utcán állították fel, hanem egy fenséges magaslaton. S ahelyett, hogy a nép a jelt egy meghatározott cél irányába követte volna, ahova ezt vitték, összegyűlekezett a hegyen szilárdan álló jel körül, amely felé minden irányból összesereglettek. Az utat a valóságban abból a célból építették, hogy az embereket a jelhez vezessék.

KIKHEZ MEGY KI A PARANCS ÉS MIKOR?

¹⁴ Jehova felirázó parancsa nyilvánvalóan felhívás a gyülekezésre; ámde kikhez van ez intézve és milyen célból? Ezekre a kérdésekre a feleletek megmutatkoznak számunkra, ha arra gondolunk, hogy ez egy része az újjáépítésről és Jehova népe helyreállításáról

8, 9 Mely tényeket kell figyelembe venni a „jel”-re vagy „nehs”-re vonatkozólag?

10 Mit jelentett az, hogy Mózes a rézkígyót az oszlopra tűzte?

11, 12 Mit látunk a „Jehova nisszi” oltárról a „jelre” vonatkozólag?

13 Milyen hamis képet ne alkossunk magunknak Ésaías 62:10-ről?

14 Kin teljesedik Ésaías 62:10, és mikor?

szóló jövendölésnek, amely nép szövetséget kötött Istennel az ő akarata cselekvésére. A jövendölésnek tehát egy kicsinybeni, képletes beteljesedése akkor történt Isten egykori szövetséges népén, az izraelitákon, miután Júda és Jeruzsálem földje hetven évig pusztán hevert, midőn az idegen Babilon földjén számkivetésben és fogságban szenvedtek. Napjainkban, különösen Kr. u. 1919 óta folyamatban van ennek nagyobb és végleges beteljesedése Isten hű népén, amely szövetséges viszonyban áll vele. Így tehát a prófétai parancs egy isteni ígéret arra vonatkozólag, hogy az ő népe, miután megérdemelten magára vonta az Úr nemtetszését és babiloni fogságba került, ismét visszavitetik az Istentől neki adott országba és újra Isten kegyelmének örvendezhet. Ezért a *Moffatt* fordítás, az izraeliták a száműzetésből való visszatérésére gondolva, Jehova parancsát a következő szavakkal adja vissza: „Vonuljatok át a kapukon, vonuljatok ki és készítsétek az utat a száműzetésből való visszatérők számára, töltsétek fel magas utat; jelezzétek a nemzeteket... A föld végig próklamálta az Örökkévaló: „Mondjátok Sion polgárainak, jön szabadítótok, magával hozza a jutalmat, hozza jutalmát.” — Ésaías 62: 10, 11.

¹⁵ Az Úr Isten Jeruzsálemhez fordulva, amely újra felépült és Jehova Istennek az egész földön dicséretére kell szolgálnon, arról a jólétéről beszél, amelynek az ő helyreállított népe örvend, amelyben fáradozásának és munkájának a gyümölcsét élvezi, midőn így szól: „Megesküdött Jehova az ő jobbára és az ő erős karjára: Nem adom többé gabonádat eleségül ellenségeidnek kezébe: s idegenek nem isszák mustodat, amelyért dolgoztál [Jeruzsálem]. Hanem a betakarítók egyik azt meg és dicsőíjék Jehovát; s a borszűrők igyák azt meg, szentséges udvaraimban.” (Ésaías 62: 8, 9) Ez elárulja, hogy Jehova szentélyét vagy templomát helyreállították és az ő imádatát ismét be kellett vezetnünk az országban. Azután az őt képviselő követ, a Messiás útján az ő templomához jött s megtisztította népét a babiloni istentisztelet minden tisztatlanságaitól. Az istenimádatban tanúsított hűségük miatt nem engedné meg, hogy ellenségeik zavarják őket jólétükben vagy elrabolják a Jehova szolgálatában végzett fáradozásaink gyümölcsét. — Malakiás 3: 1-5, 10-12.

¹⁶ A kapukon való átvonulásra és a nép számára való útkészítésre irányuló parancs Isten népéhez van intézve, amely Júda és Jeruzsálem földjének hetvenéves pusztasága és elnéptelenedése végén Babilonban tartózkodott. Isten megparancsolta nekik, hogy vonuljanak át Babilon kapuin, ki ebből a városból, mert Ésaías és Jeremiás jövendölése szerint Babilon megsemmisítésre van szentelve, aki pedig Isten kegyelmét, az ő védelmét és oltalmát keresi, annak el kell hagynia Babilont. — Ésaías 13, 46, 47. és Jeremiás 50. és 51. fejezetei.

¹⁷ Nem építettek külön egy szószerinti utat, feltölve, egyengetve és a kövektől megtisztítva, hogy az izraelita foglyok Babilonból kényelmesen visszatérhessenek és a négyhónapos utat a Júda földjén felvő Jeruzsálem városába megtehessék. Az út azonban Kóres királynak, Babilon meghódítójának a rendelete alapján nyílt meg s ezáltal tétetett szabadabbá és könnyebbé az ezen való járás. Isten szelleme vagy hatékony ereje hatást gyakorolt Kóresre és arra indította őt, hogy rendelje el az izraelita foglyoknak a Babilonban való szabadonbocsátását, hogy ezek visszatérhessenek Jeruzsálem óvárosába és Jehova templomát újjáépítsék. Ebből a célból vissza adta nekik az összes templomi edényeket és felszereléseket, amelyeket Babilon elrabolt és megengedte nekik, hogy hozzájáruljanak Jehova ottani imádatának a helyreállításához, sőt erre még buzdította is őket. Az izraeliták vezérei, mint Zorobábel helytartó és Józua főpap is, együtt működtek Kóres királlyal, és a nép támogatta azokat, akik visszatértek a templom építésére. Mindez hozzájárult ahhoz, hogy az utat megkönnyítsék az izraeliták számára, a király rendelete pedig megtisztította a hazatérés útját azoktól az akadályoktól és ellenállásoktól, amelyeket az ellenség útjukba állíthatott volna, hogy megakadályozza őket jó szándékuknak és törekvésüknek a megvalósításában.

A SZILÁRD JEL ISMERTETÉSE

¹⁸ Mi volt az a szilárd jel, amelyet kitűztek vagy felemeltek a népek számára s amely célponttá lett, hogy az izraeliták és a

¹⁵ Mit mutat a két megelőző vers (Ésaías 62: 8, 9)?

^{16, 17} Hogyan kell átvonulni a kapukon; s hogyan kell készíteni az utat?

jóakarátú emberek hozzágyülekezzenek és törekvéseiket hozzá irányíthatassák? Ez az ő hegycsúcsán a Jehova nagy királya városa-ként helyreállított Jeruzsálem volt, amelyben az ő látható képviselője uralkodott és az ő hivatalos főpapja a helyreállított templom oltáránál tevékenykedett. Ezért hangzik a következőképpen azokban a versekben, amelyek megelőzik ezt a parancsot (tudniillik, hogy ezt a szilárd jelt felállítsák, hogy a népeknek jelül szolgáljon): „Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állítottam, egész nap és egész éjjel szűtelen nem hallgatnak; ti, akik Jehovát emlékeztetitek, ne nyugodjatok! És ne hagyjátok nyugtot neki, amíg meg nem útítja (Elberfeldi: meg nem erősíti) és dicsővé nem teszi Jeruzsálemet a földön.” — Ésaías 62: 6, 7.

¹⁹ A hajdani teljesülés kicsinyben a Kr. e. 537. év tavaszán ment végbe. Ez jó biztosítékot nyújtott arra, hogy a nagyszerű és teljes beteljesedés napjainkban megtörténik; s ez hozzásegít bennünket ennek a végső beteljesedésnek a felismeréséhez és megértéséhez. A jövendölés először kicsinyben az izraelitákon teljesedett be, akiknek Jehova Isten Ésaías által a következőket mondotta: „Ti vagytok az én tanúim, így szól Jehova, és az én szolgám, akit választottam.” (Ésaías 43: 10) S a jövendölés Jehova mai tanúin teljesedik be végérvényesen. Az első világháború folyamán 1914 és 1918 között üldözték Jehova felszentelt tanúit, akik Jézus nyomdokait követték, bezárták, megölték s általánoságban megfélemlítették és a korlátozottság állapotába juttatták őket; s rajtaütések, elközbások és betiltások által bizonyosságtévesztést pusztasággá tettek. Ez megfelel Júda és Jeruzsálem földje pusztaságának és az izraeliták babiloni fogságba való vitelének.

²⁰ Az első világháborúnak 1918 novemberében történt befejezése után Jehova Isten megkegyelmezett hűséges érzelmű tanúinak, akik a fogság állapotában voltak. Az ezt követő évben, 1919 tavaszán a teokratikus szervezete kezdett újjáéledni a földön. Ezáltal küldötte ki fogságban levő tanúinak azt a parancsot, hogy jöjjenek elő a vallásból, kereskedelemről és politikából álló nagy Babilonban, az Ördög szervezetében levő fogságukból, a fogságnak abból az állapotából, amelybe az emberektől való félelem és az emberi hagyományok figyelembevétele vezette őket. El kellett hagyniuk Babilont és szabad keresztényekként vissza kellett térniük a teokratikus szervezetbe, hogy újra felvegyék Jehovának Istentől megszerzett módján és az ő utasításai szerinti imádatát. Ezt meg kellett tenniük bátran, az emberfélelem gátlásától és e világnak való szolgai alárendeltségtől mentesen.

²¹ Az ő látható teokratikus berendezése, a szervezett törekvések és az ő népének Krisztus alatti együttműködése által egyengették így az utat, hogy visszatérjenek az Istennel való viszony megfelelő helyére s az Isten szellemi templomában gyakorolt Isten imádatának és szolgálatának igazi szabadságába. Azok a kövek, tudniillik a botrányok kövei, amelyek a hamis tanok, vallások, hagyományok, nem teokratikus módszerek stb. következtében akadályozták előmenetelüket, eltávolították az útból, hogy könnyebben és gyorsabban előretörhessenek. Ekkor vonultak át Jehova tanúi, illetve ennek csak egy felkent maradványa, 1919-től kezdve az újabbskori Babilon felrobbantott kapuin. Kivonultak az Istentől nekik adott szabadságba s azon az úton kezdtek járni, amelyet fokozatosan feltöltöttek s amelyről eltávolították az előtűző fel-tornyosuló akadályokat.

²² Milyen cél felé törekedtek Jehova tanúi Kr. u. 1919 óta? Talán az volt a rendeltetésük, hogy céltalanul körüljárjanak s amit csak elkezdtek, mindenben akadályoztassanak és semilyen célhoz ne érjenek, a kereszténység vallások, kereskedelmi és politikai vezéreire hasonlónak. Ők is olyan megbízhatatlan vezéreknek bizonyultak, akikhez csatlakozni s akikkel járni balgaság és veszélyes volna? Nem, egyáltalán nem! Jehova tanúi ismerik rendeltetésüket, hisz Jehova Isten kijelölte ezt számukra. Ezek áldott célja világosan szemük előtt lebeg. Ez az a szilárd jel vagy jelző, amelynek a fel-emelését Jehova ezekre a következőkben súlyos napokra egy jövendölésben régen megparancsolta. S vajjon mi ez a jel, melyet az összes népek számára fel kell emelni, akik ettől a babiloni világtól megszabadulni szeretnének és jólétre, békére, egységre és az élő és igaz Isten tiszta imádatára törekedjenek? Ez a nagy

18, 19 (a) Mi volt a jel a kicsinybeni beteljesedésben? (b) Kin és milyen dolgok után teljesedik be a jövendölés nagyban?

20, 21 Honnan indulva menetelnek ők, s hogyan készítették az út?

22 Mi és hol van az a jel, amely felé menetelnek?

egyesen álló és kimagasló jel Jehova uralkodó királya, Krisztus Jézus! Ő az a felemelt jel vagy jelző [nehs], amely köré Jehova Babilonból megszabadított összes tanúi világraszóló egységre összegyűlekeznek. Őköré, Jehova „Melkisédek rendje szerinti főpapja” köré összegyűlekezve veszünk részt a Legfelsőbb Jehova Isten egyesítő imádatában. Krisztus Jézus, a dicsőséges jel Sion hegyének, Isten felépített országának fenséges magaslatán áll. Ott uralkodik ő most ellenségei között, hogy igazolja Jehova jogát az egyetemes felsőbbiségre és megáldja a minden nemzetből és nemzedékből való jóakarátú embereket a földön. (Jel. 14:1) Igyekezünk őt mindannyian dicsőítés által felmagasztalni!

²³ A jelenkor „az a nap”, amelyről Jehova Ésaías próféta által továbbá a következőket mondotta: „És lesz a ma napon: Isai gyökere, aki ott áll mint a népek zászlaja [nehs] utána kérdezősködni a nemzetek (Egy Amerikai ford.: aki ott áll mint jel [nehs]) a népek számára — nála keresnek menedéket a nemzetek); és az ő nyugvóhelye dicsőség lesz. És lesz azon a napon: az Ő [Jehova] másodszor nyújtja ki kezét, hogy megvásárolja népe maradékát, amely megmarad Asszíriából, Egyiptomból, Pathroszából, Éthiopiából, Elámból, Sineárból [Babilonból], Hamáthból és a tengeri országokból. És zászlót (Egy Amerikai ford.: jelt [nehs]) emel a nemzetek előtt és összegyűjti Izrael elűzöttéit és Júda szétszórtait egybegyűjti a föld négy végéről. Megszűnik Efraim irigysége és Júdából kiirtatnak a szorongatók; Efraim nem irigkedik Júdára, és Júda nem szorongatja Efraimet. És [rohamosan rárontanak]” közös ellenségükre. — Ésaías 11:10-14, *Elberfeldi* lábjegyzet, valamint, *Riessler*.

²⁴ Ez a jövődölés megállapítja, hogy Krisztus Jézus, a Király a népek számára emelt jel, hiszen ő a Dávid fia és Isai unokája test szerint. Jézus maga Dávid király is előárnyékolta, aki Isai közvetlen fia volt. Krisztus Jézus azonban több volt annál, mint csupán testszerű unokája vagy leszármazottja Dávid atyjának, Isainak. Ő egyben Isai gyökere, hisz annak főoka, hogy az az istenfélő Isainak és fiának, Dávidnak a léte abban az ígéretben gyökeredzett, amely szerint a Messiásnak vagy Krisztusnak létre kellett jönnie. Így tehát Isai és Dávid mint törzselődök ezt a Messiást vagy Krisztust szolgálták; s mivel Dávid közvetlen fia volt, Isten őt Jézus Krisztus prófétái kepe gyanánt használta fel. Krisztus Jézus azonban még egy sokkal fontosabb értelemben is „Isai gyökere”, ugyanis amennyiben Isaiért és az összes istenfélő emberekért meghalt. Isainak egy eljövendő életre irányuló reménye az, hogy Jézus Krisztuson alapul, aki meghatározott időben Isait és Dávidot is feltámasztja a halálból. Ezzel összhangban beszél a megdicsőült Jézus önmagáról mint életadó „gyökerről”, midőn így szólt: „Én, Jézus, elküldöttem az én angyalomat, hogy tanúságot tegyen nektek ezekről a gyülekezetekben. Én vagyok a Dávid gyökere és sarja, a tündöklő hajnalcsillag.” (Jel. 22:16) Ő a Júda törzséből való oroszlán, Dávid sarja. — Jel. 5:5.

IME, Ő ELJÖTT!

²⁵ Hogy Jehova felkent, uralkodó királya, a Messiás a jel, kiűnik az azt a parancsot követő versből, hogy a népeknek jelt kell emelni. Ez a következőképpen hangzik: „Ime, Jehova hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának: Ime, eljött szabadulásod; ime, jutalma vele jön és megfizetése ő előtte! És hívják őket szent népnek, Jehova megváltottainak és téged [Sion vagy Jeruzsálem] hívják: keresett és nem elhagyott városnak” — Jehova teokratikus szervezetének egy új neve vagy új megjelölése. (Ésaías 62:11, 12) Isten csatlakoztatlan szellemének vezetése alatt világosan ki van mutatva számunkra, hogy ez az írásszöveg senki másra nem vonatkozik, mint Jehova nagy Követére, aki eljött ahhoz a templomhoz, ahol Izrael királyainak koronázása történt, tudniillik Krisztus Jézusra. Ebben az esetben, ahol a Biblia a jövődölést megmagyarázza számunkra, a jövődölésnek ideiglenes vagy kicsinybeni beteljesedését tárják szemünk elé. Ez akkor történt, amikor Jézus számárháton Kr. u. 33 tavaszán bevonult Jeruzsálembe s amikor az őt kísérő néptömeg „Hozsánna Dávid Fiának!” szavakkal üdvözölte és a „mi atyánk, Dávid királyságát

magasztalták, amely az Őr nevében jön”. — Márk 11:7-11; Luk. 19:35-38.

²⁶ Máté, az ihletett apostoli író megmondja nekünk, hogy akkor Ésaías jövődölése teljesedett be. Máté így szólt arról az előkészületről beszélve, miáltal Jézus Izrael királyainak régen gyakorolt módján a templomhoz vezető úton bevonult a szent városba: „Mindez pedig azért lett, hogy teljesüljön a próféta mondása: Mondjátok meg Sion leányának: Ime eljön számodra a te királyod alázatosan, számárháton ülve és teherhordó számár csikáján.” (Máté 21:1-5) János apostol szintén megmondja nekünk, hogy ez a jövődölés beteljesedése volt, a következő szavakkal: „Jézus pedig épp egy kapóra jött számárcsikóra ült, amint megvan írva: „Ne félj Sion leánya! Királyod jön számárcsikó hátán.” Ezt [pedig] tanítványai eleinte nem értették meg, Jézus megdicsőülése után azonban eszükbe jutott, hogy ez róla meg volt írva s hogy így tettek vele.” (János 12:14-16) Itt Máté és János apostolok Ésaías jövődölését kapcsolatba hozzák Zakariás 9:9 jövődölésével, amely szintén királyság-jövődölés és így hangzik: „Ürülj nagyon, Sion leánya. Örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ime, jön számodra királyod; igazságos és győztes ő, alázatos, számárháton ülő, nőstényszámár csikáján.” Ez három és fél évvel azután történt, hogy Jézus megkeresztelkedett és Isten szellemével királlyá kenetett, miáltal a királyi örökösévé lett annak a királyság-szövetségnek, melyet Isten az ő elődjével, Dáviddal kötött. Miután Jézus bevonult a szent városba, bement a templomba és megtisztította azt.

²⁷ A jövődölésnek ez a feljegyzett beteljesedése azt mutatja, hogy a király Krisztus Jézus az a megjövendőlt, akit Jehova Sion leányainak javára a föld végéig proklamáltatott. „Ime, eljött szabadulásod (*Elberfeldi*: üdvösséged); ime, jutalma vele jön és megfizetése ő előtte!” Ő az az Egy, aki elhozza Jehova szabadítását mindazok számára, akik hitet és hűséget tanúsítanak; ő Jehova beiktatott Bírája és Ítéletvégrehajtója. Ő a népek számára emelt jel, s ezért végezteti Jehova Isten a hirdetést a föld legvégső határáig, hogy az összes népek meghallhassák és az összes hívő alázatosan a jel köré gyűlekezhesse, amely Sion csúcsán, Isten felállított országa felett áll. Ő a jel az összes ilyenek számára, hogy összehívja őket, hogy egységesen állást foglaljanak Jehova Krisztus kormányzata alatt álló országa mellett. A szilárd jel felemelése a föld minden vidékéről való emberek egy nagy gyülekezetének a kezdetét jelenti, akik a régen várt királyságot támogatják.

²⁸ Ésaías jövődölésének a végső beteljesedésében Jehova az a nagy és legfőbb Uralkodó, aki a jelt felemeli! Jehova őt hatalommal a fenséges királyságnak vagy az ókori Sion hegye által szemléltetett felszervezet csúcsára állította fel. Krisztus után 1914-ben állította fel a jelt, amikor Krisztus Jézust hivatalban levő királyként előhozta és a mennyben trónjára ültette. Jelképes nyelven ezt Isten a Jelenések 12:1-5-ben jövődölte meg, ahol a következőket olvassuk: „Azután nagy jel tűnt fel az égen: egy [az anya-szervezetet, Siont ábrázoló] asszony, aki a napba volt öltözve, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból való korona. Viselő volt és szülési fájdalommal vajdva kiáltott... És az asszony fiúgyermeket szült, akinek vasvesszővel kell legeltetnie az összes népeket. És az asszony gyermeke felragadtatott Istenhez és az ő trónusához.” Ennek a jelképes asszony, Sion által szült fiúgyermeknek a megszületése Jézus Krisztusnak uralkodó királyként való létrehozását szemlélteti, amely isteni aktus Istennek Krisztus vezetése alatt álló királysága megszületéséhez vezet.

²⁹ A világ politikai nemzeteit és kormányait a sárkánynak, ama régi kígyónak, Sátánnak, az Ördögnek a szelleme töltötte el; s ezek hozzá hasonlóan nem örvendenek a királyság megszületésének, hanem inkább annak megsemmisítésére törekcsenek. Ez a csodálatos jel a mennyben számukra a régi világ végét jelenti; s ezt kísérik azok a jajok, amelyek Sátán szervezete, annak nemzetei és királyságai számára megkezdődnek. Ezért szomorkodnak és panaszkodnak, és üldözik Jehova tanuit, akik a figyelmet felhívják a jelle és annak jelentőségére. Jézus előre megmondotta

26 Hogyan utal Máté és János ennek a jövődölésnek a teljesülésére?

27 Mit nyilatkoztat ki Jehova róla, és miért teszi ezt?

28 Ki állította fel a jelt? Mikor? és milyen mennyi jel jelezte ezt?

29 Hogyan viselkedik Sátán szervezete e jellel szemben?

23 Mit jövődöltek meg Ésaías 11:10-14-ben a jelle vonatkozólag?

24 Kit jellemez ez a jövődölés mint jelt?

25 Hogyan jellemezi az Ésaías 62:10 ersét követő 11. vers a jelt?

a nemzeteknek a mennyei jel elleni haragját és bosszúságát a megjövendőlt követői egy hű maradékának a föld minden részéről való összegyűlékezését is, mégpedig e jelnek a megjelenése utáni időre. A világ végéről szóló jövendölésében mondotta erről: „Az egek pillérei [Sátán erősségei] megrendülnek. És akkor feltetszik az Emberfiának jele; és gyászol a föld minden nemzetsége és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin hatalommal és teljes dicsőséggel. És kiküldi angyalait nagy trombitászokkal és azok összegyűjtik az ő választottait a négy világtájról az ég egyik sarkától a másikig.” — Máté 24: 29-31.

³⁰ Jehova ennek a jelnek a hirdetését egészen a föld végéig felhangoztatja s ez a hirdetés hasonló egy hatalmas trombitászhoz, amellyel felhívják az emberek figyelmét s útbaigazítják őket, hogy a szilárd jel köré összegyűlékezzenek. Ésaías az ugyanerről az eseményről szóló jövendölésében továbbá kapcsolatba hozza a kürtöt vagy harsonát a nagy jellel, midőn a következőket mondja: „Földkerekségének összes lakói és föld lakosai, mikor a hegyekén zászolát (Egy Amerikai ford.: jelt) emelnek, akkor figyeljétek oda; és ha a harsonába fujnak, akkor hallgassátok! Abban az időben ajándékot visznek a Seregek Jehovájának: a nép, ... a Seregek Jehovája nevének helyére, Sion hegyére.” — Ésaías 18: 3, 7; *Mofjatt, LXX, Bapster és Thomson.*

„EMELJÉTEK” FEL!

³¹ Az összes királyság-kinevezések Jehovától jönnek (Máté 20: 21-23), és Jehova gondoskodott róla, hogy a nagy királyi jel Kr. u. 1914-ben Sion hegyére álljon. De Krisztus felkent követőinek maradéka csak 1919-ben szerzett tudomást az isteni parancsról, ekkor vonult ki a világi Babilonból a kapukon s lépett a töltőt útára. Ezek a maradéktagok az Úrnak az ő népe számára kijelölt útján jártak és a Sion hegyén álló nagy jel, Jehova trónra emelt Királya köré sereglettek, aki 1914 őszén három és fél évvel a szellemi templomhoz, a „szentélyhez” jött, hogy az ő hű maradékát megítélje és megtisztítsa. (Mál. 3: 1) Ez a megtisztított és felkent maradék az tehát, amelynek a parancs szól, hogy „emeljék a népek számára”. De hogyan emeljék fel vagy tartsák magasra a jelt, amikor Jehova láten iktatta be Sion hegyén a jelt, tudniillik Krisztus Jézust? Ezt azáltal tehetik meg, hogy a Királyt dicsőítésre felmagasztalják és az emberek földi uralkodói fölé magasra emelik. Ezt 1919 óta megtették és továbbra is teszik az összes nemzetek népei előtt, amennyiben hirdetik azt az örömhívet, hogy Isten az ő királyságát 1914-ben felépítette és Krisztus Jézus akkor a trónjára ült. Az evangélium üzenete által kiemelik Jehova királyi jelét és az összes népek figyelmét felhívják arra. Így beteljesítik azt a jövendölést, melyet maga a Király mondott: „És prédikálni fogják az Isten országának ezt az evangéliumát az egész világon, bizonyosságul minden népnek. És akkor jön a vég.” — Máté 24: 14.

³² Abban az időben, amikor a jövendölés kicsinyben teljesedett, Krisztus után az első évszázadban, Pál apostol az ő tanítványtársaival szorgalmasan résztvevett Jehova nagy királyi jelének emelésében, hogy azt az akkor ismert világ végső határáig kiemelkedővé és szembetűnővé tegyék. Pál Krisztus kívánságának megfelelően különösen a pogány nemzeteknek, a nemzsidó népeknek szentelte tevékenységét. Pál bibliai megindokolva azt, hogy ő ilyenformán tevékenységét a körülmételekkel pogány-nemzetekre összpontosította, megjelölte a megdicsőített Krisztus Jézust is mint jelt a népek számára. Hogyan tette ezt? Úgy, hogy bibliai bizonyítékai között Ésaías 11: 10. versét is idézte, amely szöveg szerint Krisztus Jézus, „Isai gyökere”, ott áll mint „jel a népek számára”, „akinek a nemzetek menedéket találnak. Pál azonban szóról-szóra idézte a verset, úgy, amint az Ésaías jövendölésének a régi Septuaginta fordításában hangzik. Sikraszállva a mellett, hogy a pogány nemzetek közül való megtérteket vegyék fel a keresztény közösségekbe, idézte Pál a jövendöléseket és így szól: „Hogy ellenben a nemzetek dicsőítsék Istent az ő irgalmaért, amint megvan írva: *Azért [nyilvánosan] megvallak a nemzetek között és [hárfaszóval] dicsérem nevedet.* Majd ismét így szól: *Vigadjatok, ti nemzetek az ő népével!* Majd meg: *„Dicsőítsétek az Urat, mind ti nemzetek, s az összes népek magasztalják őt!”* És ismét

Ésaías (11: 10) ezt mondja: *Isai gyökere lesz, és aki felkel, hogy uralkodjék a nemzetek felett — benne reménykednek a nemzetek.*” — Róma 15: 9-12.

³³ A jövendölés Pál apostol számára isteni parancsként és cselekedetei útmutatójául is szolgált. Így a jövendölés beteljesítésében résztvevő, azt mondja nekünk, hogy „az evangéliumot prédikálta nyilvánosan és házról-házra, bizonyosságot téve mind a zsidók, mind a görögök előtt az Istenhez való megtérésről s a mi Urunk Jézus Krisztusban való hitről”. (Csel. 20: 20, rev. Zürichi B.) Résztvevő annak a jövendölésnek a teljes, végleges beteljesítésében, amely megparancsolja nekünk, hogy „emeljünk jelt a népek fölé”, napjainkban mi ugyanazt tesszük, amennyiben a királyság evangéliumát az egész lakott földön minden népnek „nyilvánosan és házról-házra” bizonyosságul hirdetjük, mégpedig a Pál apostol és az ő nagy Vezére, Krisztus Jézus által ránk hagyott példát követve.

³⁴ Krisztus Jézust Isten az ő trónjára emelte, hogy uralkodjék most az ő ellenségei között, s ez isteni jel számunkra a prédikálásra. Tudjuk, hogy erre érkezett a kellő idő s hogy a hirdetés az egyedül helyes, amit tehetünk. Kr. u. 1919 óta az aránylag csekély számú felkent maradéktagok engedelmessé váltak a parancsnak és a jelt fenségesen felmagasztalták világszerte a királyság-evangélium prédikálása által. A népek között nagy tömegek látták a jelt. A föld végeitől előjöttek és a király Krisztus Jézus, a Sion hegyén álló jel köré gyülekeztek és egyesültek, hogy neki, a Jehovától kirendelt felkent népek Parancsolójának alattvalói hűséggel adózzanak. A felkent maradék közül, valamint a felkent maradék és a jóakarátú emberek nagysokasága közül minden feltékenység kiküszöböltetett. Önmegtartózkodóan és a királyság-iránti szerető odaadásban egyesülnek, amennyiben az ő Királyát magasztalják és az összes népek között a föld végéig ismertetik. Azt kívánjuk, hogy a megmentésnek ezt a jelét mindenki lássa, hogy akik örök üdvösség és megmentés után vágyanak, azok most, Armageddon csatájának kitörése előtt mindannyian köré gyülekezhessenek.

A PÓTLÉKKÉNT FELKÍNÁLT ÚTÁLATOSSÁG

³⁵ Röviddel azután, hogy Jézus Krisztus megjövendőlt, hogy a királyság evangéliumát a világ végén prédikálni fogják, mondotta: „Mikor tehát majd látjátok, hogy az a pusztító útálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen, (aki olvassa, értse meg) akkor akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekre.” (Máté 24: 15, 16) Ebből a királyság hirdetése és az útálatosság között fennálló szoros összefüggésből azt következtetjük, hogy a pusztító útálatosság a Király, Jehova felemelt jele elleni ellenkezésképpen áll ott. Már a 4. bekezdésben felhívtuk a figyelmet a római standardokra vagy hadi jelvényekre. Egyik Enciklopédia-tekintély, tudniillik McClintock & Strong *Cyclopaedia*-ja a „standardok” címszó alatt a következőket mondja: „A római standardokat az Új-Testamentum világosan mint „a pusztító útálatosságot” említi meg.” (9. kötet 983. oldal 2. hasáb, angol) Ez a standard azonban csak mellékjelensége volt annak az „útálatosságnak”, amely Jézusnak és Dánielnek Jeruzsálem városára vonatkozó jövendölését az első században kicsinyben beteljesítette.

³⁶ Már az 5. bekezdésben jeleztük, hogy Titusz római seregei hogyan törtek be Kr. u. 70-ben Jeruzsálembe és ennek szent templomába is, s mialatt a fanatikus római katonák a templom szentélyét felgyújtották, a rómaiak standardjukat és hadi jelvényeiket a templom udvarába vitték és a templom oltára előtt állították fel. Ott, a templom „szentélyében” istenítették a standardokat; áldozatot mutattak be nekik, mintha a legszentebb istenek lettek volna.

³⁷ Míg a római hordák bevonultak Jeruzsálem városába, ezt olyan hadseregek vették körül, amelyek ilyen standardokat hordtak. Ezt Jézus világosan megjövendőlt a következő szavakkal: „Mikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet seregek kerítik be, vegyétek tudomásul, hogy elérkezett annak pusztulása. Akkor a Júdeában levők meneküljenek...” (Lukács 21: 20, 21) Ezek a bál-

30 Mi áll összefüggésben a szilárd jelel a jövendölés szerint?

31 Mióta emelik fel Jehova jelt, és hogyan?

32 Hogyan jellemzi Pál is a jelt mint „Isai gyökert”?

33 Hogyan vett részt Pál a jövendölés teljesülésében?

34 Hogyan jött létre egy gyülekezet, amelynél félretettek minden feltékenységet?

35-37 Milyen szerepet játszanak standardok a pusztító útálatossággal kapcsolatban a kicsinybeni teljesülésnél?

vány-standardok vagy hadi jelvények útálatosak voltak Jehova előtt, aki megtiltotta a bálványimádást. Ezek pedig az Isten ellenességét, a római birodalmat és ennek császárat vagy uralkodóját képviselték. E császár mellett foglaltak állást ezek a zsidó vallásvezérek a Messiás, Jézus Krisztus helyett, midőn Krisztust a következő szavakkal elvetették: „Nekünk nincs királyunk, hanem csak császárnk!” S röviddel azután a császár képviselője, Poncius Pilátus helytartó csatlakozott a hűtlen vallásoskodókhoz Jézus megölésére. (Cael. 4:27) Ez az eljárás útálatosság volt Isten szemében. Ezáltal felállítottak egy olyan útálatosságot, amely az istentelen antikrisztusi hatalmakat csak a pusztulásba vezethette. Ezek a vallásos, kereskedelmi és politikai összeesküvők „Isai gyökere”, illetve Krisztus Jézus helyett, aki a népek számára állított jelként állott ott, a harci seregek által hordozott római standardokkal (zászlókkal) szemléltetett császárt és birodalmat választották. Így a valóságban felállítottak egy kormány-„pusztító útálatosságot” a szent helyre, ahol Jehova királyi jelének, az ő Királyának kellett volna állania. Ezt az útálatos aktsut végül szöszertint is végrehajtották, midőn a római seregek hosszú megszállás után Sion templomának „szentélyét” elárasztották és megszenteltetlennítették, mivel a standardokat istenítették és azokat Rómának és császárnak, Jehova vetélytársának dicsőségre áldozatul mutatták be.

³⁸ A mi századunk, de különösen az 1914 utáni idő jelenti Dánielnek és Jézusnak a pusztító útálatosságról szóló jóvendölése végső beteljesedését. Ezt a beteljesedést pedig megláthatjuk napjaink eseményeiben. 1914-ben, amely évet a világalomért vívott első világháború jellemezte, Jehova Isten kinyilatkoztatta a föld és az egész világegyetem feletti valódi uralmát, amennyiben egyetemes uralmának nagy királyi jelét, tudniillik Krisztus Jézust királyságra emelte. 1918-ban Jehova kiküldte őt a templomhoz, a „szentélyhez”, hogy elvégezze az itélkezés munkáját; s mint Jehova képviselője most ezen a szent helyen, a szentélyben tartózkodik. (Habakuk 2:20) Az ezt követő évben, 1919-ben kezdte meg a felkent tanúk há maradáka ezt a jelt a népek számára emelni vagy felmagasztalni. Olyan mértékben hozzáálltak Isten felépített országának birtokához, hogy ez az üzenet az egész világ figyelmét magára vonta. Hirdették Krisztus Jézust a királyi trónon min. e. Jlt jogszerint uralkodóját. Kik gyűlekeznek a mennyi jel köré és hódolnak Jehova Királyának?

³⁹ A kereszténység politikai, kereskedelmi és vallásos uralkodói azonban ezt figyelmen kívül hagyták és 1920-ban felállították a Népszövetséget, 1945 óta pedig az „Egyesült Nemzetek” formájában ismét életre hívták és kijavították. E világ uralkodói ezt a Népszövetséget zászlójuk gyanánt állították fel. Ezt helyezték előtérbe Jehova trónra emelt királyával szemben s ezt tisztelték Krisztus helyett. Világalalmuk szimbolumát, a császárluket dicsőítették Jézus Krisztus, az egyetemes felsőbbbség isteni jele helyett. Ezért útálatosság Isten számára ez a zászló, amely köré a népek és nemzetek gyűlekezni igyekeznek s ezáltal a föld jogszerint uralkodójának, Krisztus Jézusnak hátat fordítottak. Jehova karja pedig pusztulást hoz mindazokra, akik ezt az anti-krisztusi kormány-zászlót imádják. Ez a „szent helyen” áll, mivel magának követeli a népek hódolatát és imádatát, ez pedig egyenlő Jézus Krisztusnak, Jehova királyi jelének a megtagadásával, akiről most Jehova kijelenti: „Imádjátok őt, minden istenek!” (97. zsoltár 7, Luther) „Imádják őt az Isten összes angyalai.” — Zsidók 1:6.

⁴⁰ A döntés napja határozottan itt van és gyorsan közeledik befejezéséhez. Döntenünk kell vagy Jehova királyi jele mellett, aki Sion hegyén áll, vagy pedig az Egyesült Nemzeteknek s ezek rokonszervezeteinek és támogatóinak világháború mellett. Kire esik a te választásod? Világosabban mint valaha mutatkozik ma a pusztító útálatosság, mint amely „a szent helyen áll, ahol nem kellene”; s most itt a legfőbb idő a menekülésre. Ne meneküljete a pusztító útálatosság zászlaja alá, hanem meneküljete Jehova dicsőséges jeléhez, a Királyhoz, Krisztus Jézushoz, aki Sion szent hegyén, a királyság fővárosában áll! Ehhez kell összegyűlekezniök az embereknek, hogy biztonságot és megmentést találjanak Isten haragja elől „Jehova eme napján”, amelynek utolsó, döntő órája Armageddon csatájában ütni fog.

³⁸ Hogyan állították fel az egyetemes felsőbbbség jelét s hogyan emelték fel?

³⁹ Mit állított fel azután a kereszténység a „szent helyen”?

⁴⁰ Ennek a megtevése van megparancsolva számunkra?

Emeljük tehát magasra Jehova jelét a népek számára! Emeljük fel dicsőítés által, hogy az a legfenségesebben látható legyen! Ne féljete, hisz Isten parancsolta meg ennek felemelését. Tegyetek lehetővé mindenki számára, hogy a békét és kegyességet szerzhessék s ezt a maga dicsőségében, a maga vonzó szépségében s hatalmában láthassák, hogy a föld legvégő határaitól körögyülekezessenek s bemehessenek Jehova igazságos új világának az örömébe és örökkévaló áldásaiba.

WTa. 1948 január 15.

HATÁROZAT

MIUTÁN a Watch Tower Society elnöke, N.H. Knorr az előbbi beszédet Jehova tanúi teokratikus gyűlésén szombaton, 1947 november 22-én 19.30 perckor Filadelfiában megtartotta, a következő határozati javaslatot terjesztette 20 649 hallgatója elé:

¹ „Mint hogy a Szentírás világosan tanítja és kimutatja, hogy a pogányok szakadatlan földi uralmának „hét ideje” 1914-ben véget ér, hogy ennek a korszaknak a lejártával esedékessé válik az az idő, amikor Jehova Isten, a világegyetem legfelsőbb uralkodója az ő hatalmát megkezdi s mint olyan kormányoz, amellelt Krisztus Jézus mint az ő felkent Királya a trónján képviseli őt s az ő ellen-ségei között uralkodik mennyen és földön (Jel. 11:15-16); és

² „Mint hogy a világeseemények 1914, tehát az első világháború óta a világ végéről szóló jóvendöléseket beteljesítik s ezáltal ebben a megjegyzéreméltó évben Jehova Krisztus Jézus kormányzata alatt álló országa felállításának látható jeleként nyilatkoztak ki (Máté 24:3-15) Márk 13:4-14; Lukács 21:7-26); és

³ „Mint hogy a bizonyítékok az idők folyamán mindig erősebbeknek bizonyultak arra vonatkozólag, hogy Jehova Isten „az ő Királyát szent hegyén, Sionon beiktatta” s így az ő kormányzó Fiát mint királyi jelt az összes nemzetek népei számára felállította, hogy Isten megígért országában összegyűlekezzenek, ahhoz az egyetlen módhoz és eszközöz, amely által az emberiség az új világban egységhez és jóléthez jut, a háborút teljesen kiküszöbölí s mindenki igazságságában részesül általa s bőségesen lesz táplálék, tökéletes egészség és élet (Ésaiás 11:10), s mivel a föld királyainak, uralkodóinak és bírának minden megvan arra, hogy Jehovát féljék és az ő uralkodó Királyát csókolják vagy hódoljanak neki és rábizzák a világhatalmat, hogy a további ellenállás ne vezessen megsemmisítésükhöz (2. zsoltár 6-12); és

⁴ „Mint hogy a második világháború befejezése előtt a szövetséges nemzetek felállították egy nemzetközi szervezet kartáját, amely mint az „Egyesült Nemzetek” és mint a volt Népszövetség folytatása ismeretes; s mivel 1945 október 24-én, tehát 31 évvel a nemzetek idejének vége után az Egyesült Nemzeteknek ez a világbiztonság-berendezése létrejött, amennyiben elegendő számú állam ratifikálta; s mivel a karta ezáltal a világ nemzeti törvényeinek részévé lett; s mivel napjainkig az Egyesült Nemzetek szervezete 57 tagállamra szaporodott s mintegy 1 613 802 000 lakost foglal magába, akik a különböző vallások százainak hódolnak és 35 562 000 kvadrátmérföld (kerekén 92 millió km²) területre terjed ki; s mivel a kereszténység valláspapsága erre a politikai szervezetre helyezi bizalmát a világbiztonság és világbéke tekintetében, a templomokban miséket mondanak s továbbra is a mindenható Istenhez imádkoznak ennek megáldása érdekében; s mivel a pápának az a véleménye, hogy az egyháznak részt kell vennie az Egyesült Nemzetek döntéseiben, amennyiben az UNO-ban vallásos szóvivőt, bizonyos tiszteletbeli tagot tart, aki ugyan nem szavazna, de a közgyűlés vitáiban résztvehetne; s mivel az Egyesült Államok legfelsőbb végrehajtó hatalma, amely az első atom-bombával rendelkezik, kijelenti, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete nem jelent egy „átmeneti szükségmegoldást”, hanem egy „maradandó közösséget”; és

(Folytatás a 2. oldalon)

- 1 Mikor és kinek terjesztette elő az elnök az alábbi határozatot?
- 2 Mit mutat a Szentírás Kr. u. 1914-re vonatkozólag?
- 3 Mely látható jel jelent meg abban az évben a királysággal kapcsolatban?
- 4 Miért van okuk a föld uralkodóinak és bírának, hogy Jehovát féljék s a hatalmat átengedjék az ő királyának?
- 5 Milyen utat választottak a szövetséges nemzetek és a vallásos nemzetek?